

Фентезі ВІТ

журнал твого виміру

Поттеромани
вважають:
відчинити двері
до магічного
світу легко!

щомісячник

СВІТ ФЕНТЕЗИ

електронний журнал

№2 (5)

ЛЮТИЙ 2014

Видається з вересня 2013 року.

**Засновник журналу та
головний редактор:**

Вікторія ВАКОЛЮК

Заступник головного редактора:

Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ

Дизайн та верстка:

Оксана ПРОНЬКО

**Коректор та літературний
редактор:**

Влада СОЛОВЙОВА

Над номером працювали:

Вікторія ВАКОЛЮК, Інна КОВАЛИ-
ШЕНА, Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ,
Оксана ПРОНЬКО

Фото для обкладинки: Артем
ОСТРОЖИНСЬКИЙ

Електронна пошта:

svit_fantasy@ukr.net

При підготовці номеру було використано матеріали Deviantart, постери та кадри з фільмів і серіалів.

© **Світ Фентезі.** Редакція залишає за собою право на літредагування та коректуру надісланих матеріалів при їх підготовці до публікації без узгодження з автором. Редакція може не поділяти точку зору автора. Відповідальність за достовірність фактів, імен, дат та інших відомостей несуть автори публікацій.

Фентезійний календар

•4•

Новинки літератури

•6•

Новинки кіно

•7•

На Контрактову. Крізь революцію
бібліотеку і слизькі доріжки

•8•

Чари, леви, два підвали

•14•

Як Відьмак пісенну
ниву підкорював

•24•

Час творити дива

•26•

Пустка — от тіло

•28•

ЗМІСТ

Дорослий серіал із дорослим сюжетом
•30•

На варті дитячих мрій
•34•

Відьмак: Початок
•36•

Ravenheart
•38•

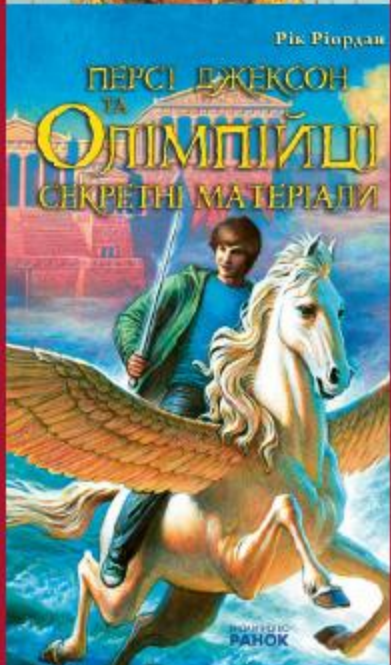
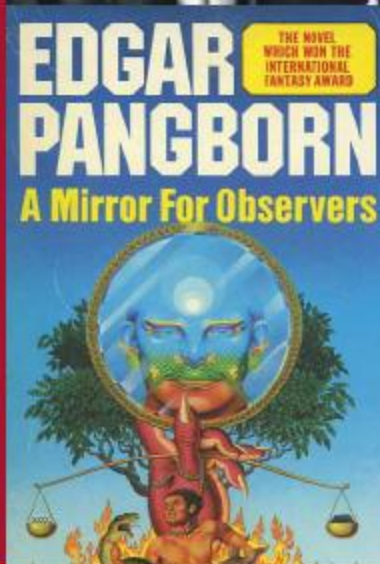
Читальня
•61•

День бабака
•40•

Майстер-клас: Ельфійські каффи від Насті Лікарь
•46•

ДумаДан
•56•

Пратчеттівка
•57•

Лютий

1 лютого

помер американський письменник-фантаст Едгар Пангборн (25 лютого 1909— 1 лютого 1976), автор фантастичних творів «Від Заходу до Сонця», «Дзеркало для спостерігача» (Міжнародна премія фентезі 1955).

Юний Едгар разом зі старшою сестрою Мері до 1919 року отримував освіту вдома, згодом вступив до Бруклінської Дружньої школи (Brooklyn Friends School). У 1924 хлопець робить вибір у бік музики та в п'ятнадцятирічному віці починає навчатися в Гарварді на музичному факультеті, але вилітає з нього через два роки.

Юнак не здається, і вирушає в музичну консерваторію, але й її не було дано закінчити Едгару, після цього Пангборн звертається до літератури — з'являється перша проба пера майбутнього письменника — новела «А-100: Містична історія», опублікована в 1930 під псевдонімом Брюс Гарріссон.

Після участі у Другій світовій війні в 1942-1945 на початку п'ятдесятих Пангборн раптово з'являється на науково-фантастичній ниві й активно друкується в таких журналах як «Galaxy Science Fiction», «The Magazine of Fantasy & Science Fiction», та «Ellery Queen's Mystery Magazine». Один із засновників нової гуманістичної школи фантастики, послідовниками його ідей вважали себе Пітер Бігл та Урсула ле Гуїн.

10 лютого

2009 року вийшла друком книга «Персі Джексон та Олімпійці: секретні матеріали» Ріка Ріордана. По хронології вона вважається п'ятою у серії романів про сина Посейдона. У книзі міститься всього три оповідання: «Персі Джексон та викрадена колісниця», «Персі Джексон та бронзовий дракон», «Персі Джексон та меч Аїда».

22 лютого

1956 року у місті Единбурзі (Шотландія) народився британський письменник Філіп Керр, відомий своїми історичним трилером Берні Гунтер (за «If the Dead Rise Not» у 2009 році отримав літературну премію RBA International Prize for Crime Writing) та циклом фентезі «Діти лампи» про пригоди двох джінн, брата та сестри Джона й Філіппи Гонтів.

Керр закінчив Мелвільський коледж, згодом у 1970-1980 роках продовжив навчання у Бірмінгемському університеті та здобув вчений ступінь із права й філософії. Працював у рекламному агентстві Saatchi and Saatchi до того, як перейти на ниву писемництва у 1989 році. Філіп Керр писав для таких журналів як «The Sunday Times», «the Evening Standard» та «the New Statesman».

Наразі одружений із письменницею Джейн Сінн і є щасливим батьком трьох дітей.

25 лютого

у Новоград-Волинську (Україна) народилася українська письменниця та культурний діяч Леся Українка (Лариса Петрівна Косач-Квітка, 25 лютого 1871-1 серпня 1913), авторка містичної драми-феєрії «Лісова пісня», що вважається одним із перших вогників української химерної, фентезійної літератури.

Майбутня поетеса отримала початкову освіту вдома від приватних учителів, у чотири роки вже вміла читати. Родина Косачів вела активну культурну діяльність, батьки Лесі підтримували добрі стосунки з Михайлом Драгомановим, Миколою Лисенком.

Після арешту тітки, Олени Косач, дев'ятирічна Леся пише свого першого вірша «Надія». Влітку 1883 року в дівчини діагностували туберкульоз кісток, того ж року професор О. Рінек прооперував ліву руку Лесі й видалив заражені кістки. Невдовзі по поверненні з Києва додому в Колодяжне їй стає краще й із маминою допомогою дівчина вивчає французьку та німецьку мови. Окрім них поетеса володіла російською, польською, болгарською, давньогрецькою та латиною.

Донька Прометейя була знайома з такими українськими письменниками як Іван Франко, Василь Стефаник, Михайло Старицький, Ольга Кобилянська. До творчого доробку Лесі Українки належать збірки поезій «На крилах пісень», «Думи і мрії», поема «Давня казка», драма «Бояриня», «Кассандра» та інші.

Березень

18 березня

1958 року у місті Харків (Україна) народився історик, кандидат історичних наук, доцент Харківського Національного Університету та письменник-фантаст Андрій Валентинів. Жанр, у якому творить, називає «криптоісторією».

Найвідомішими творами письменника є роман-епоса «Око Сили», роман «Спартак», «Рубіж» (у співавторстві з Генрі Лайоном Олді та Марини й Сергія Дяченків). Загалом, починаючи із 1996 року опублікував більше тридцять романів та кілька десятків оповідань і повістей. Лауреат численних літературних премій і нагород в області фантастики. Найкращий письменник-фантаст Європи 2013 року (Єврокон-2013).

23 березня

1963 року у місті Харків (Україна) народився український письменник-фантаст Олег Ладиженський. Після закінчення середньої школи вступив у Харківський державний інститут культури й отримав спеціальність «режисер театру». Член МАНОКК (Міжнародна Асоціація Національних Об'єднань контактного карате-до), має чорний пояс II дан по годзю-рю, суддя міжнародної категорії. Переважна більшість творів написана під іменем Генрі Лайон Олді (спільний творчий псевдонім із Дмитром Громовим). Перша публікація – «Щастя в письмовому вигляді» (1991).

Також Ладиженський відомий як поет, у 2007 році видавництво «Ексмо» (рос. «Эксмо») видало збірку його віршів «Міст над океаном».

27 березня

1974 року народився російський дитячий письменник Дмитро Ємець, кандидат філологічних наук, став наймолодшим членом союзу письменників Росії у віці 22 років.

Відомий такими серіями фентезійних романів як «Таня Гроттер» (принесла йому відомість на піку популярності «Гаррі Поттера» Джоан Ролінг) та «Мефодій Буслаєв». У 2010 році представив читачам абсолютно нову оригінальну серію «Школа пірнальників». Літературний дебют – «Дракончик Пихалка» (1994), наразі автор більш ніж сотні фентезійних романів й повістей, щасливий батько сімох дітей.

30 березня

1963 року у місті Сімферополь (Україна) народився український письменник-фантаст Дмитро Громов. Родина письменника у 1969 році переїхала до Севастополя, а згодом у 1974 у Харків, де й Громов мешкає донині.

Вступив у Харківський політехнічний інститут на факультет технологій неорганічних речовин, який закінчив із відзнакою і згодом якийсь час працював за спеціальністю інженером-хіміком. Вступив на аспірантуру, але захищати диплом не став, бо повністю поринув у літературну діяльність.

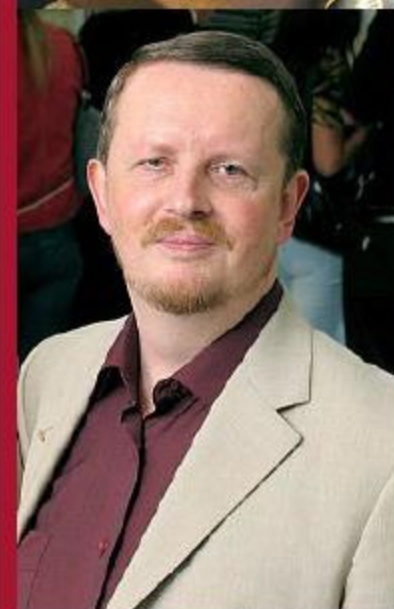
Перша публікація – оповідання «Координати смерті» (1991), основна ж частина робіт написана із Олегом Ладиженським у співавторстві (Генрі Лайон Олді). Громов відомий як фанат хард-року, в особливості гурту Deep Purple (на яку написав і видав монографію). У 2004 році у світ вийшла рок-опера «Broken circle», написана на вірші письменника.

30 березня

1973 року у селищі Старичі (Львівська область, Україна) народилася Марина Павленко, українська письменниця, поетеса, художниця й педагог.

У дворічному віці переїхала з батьками на Черкащину. Закінчила Уманський державний педагогічний інститут імені Павла Тичини. З 1995 по 2000 роки працювала вчителькою початкових класів Уманської міської гімназії. З 2000 року – викладач кафедри української літератури й українознавства Уманського державного педуніверситету імені Павла Тичини. Кандидат педагогічних наук, доцент, автор багатьох наукових публікацій.

Марина Павленко є членом Національної спілки письменників України, авторкою фентезійної серії повістей для підлітків «Русалонька із 7-В».

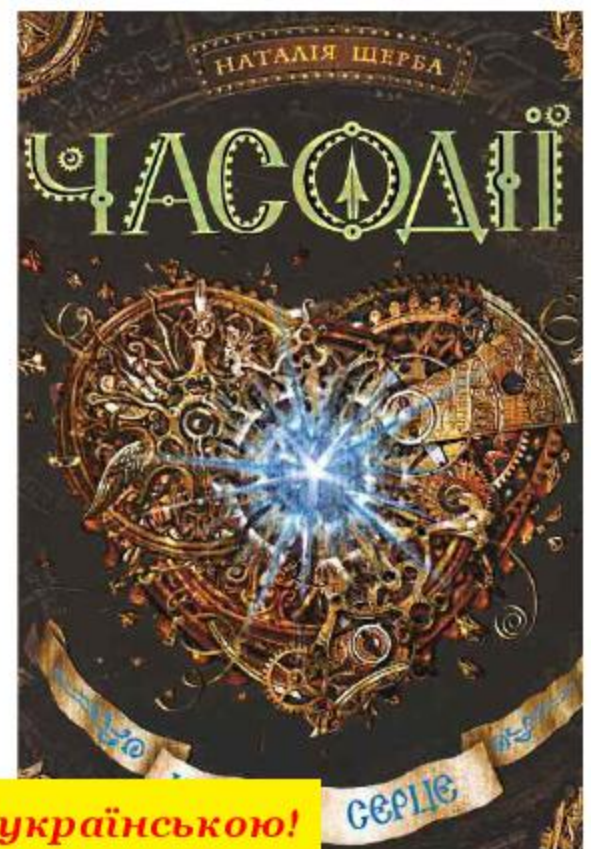

Часове серце
Наталія Щерба

Серія «Часодії»
Книга друга

Василина разом з іншими володарями семи Часових Ключів знову опиняється на Землі. Їхня мета — дочекатися цвітіння Пурпурового Квіту і за його допомоги врятувати Ефлару, часодійний світ, та нашу Землю від зіткнення.

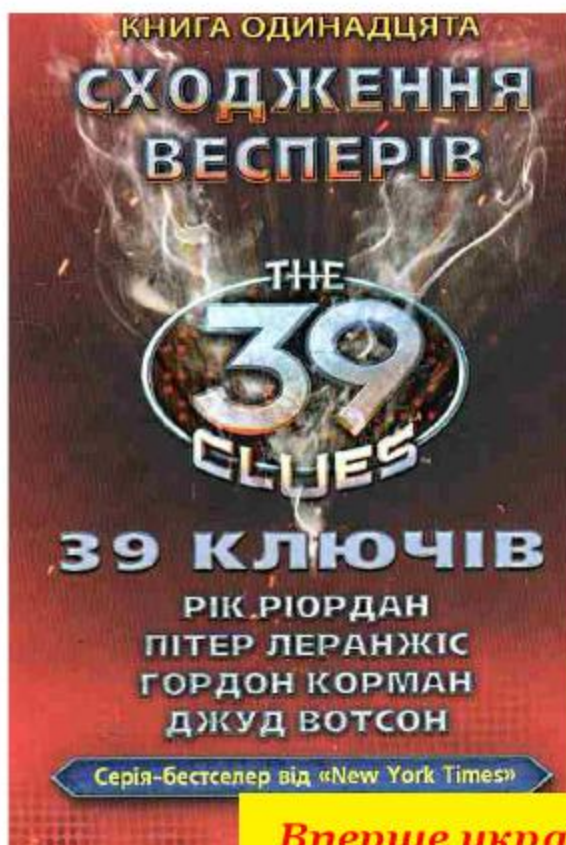
Тим часом наймолодша Огнева потай починає вправлятися із часовою стрілою за уроками... батька, а Феш допомагає подрузі налаштувати новенький часолист і навіть створити власний куточок. Чекання знаменної події здається друзям просто нестерпним, особливо коли доводиться його розділяти в гурті з пихатими іншими часівниками на чолі з золотим ключником Марком... Проте в хід подій втручається запеклий ворог часівників дух Астрагор, який має власні інтереси. Адже тільки він знає, яку таємницю криє в собі Пурпуровий Квіт та яке прокляття тяжіє над ЧорноКлючем, що ним володіє Василина.

Вперше українською!

Сходження Весперів
Рік Ріордан, Пітер Леранжіс,
Гордон Корман, Джуд Вотсон

Серія «39 ключів»
Книга одинадцята

Вперше українською!

Чотирнадцятирічна скромна книголюб Емі Кехіл та її молодший жвавий брат Ден гадали, що зможуть повернутися додому в США до свого майже забутого звичного життя, коли, нарешті, відшукають легендарні тридцять дев'ять ключів, які забезпечать їхній родині владу над усім світом. Але вони помилялися. Могутні та небезпечні вороги — Веспери — чекали в тіні. І тепер вони не зупиняться ні перед чим, щоб захопити бажані ключі. Юні мадригали мають докласти всіх зусиль, щоб втримати родинний секрет у таємниці та не впасти в очі свого загадкового клану. Небезпечні подорожі, історичні загадки, шалені гонитви — Емі й Ден не сидять на місці. Чотири автори об'єдналися для того, щоб розповісти про таємну боротьбу між Кехілами і Весперами, яка триває вже п'ять довгих століть. Вторгнення підступних Весперів не за горами, весь світ опинився у небезпеці.

Вожак
Генрі Лайон Олді

Серія «Дикуни Ойкумени»
Книга третя

«Дикуни Ойкумени» книга III «Вожак», Генрі Лайон Олді

Астлантида, світ енергетів-убивць, у кільці ескадр Ойкумени. Рада Галактичної Ліги сперечається до хрипу: як вчинити із впертим Островом Чапель? Три рішення — карантин, знищення й насильна технологізація — мають свої плюси та мінуси. На кону — доля цілої раси. Контр-адмірал Ван дер Вейден виконає будь-який наказ: розірве Астлантиду на шмаття, висадить на планету десант чи стане броньованою межею на кордоні системи. У розпал суперечки на Тішрі, планеті, де базується Рада Ліги, перебуває оберцентуріон Марк Тумідус. Усе нове: око, звання, орден, цілі, лише вовча натура помпіліанця залишається колишньою. Проте, чистота раси молодого офіцера з деяких пір викликає сумніви...

«Вожак» — третя, завершальна книга роману Г.Л.Олді «Дикуни Ойкумени». Це довгоочікуване продовження циклу, розпочатого романами «Ойкумена» та «Місту і світу».

Зимова фантазія (Winter's Tale)

Світова прем'єра: 13 лютого

Прем'єра в Україні: 13 лютого

Жанр: фентезі, драма

Режисер: Аківа Голдсман

У головних ролях: Метт Бомер, Вілл Сміт, Дженніфер Коннеллі, Рассел Кроу, Колін Фаррелл

Дія фільму режисера Аківи Голдсмана відбувається одночасно в ХІХ столітті і в наш час на Манхеттені. Злодюжка Пітер Лейк закохується у вмираючу Беверлі Пенн, дівчину, що живе в будинку, який він щойно обчистив. Любов його може виявитися не тільки чистою і щирою, але ще й останньою, так як по п'ятах за ним ходять поплічники боса місцевої мафії, який має намір прикінчити Пітера. Одного разу, коли гангстерам майже вдається відправити хлопчину на той світ, його рятує... чарівний білий кінь. Через деякий час, втікаючи від чергової бригади бандитів, кінь та хлопчик вриваються в стіну з хмар і зникають на багато років. Повертаються вони тоді, коли в Нью-Йорку вирує пожежа, і Пітер виявляє в собі якості справжнього Месії: він бачить і чує те, що недоступно іншим; він пам'ятає усіх померлих і творить чудеса, гідні самого Спасителя.

Академія вампірів (Vampire Academy)

Світова прем'єра: 27 лютого

Прем'єра в Україні: 27 лютого

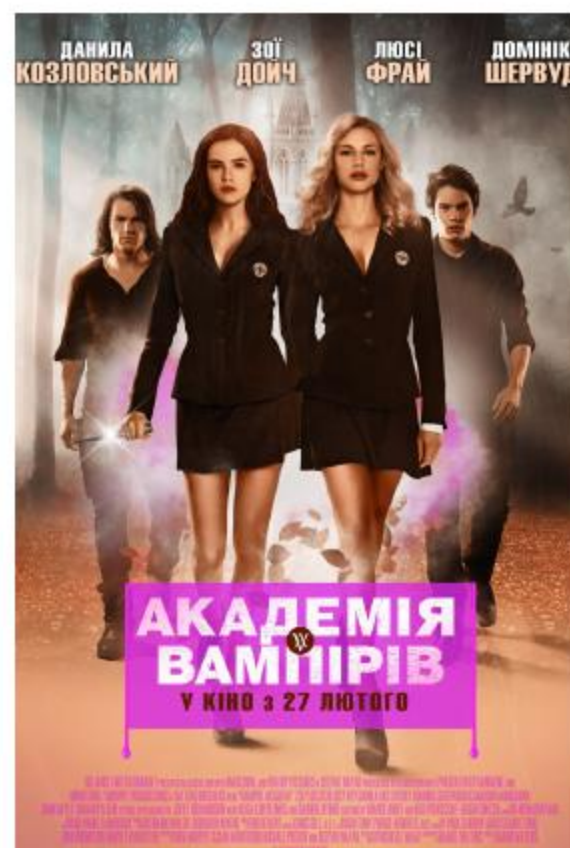
Жанр: фентезі, жахи, бойовик, детектив

У головних ролях: Зої Дойч, Люсі Фрай, Данило Козловський, Ольга Куриленко, Клер Фой, Джоелі Річардсон

Екранізація однойменного роману Рейчел Мід від режисера Марка Уотерса.

Мало кому відомо, що в Америці, в самому серці Монтани, є справжня Академія, де вампіри навчаються високому мистецтву магії. І майже ніхто не знає, що у світі йдуть криваві вампірські війни: расі мороїв протистоїть жорстоке плем'я стригоїв, вампірів, що переступили межу закону і не гребують вбивством. Навіть стіни Академії не надто надійний захист від підступів темних сил.

Юна моройская принцеса Лісса і Роза, її подруга і вірний страж, одного разу переконуються в цьому, опинившись в епіцентрі грізних подій.

Робокорп (RoboCop)

Світова прем'єра: 13 лютого

Прем'єра в Україні: 13 лютого

Жанр: фантастика, бойовик, кримінал

У головних ролях: Джоель Кіннаман, Гері Олдман, Майкл Кітон, Семюел Л. Джексон, Жозе Паділья

2028 рік. Міжнародний конгломерат «ОмніКорп» лідирує у виробництві робототехніки. Завдяки розробкам компанії Америка успішно перемагає у війнах по всьому світу. Але тепер настав час застосувати технологію на американській землі.

Апекс Мерфі — люблячий чоловік, батько та чудовий поліцейський, що оберігає порядок в Детройті, отримує на службі смертельне поранення. Але спеціалісти «ОмніКорпу», використовуючи новітні розробки, зберігають йому життя. Апекс повертається на службу в рідне міст не тільки з новими над здібностям, але й з проблемами, з якими ще не стикалась жодна жива людина.

Стрічка є рیمейком однойменного фільму 1987 року Пола Верховена.

На Контрактову. Крізь революцію, бібліотеку і слизькі дороги

ПЕРША ЦЬОГОРІЧНА ЗУСТРІЧ КИЇВСЬКИХ ПОТТЕРОМАНІВ

Заметіль чи дощ ніколи не лякали квідичистів. Так само й для поттероманів погодні умови не є проблемою. Незважаючи на холод у повітрі та відлигу на землі, знайшлося десять фанатів, які на кілька годин покинули свої затишні домівки у вихідний день, щоб зустрітись одне з одним. Їх не злякали ані морози минулих тижнів, ані тодішній «гарячий» стан у суспільстві. Поттероман, книга, Євромайдан — ключові слова, якими можна описати перше в 2014 році зібрання поттероманів у Києві.

Незмінні організатори Артем Острожинський та Вікторія Ваколюк після тривалої перерви нарешті — 9 лютого — знову зібрали фанатів епопеї про Гаррі Поттера (востаннє вони збирались у вересні минулого року).

Ця четверта за загальним рахунком зустріч, на відміну від попередніх, почалась не на Майдані Незалежності. Причина — події останніх місяців, осередком яких стала центральна площа столиці: Євромайдан, Революція свободи. Ні, на Майдані не було небезпечно чи ризиковано, тоді були спокійні дні, без сутичок і провокацій. А сам по собі Майдан — це осередок світла, розуміння, взаємодопомоги і свободи.

Змінили місце зустрічі організатори суто з міркувань практичних, адже діставатись до потрібного пункту — «пам'ятника героям Толкіна» (у вузьких колах так назива-

ють фонтан зі статуями засновників Києва) поміж наметами, барикадами й потоками людей (неділя, час народного віче) було б непросто. Альтернатива — зовсім неподалік, на Золотих воротах. Тут вам і вихід із метрополітену, і асоціативний зв'язок наявний. Милий кіт з пухнастим хвостом — пам'ятник коту Пантюші — скидається на герміоніного Криволапика. І ще одне — пам'ятник Ярославу Мудрому нагадує поттероманам статую першого директора Гогвортсу, яка стоїть у холі замку, адже обоє тримають макети споруд.

Нове місце зустрічі — біля Криволапика.

Отож, близько одинадцятої години восьмеро молодих людей зібрались біля Золотих воріт, поруч із густошерстим котом. П'ятеро — вже знайомі з попередніх зустрічей,

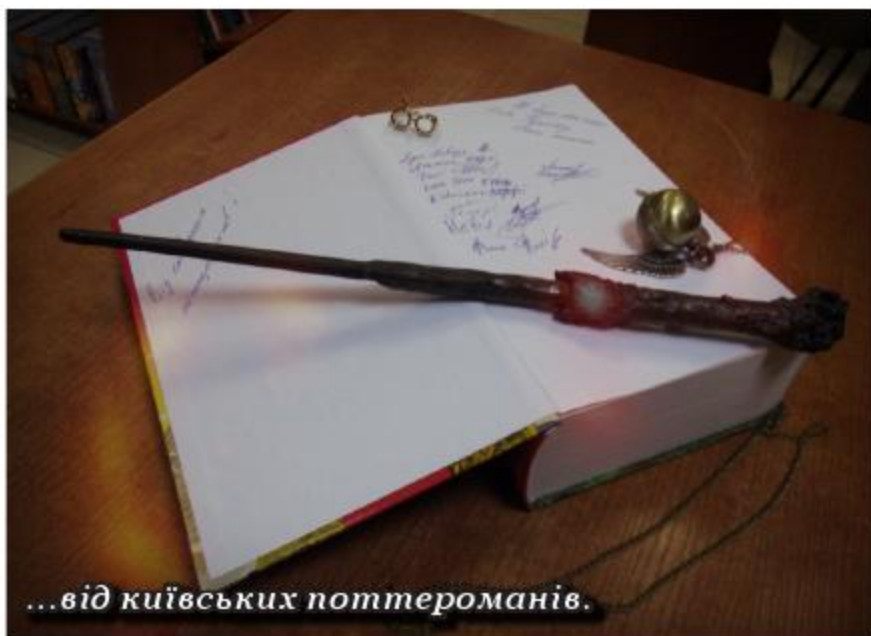
Зліва направо: Ірина Коханець, Юлія Тіщенко, Анна Ваколюк, Олег Кошелев, Микита Дмитренко, Артем Острожинський, Тетяна Пономаренко (за кадром по той бік об'єктиву — Вікторія Ваколюк).

Для Бібліотеки Майдану...

«постійні учасники», і троє новеньких — Анна Ваколук, Ірина Коханець, Юлія Тищенко. Раді довгоочікуваній зустрічі і новим знайомствам, поттеромани пішли до першого запланованого місця — книгарні «Є», яка розташована на вулиці Лисенка. Там вони погортали сторінки фантастики, фентезі й поговорили про свої літературні вподобання. До речі, щойно гурт зайшов до книгарні, як до нього приєдналась ще одна новенька — любителька Поттеріани Інна Довганюк.

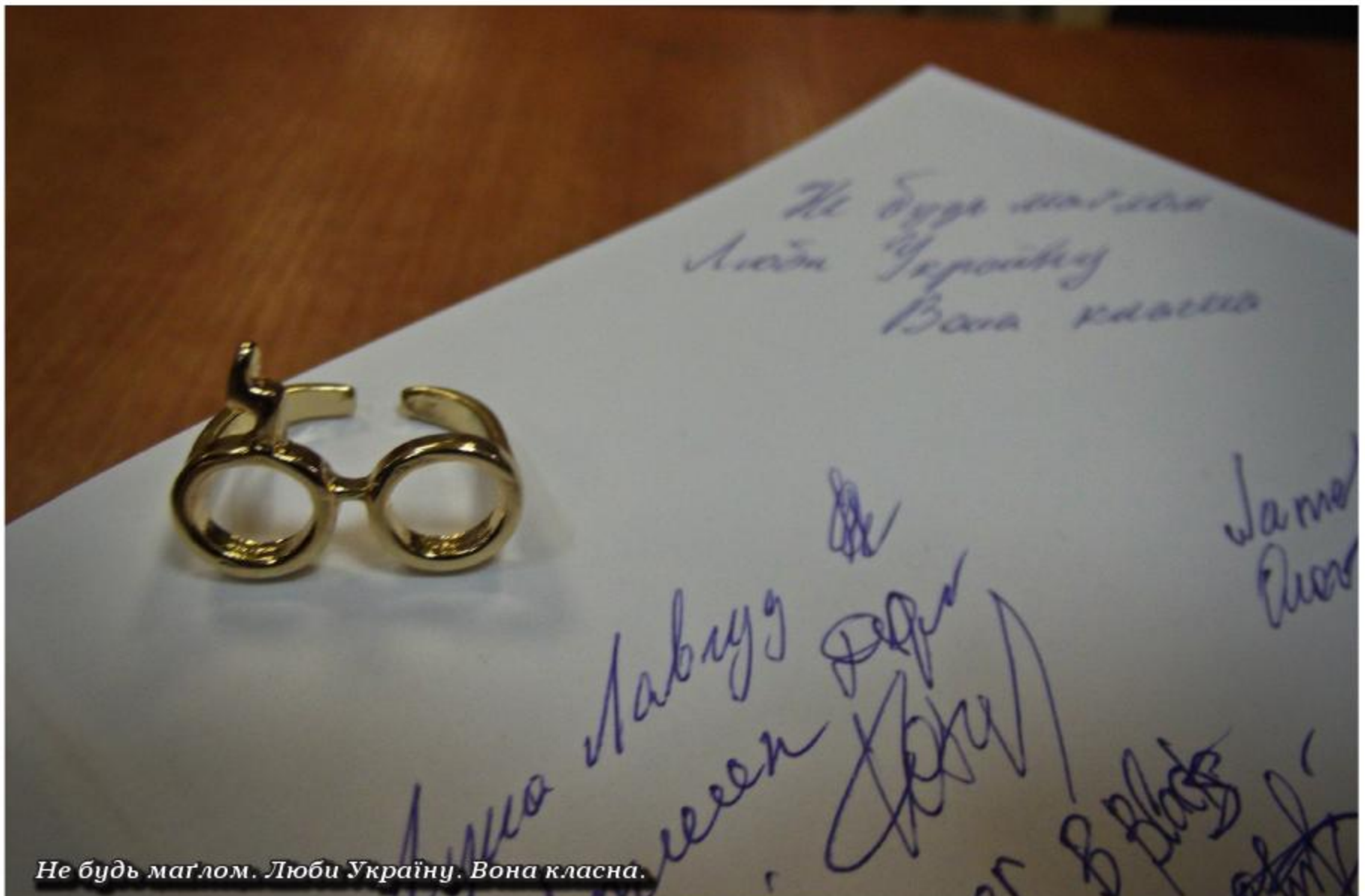
Власне, головна мета візиту до книгарні — придбати примірник «Гаррі Поттера», підписати і принести у Бібліотеку Майдану, яка розмістилась в Українському домі, аби таким чином зробити свій внесок як колектив. Чимало ідей, думок, сюжетних елементів Поттеріани співпадають із реальними подіями і є актуальними. До того ж книги з Бібліотеки Майдану періодично передають до сільських бібліотек — тобто, вірогідно, що й примірник «Гаррі Поттера» матиме таку долю, і ця думка тішить.

...від київських поттероманів.

Із семи книг обрали «Орден фенікса», оскільки саме там чимало паралелей із сьогоденністю — упереджені суди, провокації, втручання у справи Гогвортсу, перевірки й допити, підступні плани, дезінформація та маніпуляція в пресі, звільнення «неугодних», постанови, що обмежують діяльність людей... Звісно, є ще досить багато асоціацій та схожостей, зокрема в останній книзі, і це стало предметом активного обговорення в товаристві.

У книзі поттеромани написали лаконічне побажання-заклик: «Не будь маґлом. Люби Україну. Вона класна». Коли на форзаці книжки з'явилися підписи всіх учасників зустрічі, компанія вирушила далі. По вулиці Володимирській до Софійської площі («Слава Богдану-визволителю ельфів-домовиків!» — спогади про найпершу зустріч), звідти вниз на Майдан Незалежності.

Не будь маґлом. Люби Україну. Вона класна.

Відчуваючи той унікальний дух і ту справді магічну силу, пройшли крізь революційне серце країни, поміж наметів і прапорів, мимо бочок з вогнем і польових кухонь, через барикади — і підійшли до Українського дому.

На жаль, всередину, до самої бібліотеки потрапити не вдалось. Із певних причин на деякий час вхід було обмежено і пускали лише за перепустками, тож організатори зустрічі передали книжки («Гаррі Поттера» Дж. К. Ролінг і «Месопотамію» С. Жадана) через охоронця із самооборони.

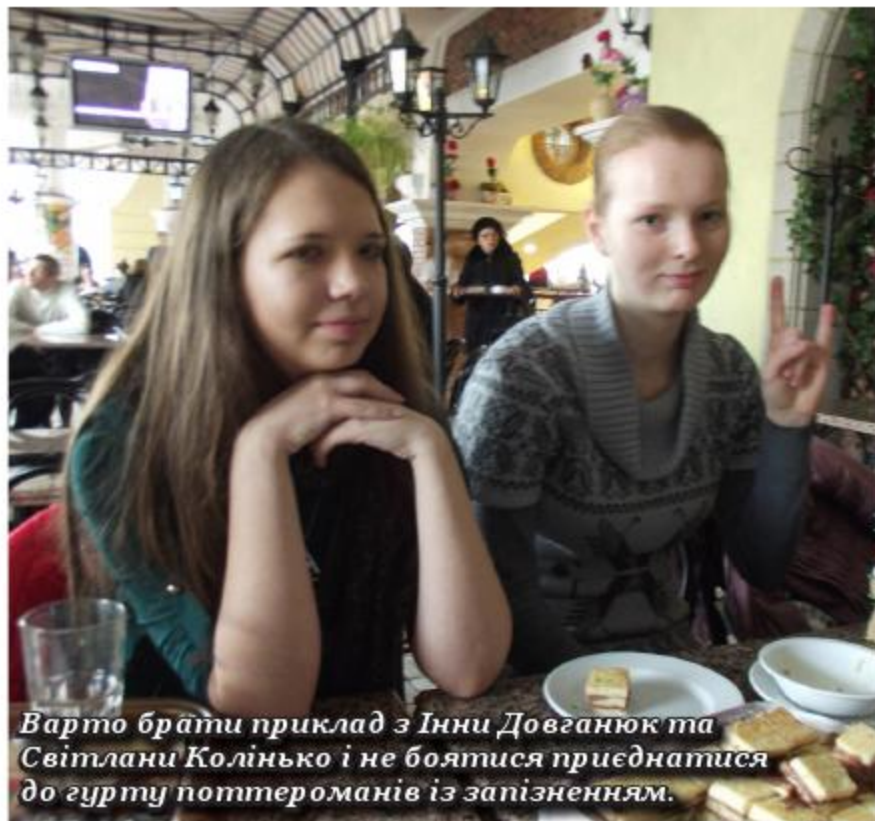
На Михайлівській площі теж барикади, а сам Золотоверхий собор надавав притулок і допомогу тим борцям за гідність і свободу, хто цього потребував.

По Трьохсвятительській вулиці піднялись на пагорб до собору, а далі вже знайомим із першої сходки маршрутом пішли на Поділ, до Контрактової площі.

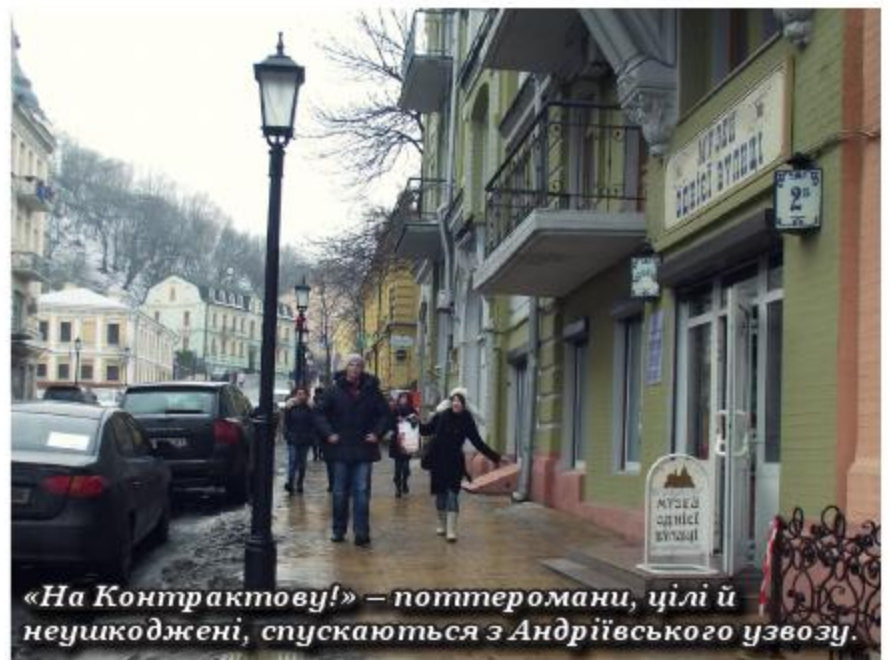
Сміючись і штурхаючи чарівною паличкою в ніс на стіні одного з будинків на вулиці Десятинній, поттеромани й не підозрювали, що спуск «київським Монмартром» стане для них справжнім випробуванням. Вулиця сама по собі не без сюрпризів під ногами, а тут ще й властиві зимовій порі «перешкоди»: купи снігу, калюжі... і, що найгірше, ожеледиця на дорогах. Довгі широкі льодяні ковзанки утворились на тротуарах Андріївського узвозу. Ці ділянки змусили кожного докласти значних зусиль і проявити спритність — щоб пройти і не посковзнутись, або ж обійти і не потрапити під колеса автомобіля. Врешті, всі, цілі й без травм, дійшли до кінця Андріївського узвозу.

Кульмінацією зустрічі став візит до «Пузатої хати» на Контрактовій площі (так, і тут знову відчуття дежавю). Нарешті можна було сісти, відпочити, зігрітись, попоїсти. Проте спочатку гурт обійшов усі поверхи ресторану, бо ж треба було переконатися, що нема кращого столика, ніж той, за яким усі сиділи минулого разу.

На десерт мали невеличкі смачнючі тістечка, які можна було прикрасити самостійно. «Чарівною аквареллю в тубиках» (харчовим кольоровим кремом) кожен випикував-вимальовував на тістечках літери, і дехто навіть тваринок (принаймні намагався). Якраз вчасно, щоб приєднатись до цього заняття, прийшла Світлана Колінько, ще один типовий поттероман і постійна учасниця зустрічей.

Варто брати приклад з Інни Довганюк та Світлани Колінько і не боятися приєднатися до гурту поттероманів із запізненням.

«На Контрактову!» — поттеромани, цілі й неушкоджені, спускаються з Андріївського узвозу.

Усі зустрічі врешті речит приводять до одного — поттеромани сідають їсти.

Кулінарно-мальований креативчик

З каліграфією поганенько вийшло, але було дуже смачно!

Поттеромани більше години сиділи, читали «Гаррі Поттера», смакували тістечка, говорили на різноманітні теми. Зокрема — про масштабну зустріч, рольову гру, фестиваль для поттероманів: можливо, ці мрії стануть реальністю, адже все велике починається з малого.

Усі були дуже раді, що нарешті знову зібрались, і ледь встигли попрощатись, як уже почали очікувати нової зустрічі.

До речі, для наступної сходки в Києві, яка має відбутися в квітні-травні, коли буде тепло, організатори пообіцяли приготувати дещо новеньке. Буде чарівно!

Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ
Фото автора

Проходячи вулицею Десятинною, потрібно обов'язково тицьнути чарівною паличкою в ніс на стіні – на удачу.

Округ 9^{3/4}. Зазвичай учасники зустрічей лише поттеромани, а фанати багатьох фантастичних книжок і кіно.

Нові вироби майстрині Тетяни Пономаренко – оригінальні чарівні палички.

ФОТО: Артем
ОСТРОЖИНСЬКИЙ

«Просто бути живим
і дивитись,
як сходить сонце
над іскристими
засніженими
схилами — це, либонь,
найдорожчий
на землі
скарб...»
(Дж. К. Ролінг)

Чари, леви, два підвали

ЗИМОВО-СОНЯЧНА ЗУСТРІЧ ПОТТЕРОМАНІВ У ЛЬВОВІ

Світанкові промені торкаються маленького золотавого герба, який тримаю на ланцюжку перед собою. Рельєфні зображення чотирьох тварин — орла, борсука, змії та лева, чотири кольори — синій, жовтий, зелений, червоний, — об'єднує одна літера посередині, латинська «Н».

Тут, нагорі, повіє холодний вітер, майорить український прапор і кам'яний компас вказує на сторони світу. Унизу, довкола пагорба, розкинулось неповторне місто Лемберг. Ще годину тому воно вражало сотнями нічних вогників, а зараз чарує легким ранковим серпанком.

Спустившись із Високого замку, крокую тихими вуличками. Сонце підіймається над дахами старих будинків, місто повільно прокидається.

Цей мій день починається з кави. Та з довгоочікуваної зустрічі з подругою. У нас обох однакові кулони. Срібний трикутник, вписане у нього коло, вертикальна лінія. Згадуються слова одного книжкового героя про те, що «цей символ використовують, аби виявити себе одновірцям».

Ми йдемо на площу до ратуші. Біля входу, який охороняють кам'яні леви, вже зібрався гурт наших одновірців-однотумців — поттероманів.

Зустріч під ратушею

Опівдні п'ятнадцятого дня лютого місяця у Львові зібрались справжні фанати «Гаррі Поттера», щоб весело і магічно провести час. Відбулась чергова зустріч поттероманів, третя за офіційним рахунком.

Підготовка до цього заходу почалась іще на початку року, головним організатором була Марта Газда. Координація та інформування, як завжди, відбувались у соціальній мережі «ВКонтакте» (так, теперішні чарівники йдуть в ногу з часом і використовують усі новітні технічні засоби).

Зустріч почалась із того, що дванадцять чоловік (до слова, майже половина була в грифіндорських шарфах, що не дивно — Місто Лева, все таки), львів'яни і не лише львів'яни, стали колом і по черзі представились, коротко

розповідаючи про себе. Адже були там і новенькі, і вже знайомі добрі друзі.

Кожен поттероман має свій псевдонім, ім'я одного з героїв поттеріани, яке отримує за схожість та спільні риси зовнішності чи характеру. Гелерт Гріндельвальд, Белатриса Лестранж, Герміона Грейнджер, Джині Візлі, Невіл Лонгботом, Кеті Белл, Пенсі Паркінсон, Німфадора Тонкс. Навіть засновники Гоґвортсу Годрик Грифіндор, Ровена Рейвенклов та Гельга Гафелпаф. А тим, хто прийшов уперше і ще не мав другого імені, гурт пообіцяв підібрати псевдоніми за умови, що ті прийдуть на наступну зустріч.

Не гаючи часу, компанія рушила брукованими вуличками. Сонце на ясномому небі після кількадечних дощів давало настрою.

Початок екскурсії: любителі дивовиж у фірмових аптекарських фартухах.

Зліва направо: Ганна Гілета, Тетяна Корчовська, Артем Острожинський, Марта Газда, Соломія Кулач, Марко Бубняк, Ігор Вовчастий, Яна Гельмас, Юрій Тришньовський, Анастасія Вавшкевич, Наталя Кінаш, Оксана Легка.

Екскурсія в музеї-аптеці

Уже за кілька хвилин любителі дивовиж прийшли до одного з будинків на Соборній площі. На перший погляд — нічого дивного, звичайна аптека з привабливою вітриною та стандартним набором продуктів фармацевтики. Але ж це Львів, тут всюди трапляються сюрпризи. У підвалі цієї аптеки ховається ще один, давній й таємничий. І поттеромани змогли там побувати.

Аптека «Під Угорською короною» була заснована в другій половині XVIII століття (в той час Соборна площа мала ймення Бернардинської). Названо аптеку так тому, що поряд у Бернардинському монастирі певний час перебували реліквії Св. Стефана — короля і покровителя Угор-

щини. На початку XX століття було зведено новий триповерховий будинок, де аптека знаходиться й сьогодні. А вже у наш час у ході ремонтних робіт під будівлею виявили приховане підземелля, яке потім використали для створення музею «Таємна аптека».

Після розповіді про минуле аптеки, доброзичливий екскурсовод відчинив перед поттероманами двері до гвинтових сходів, що ведуть у давню фармацевтичну лабораторію.

«Наче в кабінеті зілляваріння, у професора Снейпа» — подумав, мабуть, кожен, увійшовши до підвалу. Низька

У таких спеціальних пляшечках і посудинках колись продавались ліки.

Відвідувачі переглянули відеофільм про історію фармацевтики давнього Львова – поміж полицями ховався великий екран.

стеля, кам'яні стіни, дерев'яні лави, полиці з пляшечками... Напівтемрява, запалені свічки — єдине джерело світла. Чутно тихе булькотіння, наче саме в цю мить десь поруч аптекар займається виготовленням ліків. Надзвичайна атмосфера!

У формі відео-екскурсії відвідувачам було представлено незвичайну історію фармацевтики, зокрема у Львові. Як виявилось, гасова лампа, маргарин, дитяче харчування, кока-кола, туш для вій та ще чимало речей, які зараз видаються нам звичайними, своїм виникненням завдячують саме фармацевтам.

По завершенню відеофільму, коли увімкнулося світло, відвідувачі отримали змогу вільно пройтися підвалом, зблизька роздивитися дивне приладдя, старий посуд, інгредієнти і навіть посидіти за робочим столом таємного аптекаря.

Як виявилось, тут не тільки лабораторія, а й прихована крамниця, де можна придбати ексклюзивні сувеніри, оригінальні листівки, магніти на згадку. А також — атрибути справжнього аптекаря, зокрема фірмовий фартук та аптечний посуд, який можна використовувати і в домашніх умовах, щоб «чарувати» на кухні. І, звичайно ж, особливі ліки: пігулки від нудної роботи, для повернення коханих, від заздрості, для щастя, таємні еліксири, що додають сили.

Головний сувенір і талісман — єдиний у світі Лев-аптекар. Це лев зі ступкою в лапах, який символізує князя-аптекаря Лева Галицького. Є прикмета: якщо ви поставите таку фігурку у себе вдома, усі проблеми зникнуть, неначе стерті у порошок.

Усім поттероманам надзвичайно сподобалися відвідини таємної аптеки — вони активно ділилися враженнями одне з одним, піднявшись через таємний вихід на вулицю і рушивши до наступного за планом місця.

Лавка дружби – якщо на ній по різних краях сядуть двоє посварених, вони обов'язково помиряться і обіймуться.

Робоче місце Таємного Аптекаря

Мандрівка у XVIII століття з допомогою ТАРДІС.

Інгредієнти та інструменти для роботи.

У книзі аптекаря було зроблено запис від імені поттероманів: актуальні слова Дамблдора про те, що «щастя можна знайти навіть в темні часи, якщо не забувати звертатись до світла» і класичне Снейпове «Сторінка 394».

Посиденьки у «Трьох мітлах»

Вхід до «Трьох мітел» прихований, вказівником служить вивіска зі стрілкою, яку бачать лише справжні поттеромани.

Фанату «Поттеріани», який завітав до Львова, не можна так просто взяти й не завітати до «Трьох мітел». Цей ресторан-клуб, присвячений світу Гаррі Поттера, приваблює місцевих і гостей своєю неповторністю — такого більше ніде не знайти!

Тематичне кафе приховане: воно знаходиться в підвальному приміщенні під одним із будинків на площі Яворського. Вхід одразу можна й не помітити, але стрілка під вивіскою слугує вказівником. Спустившись сходами, не варто намагатися пройти крізь стіну з табличкою «9^{3/4} Hogwarts Express» — двері справа.

Приміщення невелике, але затишне — тут панує чарівна загадкова атмосфера.

Над дверима завмерла, розправивши крила, сова з листом, а крізь прозорий люк в підлозі видно три голови Геґридового песика Пушка — ось-ось вистрибне!

Приглушене світло, негучна хороша музика, на столиках — ліхтарики зі свічками. На кам'яних замкових стінах висять гобелени з гербами, ґрифіндорських меч і книжкові полиці. Старовинні портрети контрастують із фотографіями акторів та кадрами з кінофільмів. У стіні

Дружня родина поттероманів у «Трьох мітлах».

Книги про Гаррі Поттера — магічне сяйво, яке розвіює сіру буденність.

Поділившись на чотири гуртожитські команди, товариство зіграло в тематичну монополію у стилі «Гаррі Поттера».

є ніша, оформлена у вигляді червоної телефонної будки, всередині на полицках — сувеніри та предмети з фільму (макет замку, окуляри, набір чарівних шахів, ліхтарі, Сортувальний капелюх, «Жахлива книга жахів» та багато іншого). Окремо зберігається колекція чарівних паличок кількох головних героїв. Такий собі музей «Гаррі Поттера», де можна попоїсти. Кухня, звичайно, в казковому стилі: шашлик «З шиї дракона», «Таблетки для левітації», страви від місіс Візлі та домашніх ельфів, вогневіскі та маслопиво — де ще скуштуєш такі екзотичні страви?

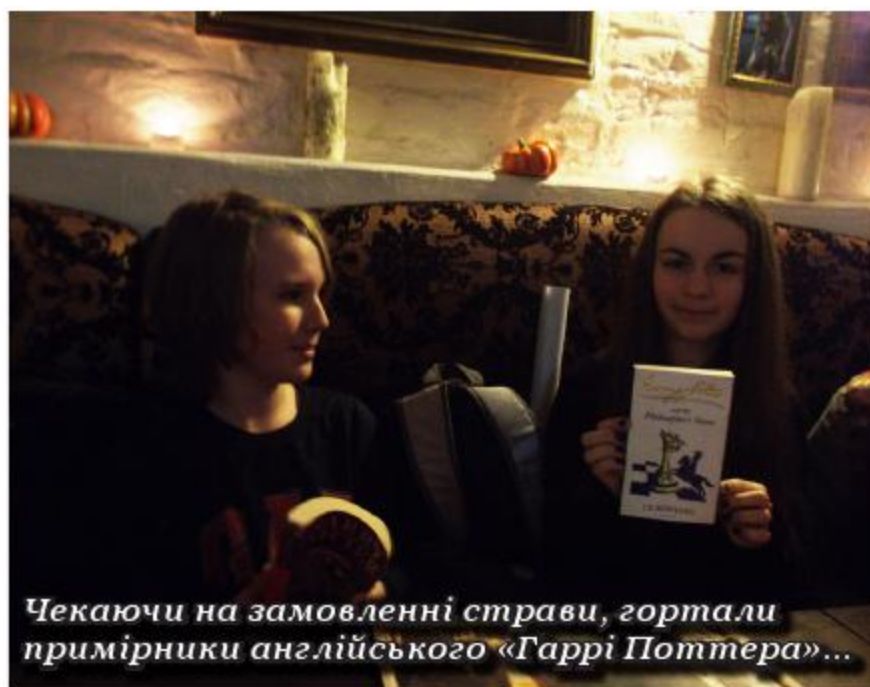
Поттеромани розмістились за столиками, повсідалися на м'які диванчики і, чекаючи на свої замовлення, гортали книжки (примірники «Гаррі Поттера» мовою оригіналу й подарункове видання «Harry Potter Film Wizardry») та говорили про фантастичну літературу (адже разом зібрались прихильники одразу кількох фендомів).

Пополуднувавши, компанія поділилась на чотири гуртожитські команди і взялася грати в монополію «Harry Potter Edition». Тут замість простих активів — магичні об'єкти. Гра відбувалася дуже цікаво та весело. Але «життя втратило сенс», коли врешті одна з команд скупилася й «оподаткувала» переважну більшість об'єктів. Перемогла команда... не Слизерину, як можна було б подумати, а Грифіндору — завдяки легкій руці її капітана.

Кілька людей з гурту були змушені піти раніше, натомість приєднались двоє інших дівчат.

Перш ніж іти з кафе, усі вдягли мантиї, взяли чарівні палички і трохи почаклували.

Загалом, поттеромани провели в «Трьох мітлах» достатньо багато часу: на плазмовому екрані встигла закінчитись перша частина кіноепопеї та минула половина другої.

Чекаючи на замовленні страви, гортали примірники англійського «Гаррі Поттера»...

...й надзвичайну книгу про фільми «Harry Potter Film Wizardry».

«Лумос!»

Ровена Рейвенков (Анастасія Буряченко)
і Гелена Гафелтаф (Вікторія Лях)...
у слизеринських мантіях.

У «Трьох мітлах» кожен може приміряти гоґвортську мантію і почаклувати такою ж чарівною паличкою, як в улюбленого першорядного героя.

На початок...

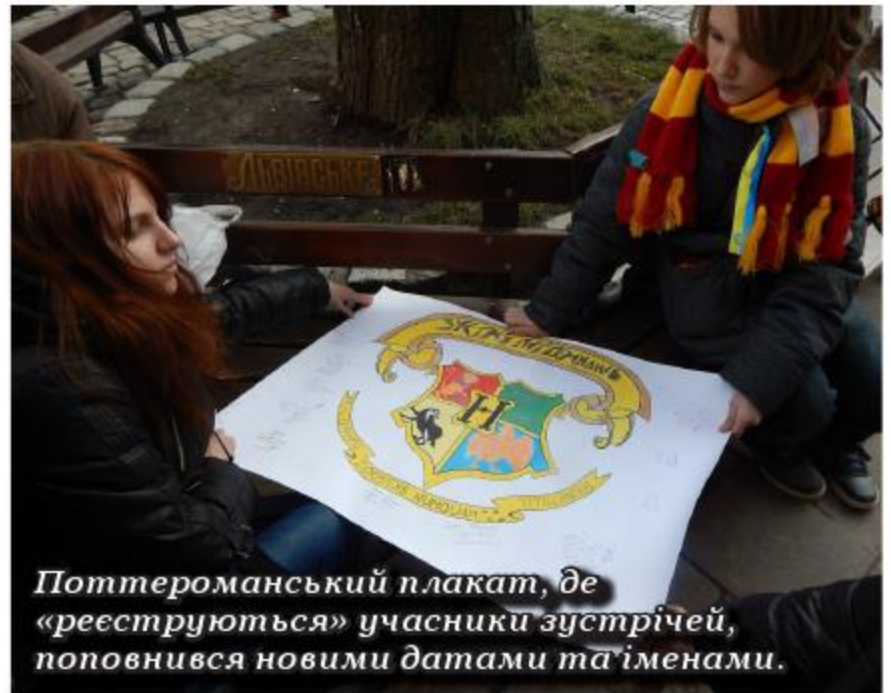
То був яскравий день — перш за все не тому, що сяло сонце, а тому, що сяли посмішки. Але, безперечно, сонячна погода у Львові взимку — це вже досить незвичайна подія.

Під кінець — прогулянка назад на Площу Ринок, до суворих левів біля входу в ратушу, звідки починалася зустріч. Останні фото, щирі побажання, дружні обійми і прощання — до наступної сходки.

У кожного поттеромана залишилися приємні й незабутні враження від цього дня, адже вони вкотре переконалися, що відчинити двері до магічного світу, який існує довкола нас, легко.

Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ

*ФОТО: Яна ГЕЛЬМАС,
Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ*

Поттероманський плакат, де «реєструються» учасники зустрічей, поповнився новими датами та іменами.

Зустріч почалась і завершилась біля суворих левів, які охороняють вхід до ратуші.

Таня Корчовська:

Не бійтесь ходити на зустрічі фендомів!

Моє знайомство з Поттеріаною відбулось всього років чотири тому, але ця історія принесла у моє життя надзвичайно багато змін, магії та друзів. Здавалось би, проста книга, оповідь про хлопчика-чарівника, але саме вона збрала нас усіх уже втретє. Зустрічі поттероманів завжди приносять мені радість, а також розуміння, що я не одна. Чарівне відчуття! Порадувало, що цього дня у нашому колективі з'явилися нові люди. Дуже подобається, що у кожного з нас є свої поттеріанські імена — так ми стаємо ближчими одне до одного.

Я гадаю, Львів — ідеальне місто для проведення таких зустрічей. Старовинна архітектура, давні секрети, тематичні місця — усе це дуже підходить для подібних сходок. Одне з таких місць — таємнича аптека-музей, у якій ми познайомилися з таємницями «зіллеваріння» та отримали заряд позитивних емоцій.

Хочу дати пораду усім, хто це читатиме. Не бійтеся ходити на зустрічі тих чи інших фендомів. Там можна бути самим собою, там панує неповторна атмосфера і настрої, які неможливо відчувати просто читаючи книгу чи дивлячись фільм. Таким чином знаходяться друзі, знайомляться однодумці та просто хороші люди. Ви не пошкодуєте, справді!

P.S. Не будь маглом, читай українською, бо це круто!

Марта Газда, організатор зустрічі:

«Гаррі Поттер» — це стиль життя

У Львові сформувалася своя традиція проведення сходок поттероманів. Місце зустрічі незмінне — біля входу до міської Ратуші.

Кожна зустріч організовується по черзі одним із місцевих чародіїв. Таким чином кожен може відчути себе частиною великої магічної спільноти і внести свою ідею, своє бачення її розвитку. Звичайно, створення чарівної обстановки довкола є першочерговим завданням. Пошуки чогось особливого привели мене до «Таємної аптеки» — інтерактивного музею, підвальне приміщення якого створене в кращих традиціях Середньовіччя і поттероманам одразу нагадує підвал професора Снейпа та уроки зіллеваріння в Гогвортсі, а це якнайкраще підтримує магічну атмосферу зустрічі, надаючи їй певної містики.

Жодна зустріч поттероманів не обходиться без відвідин «Трьох мітел» — львівського філіалу пабу «Три мітли», що знаходиться у Гогсміді. Звичайним атрибутом зустрічі є гра або квест, чи змагання на знання Поттеріани. Цього разу було обрано монополію тематики «Гаррі Поттера».

Для магічної спільноти Львівщини «Гаррі Поттер» — це стиль життя. Зустріч поттероманів — це зустріч таких же шалених чарівників як і ти. Світ, який створила пані Ро, супроводжує нас усюди, для нас важливими є слова письменниці: «Історії які ви любите найбільше — живуть у вас вічно. Тому коли ви повернетесь до сторінок чи великого екрану — Гогвортс завжди буде там щоб запросити вас додому». Зустріч поттероманів у Львові — ми повертаємось додому.

Як Відьмак пісенну ниву підкорював

26 грудня 2013 року в Чернігівському національному педагогічному університеті імені Т. Г. Шевченка пройшов щорічний концерт гурту «Ravenheart» під назвою «Шлях Відьмака». Програму склали авторські пісні й покладені на музику вірші українською, російською та англійською мовами.

Дует складається з пана Олександра, який грає на гітарі та співає, і пані Валерії, скрипальки. Це вже п'ятий рік поспіль, як вони разом виступають на публіку.

Концерт пройшов у казковій атмосфері: у темряві актовій залі, яку освітлювала тільки головна сцена, лунали чарівні кельтські, ірландські та германські мотиви, занурюючи слухача в далекі світи героїчних епох.

*Кличе подорож знов
Крізь стіну дощову
Крізь хащі та прірви
Я йду до мети —
На мечі моїм кров,
Я тим лезом зітну
Дракона корону,
То хай пощастить...
(«Гобіт»)*

Того вечора вперше була презентована пісня «Шлях Відьмака», звідси й назва музичного вечора. Під час ви-

конання на екран проектувалися кадри із гри «Відьмак», [про саму гру ви можете прочитати в цьому ж випуску журналу — прим. ред.]

Пан Олександр перед кожною піснею розказував цікаві історичні факти, лунали й філософські роздуми, тож глядачі не тільки змогли насолодитися музикою, а ще й розширити свій кругозір.

*Ти зілля варила
Під місяцем чорним.
Сусіда згубила,
Зробила потворним.
За князеве злато
Кривава відплата на тебе чека.
(«Відьмацький блюз»)*

Самі пісні так чи інакше зачіпали теми фентезі, подорожей у часі та середньовічної романтики. Зокрема вас неодмінно зацікавить «Шлях Відьмака», написаний за мотивами творів Сапковського, і «Гобіт» — за однойменним романом Толкіна. Крім того, можна було послухати «Відьмацький блюз» про шкідливих відьмочок та «To Lyonesse and Back» про міфічну землю з Артурової легенди. Повна програма концерту подана далі, із деякими прикладами пісень ви можете ознайомитися в Інтернет-мережі, зокрема подивитися записи з музичного вечора на [Youtube](https://www.youtube.com).

Дует «Ravenheart»: пан Олександр, пані Валерія та син пана Олександра

ПРОГРАМА КОНЦЕРТУ

1. Intro (Memmingen)
2. The Unbeliever
3. Ярли та скальди
4. The Minstrel Boy (lyrics — T. Moore)
5. To Lyonesse and Back (lyrics — T. Hardy)
6. Відьомський блюз
7. The Mountain Set (original tune — by Ann' Sammat)
8. Шлях Відьмака
9. Ragnarok
10. Secrets of the Runes
11. В Британії (The Last Stand) (lyrics — by Ivan Lans Melnyk)
12. Гобіт

Після концерту мені випала нагода поспілкуватися з Олександром Колесником, який, до речі, є доктором філологічних наук і викладає у цьому ж університеті. Пропоную до вашої уваги невеличку розмову з ним.

— Ви уже п'ять років граєте, так? Як з'явилася ідея створення власного гурту?

— Усе життя хотів грати і вирішив, що як зараз не почнемо грати, то вже ніколи. Це дуже захопливо, я постійно десь граю для себе, для друзів, на фестивалі, а моя колега грає дуже гарно, професійно, і в мене є стимул до неї тягнутися і старатися краще.

Узагалі, чим більше інструментів — тим краще.

— Ви завжди таким складом граєте?

— Ні, не завжди. У нас був флейтист, але він студент і кудись зник.

— Студенти — вони такі (сміюсь).

— Так, студенти, вони, як ті гобліни, постійно кудись діваються.

— Чому вечір присвячений саме Сапковському?

— Через останню пісню («Шлях Відьмака» — ред.), що написалася. У принципі, можна сказати, що це останній великий твір, котрий я прочитав і який мене вразив. Бо буває, читаєш фантазоху і впізнаєш сценарії, впізнаєш персонажів, впізнаєш і т.д., і т.д.

У нього ж вийшло дуже оригінально, органічно й переконливо. Він мене дійсно вразив. Плюс ще є серіальчик, плюс ще є цікава іграшка, тому так глибоко занурюєшся.

Олександр Колесник

ФОТО: Установчий концерт Чернівецького обласного центру авторської пісні

Це остання, найсвіжіша пісня, дійсно написана у 2013-ому році, було приємно її виконати, і я вирішив, що навколо неї ми сформуємо цю програму.

— Тут іще лунали пісні й за мотивами Толкіна. Крім Толкіна і Сапковського, іще за якимись фентезійними авторами пишете?

— Я їх читаю, в силу своїх професійних обов'язків аналізую всі тексти, але так, щоб вони мене дійсно вражали, мабуть, що тільки Толкін. Перший наш концерт був присвячений саме йому. Було 10 пісень за мотивами «Сильмариліону», «Володаря перснів» та інших творів. Час від часу ми їх вставляємо у свої програми.

— А ще що читаєте?

— Читаю багато чого. Якщо для душі — то фентезі. А по роботі — краще вам не знати (усміхається).

— Яких саме авторів?

— Террі Брукса, Пузова, Террі Гудкайнда з його «Правилами чарівника»... Тобто є достатня кількість цікавих людей, всіх не пригадаю.

— І наостанок — що побажаєте читачам нашого журналу?

— По-перше, побажаю творцям журналу, щоб вас натхнення не покидало, щоб ви продовжували і шукати таланти, і друкувати їх, а читачам — польоту фантазії і не забувати, що навіть у безвихідній ситуації, як у того ж Відьмака, завжди є вибір. Оптимізму, здоров'я, сил і натхнення!

Дякуємо пану Олександру за цікаве спілкування і приємні слова. Бажаємо гурту «Ravenheart» і далі радувати своїх шанувальників, залучити ще більше музикантів і ніколи не втрачати натхнення.

Оксана ПРОНЬКО

Час творити дива

Паралельні світи, магія, планети-двійники — гадаєте, це все дуже далеко й недосяжно? Аж ніяк, всього лише на сто годин уперед! І все з легкої часівницької руки письменниці Наталії Щерби в її серії книг «Часодії».

Точніше, стогодинний Часовий Розрив був багато сотень років тому, коли Ефларус, найвеличніший часівник (зауважте, «с», а не «р»), за допомогою Пурпурового Квіту створив сестру-близнючку Остаю, нашої рідної Землі. На новоствореній планеті Ефларі оселилися могутні повелителі хроносу — часівники.

Проте не все так добре у магичному світі, як хотілося б його мешканцям: Земля наздоганяє Ефлару й увесь часівний всесвіт під загрозою зникнення від планетного зіткнення. Єдиний спосіб врятувати непоспішаючу домівку — знову загадати бажання про збільшення Часового Розриву між планетами, зрізавши Пурпуровий Квіт, як тисячу років тому зробили юні ключники під керівництвом Ефларуса.

Коли відстань між планетами-сестрами скоротилася до небезпечних кількох хвилин і дорослі ламають голову над планом порятунку світу, на часодійній арені раптово з'являється юна особа із найвищим часовим ступенем.

Майже тринадцятирічна рудоволоса Василина Огнева нічого не знає про родичів і свої незвичайні здібності. Та що їй до всього цього: батьків жодного разу не бачила, мешкає зі старенькою двоюрідною бабусяю та зграєю її ненажерливих котів, а всі чудасії на зразок невагомої пелени із кольорових чисел кожної повні легко списуються на дивний сон. Але Василинка не сумує, бо найголовніша річ у її житті — гімнастика! Стрибки, перевороти, сальто та вправи зі стрічкою — дівчинка мріє стати олімпійською чемпіонкою. І все йде своїм ходом, доки одного разу, повернувшись додому після чергового тренування, Василина не отримує звістку, що приїхав... батько.

Тепла зустріч і цілий день родинних оповідок — це аж ніяк не про родину Огневих. У Василини з'явилися троє зведених старших братів та сестра, які весь час знущуються з неї, рідний батько, який її не помічає, надзвичайно вродлива потенційна мачуха, яка відкрито ненавидить дівчинку й чомусь називає її «фейрою»... Ось тобі й омріяний родинний затишок.

Ілюстрації: Avalon

Зате тепер непосида мешкає у великому будинку із чудовою бібліотекою та має власну кімнату (і жодних котів). А події тільки набувають обертів, адже всі навколо шепочуться про якусь Ефлару та Часовий Розрив, неминуче зіткнення планет, часодійні школи, і, найголовніше, випробовування дітей на часовий ступінь, що ось-ось має настати...

Коли береш до рук «Часовий ключ», початок книжкової серії, то найперше казкове враження справляє «стімпанківська» обкладинка із зображенням чудернацького механізму з годинниковими стрілками, коліщатками. А варто розгорнути книгу — сторінка за сторінкою тебе, разом з героїнею, затягне в плутаний клубок загадок і таємниць часівного світу.

Хоча перші сторінки не поспішають виправдовувати ажіотаж навколо цієї серії, з кожним розділом «типове підліткове фентезі» переживає метаморфози й врешті розкривається для читача як захопливий твір із досить оригінальною ідеєю. Ви часто наштовхувалися на часові махінації у фантастиці, але де ще магія так логічно повністю вписувалася в просторово-часовий контекст часівництва? Окремо слід зауважити, що ефларці до часодійства підходять по-науковому: ефери вимагають точних математичних обчислень і простим помахом часової стріли тут справа не обходиться.

Окрім схильності до математики, авторка наділяє головних героїв любов'ю до спорту. Найкращий остальський друг Василини, Льошка, також спортсмен — захоплюється бойовими мистецтвами. Та попри агітацію товариша вступити в войовничу секцію, дівчинка не покидає улюбленої справи. Гімнастичний номер Василинки високо оцінили феї на Чаруваннях, спортивна підготовка та загартованість не раз допомагали дівчинці в складних ситуаціях не впасти духом і витримати всі випробовування. І хоча наймолодша Огнева, остаточно вирішивши стати часівницею, була змушена відмовитися від кар'єри гімнастки, у колі

ключників в потрібний момент згадує саме про омріяний спортивний табір, а згодом, після пригод на Осталі, щодня вправляється в польотах для підтримки форми.

До речі, про друзів: Наталія Щерба у «Часодіях» висуває на передній план саме дружбу. Коли в Ефларі панують міжусобиці, мозаїчний гурт із часодіїв Василинки (доньки суперечливого й могутнього Нортон Огнева), Феша та Захари Драгоціїв (учнів могутнього остальського духа Астрагора), Ніка Лазарева (сина часомайстра) і феї Діани вперто зберігає дружні стосунки. Навіть коли покровителі кожного з товаришів відверто ворогують між собою, компанія не розпадається. От у кого варто повчитися справжньої дружби!

На сьогодні серія складається з п'яти книжок, що вийшли у світ російською мовою у видавництві «Росмен» («Часовий ключ», «Часове серце», «Часове ім'я», «Часова вежа», «Часограма»). Фінальна, шоста книга, має з'явитись цього року.

На радість українським читачам харківський видавничий дім «Школа» взявся за справу видання «Часодіїв» рідною солов'їною. Наразі на полицях книгарень можна знайти «Часовий ключ» і «Часове серце» Наталії Щерби українською мовою, готується до видання третя частина. Тож тепер очікується нова хвиля часодійної лихоманки на українських просторах.

Якщо вам хочеться оригінального й цікавого фентезі з теплими нотками дружби й любові, вітром у вухах від швидких польотів на зорептасі, мурашками по шкірі від небезпечних пригод, розміреним загадковим цоканням годинника і книжковою залежністю від кожного наступного розділу — то серія «Часодії» саме для вас.

Вікторія ВАКОЛЮК

Пустка — от тільки ЧИЯ?

Голівуд рулить. Саме так можна охарактеризувати фільм «Хоббіт: Пустка Смога». Вдало обрали назву. Фільм справді пустка...

«Несподівана подорож» залишила після себе лише позитивні враження. А от сиквел виявився надто слабким.

СИЛЬНІ АСПЕКТИ

Візуально фільм відмінний. Спецфекти, вражаючі трюки, комп'ютерна графіка, що тішить око. Художники створили яскравий світ із численними деталями (декорації, костюми, зброя — все на високому рівні), реалістично показали Середзем'я і передали атмосферу магичності, таємничості, пригод і небезпеки. Скелі, темні хащі, королівство лісових ельфів, Есгарот... А гори золота в Ереборі! Епічні картини захоплюють дух. Однак, на жаль, моментами може виникнути враження, що дивишся анімаційний фільм — деякі кадри видаються «неживими».

Звичайно, не все знімалося на зеленому фоні. Чимала частина сцен відзнята в реальних місцях, серед природи, і саме в них є особлива чарівність. Нова Зеландія — ідеальне місце для зйомок фентезі.

Про 3D. Дивитись 3 години в стерео-окулярах важко, та й сам фор-

мат — швидше данина моді, ніж необхідність. Однак видовище справді класне, зокрема сценка з бджолою.

Окремо треба згадати про Смога. Дракон, створений за допомогою спеціальної комп'ютерної технології, просто неймовірний. Кожен порух, кожен помах, кожен крок демонструє всю велич і міць давньої істоти.

До переваг, безперечно, належить акторська майстерність. Всі образи унікальні, актори грають ролі на справді високому рівні. Незважаючи на слабкості сюжету...

НЕДОЛІКИ

Здавалося б, усе просто — візьміть частину книги і перенесіть її на екран. Покажіть все, що там є, не вигадуйте нічого нового. Однак тут перешкода в хронометражі — потрібно розтягнути уривок на три години. Ось і почалось. Абсолютно невиправдана скороченість сцен із Беорном і в Тем-

ному Лісі, тоді як втечу на бочках та події в Есгароті навпаки розтягнуто в часі.

Сюжетна лінія з Гендальфом — не набагато краща за решту. Глядачам постійно нагадують: Саурон збирає сили, він повернувся; а, ви, мабуть, забули, що Саурон з'явився і збирає військо; та ви точно не знаєте, Саурон повертається, відновлює сили. Навіщо? Потягнути хронометраж.

Звісно, куди ж без любовного трикутника? «Повернення» Леголаса, поява Тауріель, їхні стосунки, а потім романтика між ельфійкою та гномом Філі — це виглядає настільки притягнутим за вуха і навіть недоречним, що багатьом палким фанатам Толкіна напевне хотілося залишити кінозал ще до кінця сеансу.

Джексон повторює сам себе, намагаючись зробити приквел до «Володаря перснів»: Ацелас, моргульська отрута... Ще одне болоче місце —

штампи. Як мало їх було у попередньому творінні режисера і як багато тут! Супермени-єльфи, гноми вилазять з туалету...

А цей діалог:

— *Я не пожертвую нашим завданням заради нашого злодія!*

— *Його звати Більбо!*

Це ж просто перлина, ніде більше не почути подібного, правда?

А битва зі Смогом — що це взагалі було?! Здавалося, розумний дракон, а купився, як підліток, на «розводняк» гномів. Подумати тільки, він вбив половину гномського королівства, а тут 10 (навіть не 13) гномів ледь не вбили

його. Мабуть, скіли прокачали за роки вигнання...

При цьому всьому головний герой хобіт Більбо, який і так маленький та непомітний, взагалі губиться, відходить вбік під натиском усіх вигадок сценаристів.

УЗАГАЛЬНЮЮЧИ

Можна сказати, що «Хобіт: Пустка Смога» нагадує ніщо інше, як типовий бойовик, в якому перевагу віддають візуальному, екшену, а не сюжетному наповненню. Голівуд рулить. Останні надії на фінал. Але судячи з побаченого, чого можна сподіватись?

Микола Брездень

Назва:	Хоббіт: Пустка Смога
Оригінальна назва:	The Hobbit: The Desolation of Smaug
Рік випуску:	2013
Країна:	Великобританія, Нова Зеландія, США
Режисер:	Пітер Джексон
Актори:	Мартін Фрімен, Річард Армітедж, Ен Маккелен, Кейт Бланшетт, Еванджелін Ліллі, Лі Пейс, Люк Еванс та ін.
Жанри:	фентезі, драма, пригоди
За мотивами:	роману Дж. Р. Р. Толкіна «Гобіт»

Дорослий серіал із дорослим сюжетом

5 ОСОБЛИВОСТЕЙ «ГРИ ПРЕСТОЛІВ»

Вважають, що важко назвати фентезі серйозною літературою, а тим паче серйозно сприймати екранізацію за мотивами такої «писанини». Режисерська четвірка на чолі із Брайаном Кірком довела, що драматичне фентезі можна зняти геніально і настільки захопливо, що глядачі не будуть відриватися на бутерброди і вхідні повідомлення під час перегляду.

Американець Джордж Мартін — автор блискучої серії книг «Пісня Льоду і Вогню», яка принесла йому славу великого письменника. Він, будучи журналістом і колекціонуючи комікси у молодості, і сам не вірив у жанр, який став його єдиним способом зображення світу і його наповнення.

«Пісню...» визнав увесь світ. Перші три томи нагороджені премією «Локус» у 1997, 1999 і 2002 роках відповідно, 15 мільйонів копій перекладені двадцятьма мовами.

Не екранізувати такий бестселер — значить порушити тенденції сучасної кіноіндустрії. Сценаристи попрацювали на славу... і собі, і автору саги. Перший сезон серіалу вийшов у 2011 році.

Отже, «Гра Престолів»...

Уявіть собі Європу пізнього Середньовіччя. Таким став праобраз вигаданого континенту Вестерос, де розгорнулися масштабні події серіалу. Континент розділений на

сім залежних від одного Королівств. Південні території відділяє від диких земель на Півночі висока снігова Стіна, за якою дикі племена і надприродні створіння — загроза могутній державі. Про їх існування ходять лише легенди.

Ряд сюжетних ліній пов'язаний із боротьбою за трон Вестероса, що став порожнім після смерті Короля Роберта: спочатку — це придворні інтриги, згодом — громадянська війна. Проте хто стане істинним Правителем на чолі Семи королівств покажуть роки.

Зазвичай режисер користується лише деякою частиною оригінального тексту, і напис «за мотивами книги» звільняє його від будь-якої відповідальності, але цей серіал — точне віддзеркалення написаного в книзі.

Які ж яскраві риси має серіал, що викликав глобальний фурор?

- 1. Вигаданий світ із реальними проблемами.** «Гра...» — це нове слово у жанрі фентезі. Хоч світ тут і вигаданий, проблеми реальні. Зрада близьких, брудна політика, фальшива релігія і свята віра, розпутство «благородних» дам і лицарів, життя багатих і бідних. Легко провести паралель із сучасним життям й усіма його вадами.
- 2. Тверезий погляд на життя.** Пейзажі стрічки зачаровують, адже вони знімалися по всьому світу, що надає картинам реалістичності. Але найголовніший зв'язок із життям — це зображення смерті, бо і ми живемо у світі, де людина, що діє чесно, програє, а люди, наповнені через край брехнею, стають переможцями, де сильний падає навколішки, а слабкий сильнішає і зупинити його неможливо... Але Джордж Мартін немилосердний зі своїми персонажами: перед обличчям Смерті всі рівні.
- 3. Відсутність головних героїв.** Унікальність «Гри престолів» у тому, що тут незлічена кількість персонажів, які то відходять на другий план, то стають на перший. І головних — немає! В кожному з них втілена і піднесена своя ідея, ідея вірності, інтелектуальності, таланту, деградації, жорстокості... Характери промальовані дуже чітко, але не без «скелетів у шафі».

4. **18+.** Тут зображені сімейні стосунки у всій їх інтимності, зрада і розпуста — у всій їхній відвертості, зґвалтування — у всій його прикроті. Еротичні сцени роблять серіал наближеним до життя, бо тут не домінують романтичні поцілунки і прогулянки під зорями, зображується не лише ніжність і кохання, але й шлюб як політичний крок, секс, як засіб досягнення цілі і навіть гомосексуалізм як палке почуття і чисто фізичний контакт.
5. **Збереження інтриги.** Передбачити хід подій не зможе навіть затятий кіноман. Телесеріал настільки живий і динамічний, що після перегляду ще довго можна осмислювати швидкі зміни гострого сюжету. Проте багато глядачів давали відгуки щодо цього негативні, мовляв, це заплутує і ускладнює сприйняття.

З п'яти балів серіал «Гра престолів» заслуговує на всі п'ять за ті враження і емоції, що він пробуджує, за ті питання, що він підіймає, за правдоподібну вигадку і за геніальну гру акторів.

Чекаємо продовження історії: четвертий сезон має вийти вже в березні!

Ліна Стоп'янюк

Назва:

Гра престолів

Оригінальна назва:

The Game of Thrones

Кількість сезонів:

3 (по 10 серій)

Країна:

США

Продюсери:

Джордж Мартін, Гаймон Кейседі

Актори:

Шон Бін, Гаррі Ллойд, Марк Едді, Чарльз Денс, Альфі Аллен та інші.

Жанр:

фентезі, драма, пригоди

За мотивами:

романів Джорджа Мартіна «Пісня Льоду та Полум'я»

I DO NOT HAVE A
GENTLE HEART

GAME OF THRONES™

YOU WIN OR YOU DIE

EVERYONE BUT US
IS THE ENEMY

GAME OF THRONES™

YOU WIN OR YOU DIE

На варті дитячих мрій

Усі ми з дитинства знаємо їхні імена. Слухаємо казки про них, дивимося мультики. Але ми не знаємо всієї правди. Бо вони не лише казкові персонажі, а Вартові Легенд.

Мультфільм студії «DreamWorks Animation», що саме так і називається — «Вартові Легенд», оповідає про невідомий досі бік життя Санта-Клауса, Зубної Феї, Піщаного Чоловічка (ну ж бо, чи хто згадає його українське ім'я — Сонько-Дрімко?) та Великоднього кролика. Усі вони насправді вартові дитинства з усіма його мріями, дивами, спогадами, радощами та жалями. Вартові оберігають дитячі мрії, надії та сни від казкового лиходія Бабая. Так-так, він також існує, хоча не викрадає неслухняних дітей. Бабай робить дещо інше: навіює страх у дитячих душах, змушує малюків лякатися темних тіней і таємничих нічних звуків.

Середньовіччя було часом повноправної влади Бабая. Однак Той, що живе на Місяці, обрав Вартових, і ті прогнали негідника в темні закопелки буття. Але перемога не остаточна, і вже у наш час для нової боротьби з Бабаєм обрано нового Вартового — Джека Холода.

Проте Джек аж ніяк не прагне стати одним із Вартових. Усе, чого він хоче, — дізнатися про своє минуле, зрозуміти, ким він є насправді. Ким був до того, як прокинувся на дні замерзлого озера, розбуджений місячним променем.

Цілком зрозуміле бажання, звісно? От лишень абсолютно нейздійсненне через виверти Бабая. І Джек долучається до Вартових з єдиною метою — повернути свої спогади.

Мультфільм створений на основі циклу «Rise of the Guardians» американського письменника Вільяма Джойса. Він отримав переважно схвальні відгуки критиків, хоча його творцям і закидали перенасиченість спецефектами. Проте казковий мультфільм може собі це дозволити, чи не так?

Головною перевагою мультфільму є, без сумніву, його персонажі, знайомі й незнайомі водночас. Глядач побачить Санта-Клауса з двома шаблями і відверто російським корінням, Великоднього кролика двометрового зросту із

бумерангом у лапах, Зубну фею, що давно не збирає зуби самотійно та багатьох інших цікавих героїв.

У циклі, як і в екранізації, присутній новий погляд на всім відомих казкових персонажів і, звісно, ствердження вічних цінностей. Проте останнє демонструється прикладом героїв, а зовсім не нудними повчаннями, що, безперечно, є козирем мультфільму. Не забули творці картини і про дорослих глядачів. До їх послуг логічно продуманий сюжет, до якого не прискіпаєшся, як це часто люблять робити дорослі: неординарні персонажі, чудовий гумор і подвійне дно історії. Але навіть за цих умов мультфільм припадає до душі лише тим глядачам, які ще не розучилися мріяти.

«Вартові легенд» — надзвичайний мультфільм. З одного боку, це чергова варіація на тему супергероїв, але з іншого — це історія про дитинство, про те, яким дивовижним видається тоді світ, про віру в диво, яка здатна здійснити неможливе. «Вартові легенд» — чарівна зимова казка, що дивує і повертає в чудову пору дитинства.

Приємного перегляду!

Інна Ковалишена

Назва:	Вартові легенд
Оригінальна назва:	Rise of the Guardians
Вид:	повнометражний (97 хв.)
Країна:	США
Студія:	DreamWorks Animation
Рік:	2012
Жанр:	фентезі, пригоди, бойовик
За мотивами:	романів Вільяма Джойса «Вартові дитинства»

DREAMWORKS
FROM THE CREATORS OF **DRAGON** AND **KUNG FU PANDA**
HOW TO TRAIN YOUR

DREAMWORKS
RISE
OF THE
GUARDIANS

Відьмак: Початок

У 2002 році польська студія CD Project оголосила про роботу над комп'ютерною грою у жанрі РПГ — «Відьмак». Спочатку ніхто не знав, що вийде в результаті, і проектом зацікавилися лише фанати книги та серіалу. Але поступово, в процесі розробки, проект обростав новою цікавою інформацією, скріншотами та обіцянками незабутніх пригод. Таким чином ще до релізу, який відбувся 2007 року, «Відьмак» здобув собі чималу армію фанатів. Вони з нетерпінням чекали моменту, коли довгождані диски загудять в DVD-приводах під час встановлення гри, яка на довгий час поглине розум та серця мільйонів геймерів по всьому світу.

Як це частенько буває, така чудова гра, як «Відьмак», мала свій початок у книзі. Цикл романів польського письменника-фантаста Анджея Сапковського про відьмака Геральта у свій час викликав значний резонанс у світовій популярній культурі. Книга стала основою чудового серіалу, який переповів та доповнив історію. А згодом світ побачила й комп'ютерна гра.

Перехід Геральта зі сторінок книги на екрани моніторів коштував йому дорогої ціни. За сюжетом забавки Геральт нібито помирає після погрому у Рівії. Аж через п'ять років Геральтові вірні брати по зброї знаходять його десь поблизу Каер Морхеми, і, як виявляється, наш герой абсолютно нічого не пам'ятає. Нам знову потрібно вчити Геральта віртуозно володіти мечем та варити різноманітні чарівні зілля.

Герою не вдається перепочити після повернення до дому. Майже одразу на замок нападають бандити — загадкові бійці з символікою саламандри. Виявляється, що відьмак ще не зовсім забув мистецтво володіння мечем, тож якийсь десяток розбійників не чинить нам великих перешкод. Та все ж двом ватажкам вдається вбити одного з відьмаків і заволодіти коштовними зіллями з підвалів Каер Морхеми. Тепер Геральт, бажаючи помститися клану саламандр, вирушає в свою довгу подорож, і нам не залишається нічого іншого, як супроводжувати його на кожному кроці, бо до цих подій зав'язка сюжету вже повністю заглиблює нас у фентезійний світ відьмаків.

Сюжет гри дуже цікавий. Він захоплює з самого початку і тримає аж до моменту, коли на екрані вашого монітора не з'являться фінальні титри. Масштаби світу вражають, а його наповнення — зачаровує. Гра не дає часу розслабитися і постійно ставить перед вибором, тож ретельно обміркувавши всі «за» та «проти», ти думатимеш: «А чи правильно я вчинив? А що було б, якби я обрав інший шлях?» Ця відмінна риса забавки «Відьмак» зумовлює таку чудову складову, як співпереживання.

Повторюсь, атмосфера ігрового світу заворожує. Ви опиняєтесь серед жорстокого і аж ніяк не дружелюбного Середньовіччя. Не завжди вдається помилуватися місцевими краєвидами: фауна світу населена жорстокими вівернами та утопленими, які будуть постійно переслідувати вас, і Геральт зацікавить місцеву фауну виключно як шматок м'яса. До того ж повсюди вештаються бандити, охорона рідко буває люб'язна та й різноманітні завдання, як головні так і побічні, зведуть нас з не завжди приємними постатями. Характери, особистості та настрої персонажів, що населяють ігровий світ, складають чудо-

Назва:	Відьмак
Оригінальна назва:	The Witcher
Розробник	CD Project
Видавництво:	Atari, CD Project, Новий Диск
Дата виходу:	24 жовтня 2007 р.

ву картину, яка доповнює красу та незабутність всесвіту, створеного «CD Project».

Бойова система вражає своєю простотою, інтуїтивністю та красивими комбо. Анімація боїв на висоті. Це найкраща анімація в подібних проєктах на момент виходу гри. Для охочих почухати голову завжди залишається місце для тактики. Геральт використовує два мечі та три бойових стилі.

Рольова система не зовсім звична і відрізняється від типових RPG-проєктів. Усі атрибути та магічні знаки розділені на п'ять видів розвитку, і кожен пов'язаний із певними можливостями.

Також у грі значне місце виділено зілляварінню. Це заняття значно полегшить вам життя, а почасти і врятує його. Хоча варка зілля справа сама по собі доволі важка, і Геральту доведеться багато побігати, аби зібрати всі потрібні інгредієнти для магічного напою.

За графіку відповідає рушій «Aurora Engine», який «CD Project» ліцензували у «Bioware». Хто що б не казав, а працює конячка, як треба і роботу свою виконує. Як вже було згадано, красиви у грі неймовірно гарні. Увага розробників до деталей заслуговує поваги. Вони подбали про найменш непотрібного персонажа, на якого ви можете натрапити в найбільш глухому місці цього світу. Місто — великий мурашник, в якому кипить життя. В тавернах можна зустріти колоритних осіб, всюди та завжди відбуваються якісь цікаві події.

Складається враження, що гра не має недоліків, і це майже правда. До «промахів» розробників можна зарахувати лише дещо «кострубату» анімацію персонажів при спілкуванні та доволі довге завантаження локацій, що іноді може завдавати незручностей і дратувати. Однак усі вище описані переваги повністю перекривають ці кілька недоліків, отож гра обов'язково принесе вам неймовірне задоволення.

Після проходження основної сюжетної лінії, а доволі часто і в процесі, виникає бажання вивчити кожен закуток цього прекрасного світу і не розлучатися з ним, тож вам не раз захочеться перепройти «Відьмака». Крім того, ви можете приймати різноманітні рішення. Цікаво, що ж буде, якщо зробити все по-іншому? Вам ніхто не завадить перевірити...

Михайло ГОДА

RAVENHEART

«Ravenheart» — чернігівський гурт, багато пісень якого присвячені фентезійній тематиці. Учасників всього двоє: гітарист і соліст Олександр та скрипалька Валерія. Однак ось уже п'ятий рік вони зачаровують своєю музикою слухачів, яким випала нагода потрапити на їхні виступи. До речі, їхній найперший концерт був повністю присвячений Толкінівським світам, а нещодавній — «Відьмаку» Сапковського [читайте про нього на сторінці 24 нашого журналу].

У мелодіях відчутні кельтські, германські, ірландські мотиви, які так люблять шанувальники фентезі. Сюжети текстів зав'язані на легендах, історичних подіях та фентезійних творах. Гурт виконує пісні різними мовами: англійською, українською, російською.

The Unbeliever

Since the days of yore I'm riding cross the lands
I'll make this vicious world bow to my hand
The longing for the glory's still burning in my heart
Invincible and mighty — I'm fighting brave and hard

The pilgrim I encountered led his way to Rome
A righteous one, a pious one - and heaven was his home...
'He's just a fool and phoney slave' I thought and passed him by
I saw him robbed and hanged next day - the heavens let him die

I met a merchant on my way — a living greed for gold
He was a slave to money's sway, decrepit and old
One misty night his cellar-safe was boldly attacked
His money taken, daughter raped, his own skull was cracked

A minstrel sat in oak's shade and sang his song of love
A raven sat and spread his wings on the oak tree above
The man who was about to die because of woman's eyes
The raven would rejoice at that but the lady wouldn't cry

REFRAIN:
I don't believe in god
I don't believe in gold
I don't believe in love
The Hammer of War I hold

I don't believe in gold
I don't believe in god
I don't believe in love
I believe in my Sword

1994

Шлях Відьмака

Срібний меч для монстрів
Для людей — залізний
Жовтий відблиск сили у очах...
Напівнелюдь з Каер Морхен,
нездоланий воїн грізний
У серцях оселює він жах

ПРИСПІВ
Гей, Відьмаче
Зі шляху ти не звертай
Вічно гостра твоя сталь
Білий Вовче,
присуд Долі зневажай —
все здолаєш ти, Геральт

Не старий він, хоч і сивий
Вкритий шрамами двобоїв
захищає dh'oine він невдячних
Він на вигляд страхітливий
Хоч і зла він не накоїв —
він «мутант» і «недолюдок лячний»

ПРИСПІВ

Приятель для відьом
Королеви рятівник
Свій серед дріад, супутник для вампіра
Лиш дитя крові Aen Sidhe —
між світами провідник —
То для нього істини є міра

ПРИСПІВ

Блок, атака, пірует...
Знаків рев потужних —
він у колі ворогів безжальних
Смерті чорний силует
він привітає мужньо
з шепотом слів Йеніфер прощальних

2013

**Неможливо
лишатися
чистим,
валяючись
у крові.**

З чим маємо справу?

Часова петля — фантастичний термін, який позначає певний відрізок часу, по завершенні якого суб'єкт повертається в його початок і переживає даний відрізок заново (можливо, не один раз).

Не варто плутати часові петлі зі звичайними мандрівками в часі.

Сценарій типового «дня бабака»:

1. Головний герой — остання сволота або жертва фантазії якогось негідника.
2. Потрапляє в часову петлю.
3. Думає, що марить чи з'їхав з глузду.
Увага! Можливі побічні ефекти: спроба самогубства.
4. Змирившись з такими обставинами, усвідомлює свої помилки, перевиховується, змінює своє ставлення до дійсності.
5. Проживає ідеальний день / виправляє помилки.
6. Виривається із часової петлі.
7. Profit

День БАБАКА

*«Ну що, друзі, прокидайтеся!
І не забудьте взути теплі черевички, на дворі холодно».*

«У нас тут завжди холодно! Це ж не Маямі Бітч».

Щоранку протягом багатьох місяців амбіційний телеведучий погоди Філ Коннорс прокидається під один і той же діалог ведучих панкстонської радіостанції. «Яким чином?» — питаєте ви. «Часова петля!» — відповідь допитливим Дені Рубін, сценарист та автор ідеї знаменитої американської комедії «День бабака».

Головний герой (якого зіграв Білл Мюррей) разом із колегами молодим продюсером Ритою (Енді Макдауел)

та добрим знайомим оператором Ларі (Кріс Елліот) вкотре вирушає в маленьке містечко Панкстоні, штат Пенсильванія. Причина всьому — День бабака, який щорічно гучно святкується місцевими американцями 2 лютого. Сплячого бабака Філа (тезку телеведучого) безцеремонно витягують на світ Божий, він бачить свою тінь, коротка промова на камеру — матеріал для випуску новин знятий і Коннорс поспішає забратися з ненависного міста. Але волею долі команда залишається в Панкстоні на ночівлю через снігову

бурю, а наступного дня Філ... знову прокидається на День бабака.

Невідомим чином головний герой опиняється у часовій петлі: щоб він не робив, чим не займався, наступного дня щоразу прокидався 2 лютого, і ніхто окрім нього не пам'ятав подій минулого, вчорашнього свята. Спершу він гадає, що збожеволів, але ні візит до психотерапевта, ні алкоголь не повертають час на своє місце, й чоловік прислухається до поради нових знайомих проживати цей день, як останній, ні в чому

собі не відмовляючи. Він грабує банк, наїдається тістечок, ходить у кінотеатр в костюмі ковбоя, затагує в ліжку кілька панкстонських краль, проте скоро розваги йому набридають. Тоді Філ ставить собі за мету підкорити привабливу й милу колегу Риту, в яку він закоханий, але попри місяці щоденних залицянь йому не вдається її вмовити лишити-

ся на ніч, а наступного дня в запасі просто нема...

Як потім зізнався Дені Рубін, у роботі над сценарієм ідейним натхненням стала «Весела наука» Фрідріха Ніцше, де описувалося життя людини, яка проживала один і той же день знову та знову. Також у певних моментах він відзначив вплив

книги «Інтерв'ю з вампіром» Енн Райс, яка змусила його задуматися, як це — жити вічно.

Ідея потрапляння в зациклений часовий капкан не нова, але саме після виходу в 1993 році фільму «День Бабака» режисера Гарольда Раміса назва кінострічки стала найменуванати дане явище.

«Стільки часу минуло, а проблеми все ті ж...»

Аналогічна історія дублювання одного дня описується в радянському фільмі Володимира Хотиненка «Дзеркало для героя», випущеному в прокат у 1987, на шість років раніше американської комедії. Кінострічку знято за мотивами фантастичної притчі Святослава Рибаса за сценарієм Надії Кожушаної.

Сергій Пшеничний приїжджає в невеличке місто на Донбасі до свого старого батька. Всі вмовляння переїхати під Москву, поближче до сина, шахтар відкидає. За розмовою Кирило Іванович негативно оцінює дисертацію із психології свого гостя, назвавши її безкорисною та неактуальною, той у свою чергу не спалахнув ентузіазмом від дослідницької роботи батька на тему антропогенного впливу людини на природу. Врешті-решт родичі розсварилися й головний герой розуміє, що поїздка себе не виправдала — старший Пше-

ничний відмовився переїжджати, а також не змирився, що заслуги його молодості виявилися такими ж непотрібними, як і дисертація сина.

Після цього Сергій разом зі своїм знайомим, колишнім гірським інженером Андрієм Немчиновим, потрапляють у далекий 1949 рік у те ж шахтарське містечко. Щоранку вони знову й знову прокидаються 8 травня, намагаються змінити дійсність навколо себе, але марно, і в результаті змінюються лише головні герої та їхні погляди.

Пшеничний знайомиться зі своєю мамою, вагітною ним, молодим батьком, якого фактично вивчає заново. Раніше цінності й інтереси Пшеничного-старшого не цікавили сина, через що той не міг збагнути мотивів батьківських дій. Немчинов же отримує можливість виправити переломний момент у своєму минулому, коли його безпідставно звинуватили в обвалі шахти.

Написати сценарій до фільму про дитинство далеких шістдесятих запропонував Надії Кожушаній режи-

сер Володимир Хотиненко ще в 1984 році. Проте студія відмовила проекту в реалізації, натомість довіривши кіномитцям зйомку патріотичної шахтарської стрічки за мотивами повісті Рибаса.

Креативну Кожушану не влаштував банальний сюжет потрапляння в минуле, тому вона вирішила поглибити зміст картини, використавши художній прийом повторення одного й того ж дня, що цілком підтримав режисер.

«Минуле не підпускає нас до себе. Можна вивчати й приймати його, як є. Не більше. Терпіти не можу, коли кажуть: треба було зробити так чи інакше. Чи нам судити?» — скаже авторка сценарію в інтерв'ю екатеренбурзькій газеті у 1992.

Як і в «Дні бабака», під час перебування у часовій петлі головний герой переосмислює свої цінності й змінює відношення до рідних. Проте якщо в комедії Гарольда Раміса на передній план виступає кохання

та доброта, а фактично необмежений час Філ згодом використовує для того, щоб навчитися чогось нового та допомагати іншим, головною причиною перебування Сергія в кінці сорокових є порозумінням із батьком.

Надія Кожушана взяла за одну з основних ідей вічну проблему батьків та дітей, і «Дзеркало для героя» має більш соціальний характер порушених питань.

«It was the heat of the moment

Telling me what my heart meant

The heat of the moment showed in your eyes»

Вівторок, рок-гурт Asia на будильнику, «свиня в мішку», завеликий стіл, який не пролазить у двері будинку, одна зникла людина і смерть Діна — реалії життя-буття Сема Вінчестера протягом кількох довгих місяців. Винахідливий мисливець потрапив у влаштовану жартівником Трікстером петлю часу й щодня безсило спостерігав найбільший свій кошмар — смерть брата.

Чергова жертва «дня бабака» — Семмі. День-безкінечник настиг молодшого Вінчестера в той період, коли Діну залишалося небагато часу відстрочки до подорожі в пекло й він усіма силами намагається віддати борг (Дін уклав угоду з демоном, щоб

повернути до життя вбитого Сема) та врятувати брата від такої долі. Проте всі спроби марні, й Трікстер, із яким вони вже були знайомі, вирішує показати впертому Вінчестеру, що він нічого не вдіє і залишається лише змиритися з таким ходом подій.

Врешті-решт Сем розпізнає творця петлі часу й (Attention! Spoiler!) змушує Гавриїла витягти його на наступний день. Жартівник погоджується на свій лад: завтра наступає, але Діна знову вбивають, проте тепер день не починається заново...

Фанати серіалу «Надприродне» відразу згадають одинадцятку серію третього сезону, який вперше вий-

шов на екрани 4 жовтня 2007 року з-під легкої руки режисера Еріка Кріспе. І визнають, що команда сценаристів помізувала на славу.

Результатом блукання Сема у двох часових петлях стали аж ніяк не змирення та прийняття такого сценарію подій, а лише холодне усвідомлення безсилості, проте навіть безкінечні погані дні не змусили його відмовитися від спроб порятунку брата.

На відміну від двох попередньо розглянутих фільмів, петля часу в даному контексті є не змогою перемикання чи переосмислення цінностей героя, а випробовуванням на міцність.

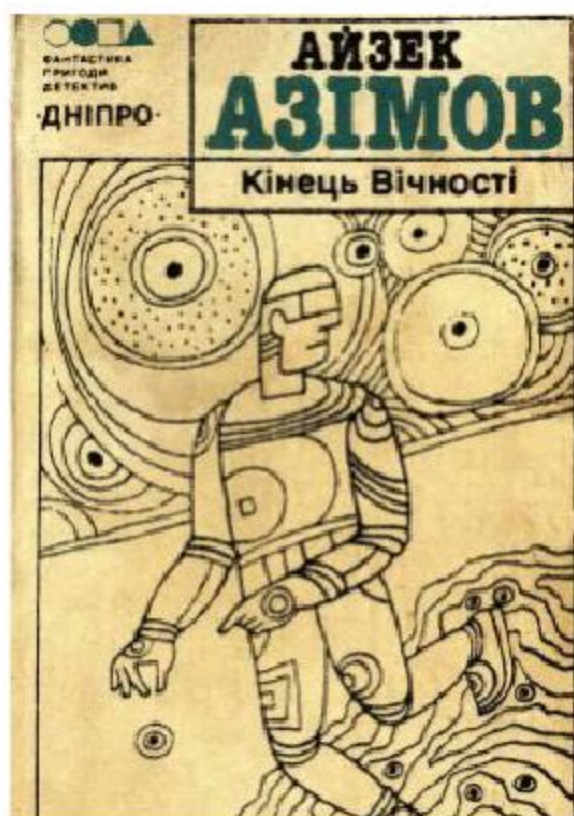
«Будь-яка випадковість — всього-на-всього лише частина замислу більш високого порядку»

Натяки на досить неklasичну часову петлю з'являються у фантастичній повісті Аркадія Стругацького «Подробиці життя Микити Воронцова» (тоді ще автор підписався псевдонімом С.Ярославцев): після смерті вищезгаданого Воронцова

слідство знаходить його щоденник, у якому автор стверджує, що проживав багато життів одної і тої ж людини, не в змозі нічого вдіяти.

Якщо зазвичай дійові особи «днів бабака» фактично ніяк не можуть вплинути на забаганки часу, то в

повісті «Кінець Вічності» Айзек Азімов створює цілу організацію, яка існує поза часом і строго слідкує за корисністю та правильністю всіх подій на Землі. Герої його світу активно втручаються в хід подій, залишаючи табу лише на часах раніших за ХХ століття включно. Попри всі

благі наміри першочергову задачу «Вічності» так і не вдається виконати: через її завбачливі дії на людство через десятки тисяч років чекає вимирання. У даному випадку автор дає змогу своїм героям змінювати світ на краще, але ясно показує, що таке втручання не призводить ні до чого доброго і краще всього залишити хід подій недоторканим.

Потрапляють у часову петлю і сестри Галівел, героїні серіалу «Всі жінки – відьми». У серії під назвою «Дежавю на всю сім'ю» демон Темпус повертає час назад щоразу, як Родрігес, посланий темними силами, щоб убити чародійок, зазнає невдачі. Демон нападає знову і знову, аж доки сестри не розривають часову петлю, долаючи Темпуса. Вдалося це завдяки Фібі: вона, маючи дар передбачення, відчувала дежавю і врешті здогадалася, в чому справа.

Університет магів в Анк-Мопорку часто стає причиною різноманітних просторово-часових казусів, про що чесно попереджає читачів Террі Пратчетт у циклі своїх романів «Плаский світ». Зокрема, в романі «Варто!» бібліотекар університету рятує місто від дракона, потрапляючи в минуле по перенасичених магією коридорах між книжкових полиць. Згодом в іншій книзі, «Нічна варта», Пратчетт відправляє командора Ваймса у революційні події тридцятирічної давнини, якого повертають до дійсності мирні монахи часу (ім британець присвятив окремий підцикл).

Що затягує в часову петлю? Згадуючи героя «Веселої науки» Ніцше цілком зрозуміло, що це робить сам суб'єкт, проте в мистецтві для відображення загадкової сили використовується алегорія.

У «Гаррі Поттері та в'язні Азкабану» Джоан Ролінг чарівниця Герміона Грейнджер отримує часоворот, який дозволяє їй повертатись на кілька годин назад, щоб мати змогу побувати на заняттях, які проводяться в один час. У фіналі книги, скориставшись цим артефактом, Гаррі Поттер рятує сам себе і свого хрещеного батька Сіріуса Блека від дементорів.

У серії романів «Часодії» Наталія Щерба обдаровує кожного часівника могутнім браслетом — часовою стрілою, за допомогою якої герої вмільо маніпулюють плином подій не тільки всього загалом, але й окремих предметів зокрема. До речі, значення терміну «часова петля» в рамках даного циклу набуває більш фентезійного, ніж загально-

прийнятого науково-фантастичного відтінку: коли людина потрапляє в часову петлю, то вона опиняється поза своїм життєвим часом і в період перебування в такій «кишеньці» стає неіснуючою для інших.

У комп'ютерній грі «Принц Персії: Піски часу» з'являється подібний артефакт: магичний кинджал, який може повертати події на кілька хвилин назад.

Використання прийому «дня бабака» в літературі й кіно не рідкість, але завжди історія має свою родзинку. Герой опиняється у часовій ізоляції, а отже має в запасі цілу вічність на... так, власне, на що? Спроби змінити дійсність чи змінити своє ставлення до неї? Змінити інших чи самого себе? Тут людина й доля стають на герць.

Вікторія ВАКОЛЮК

ДЛЯ ОБДУРЕНИХ ОЧЕЙ

**ПРАВДА може мати
огидне обличчя**

Майстер-клас:

Ельфійські каффи від Насті Лікарь

Сьогодні будемо створювати незвичайну прикрасу для вух — кафи-ельфійські вушка. Вони сподобаються як юним, так і більш досвідченим ельфійкам і феям. Це мій перший майстер-клас, сподіваюся, вам сподобається ;) Отже, почнемо.

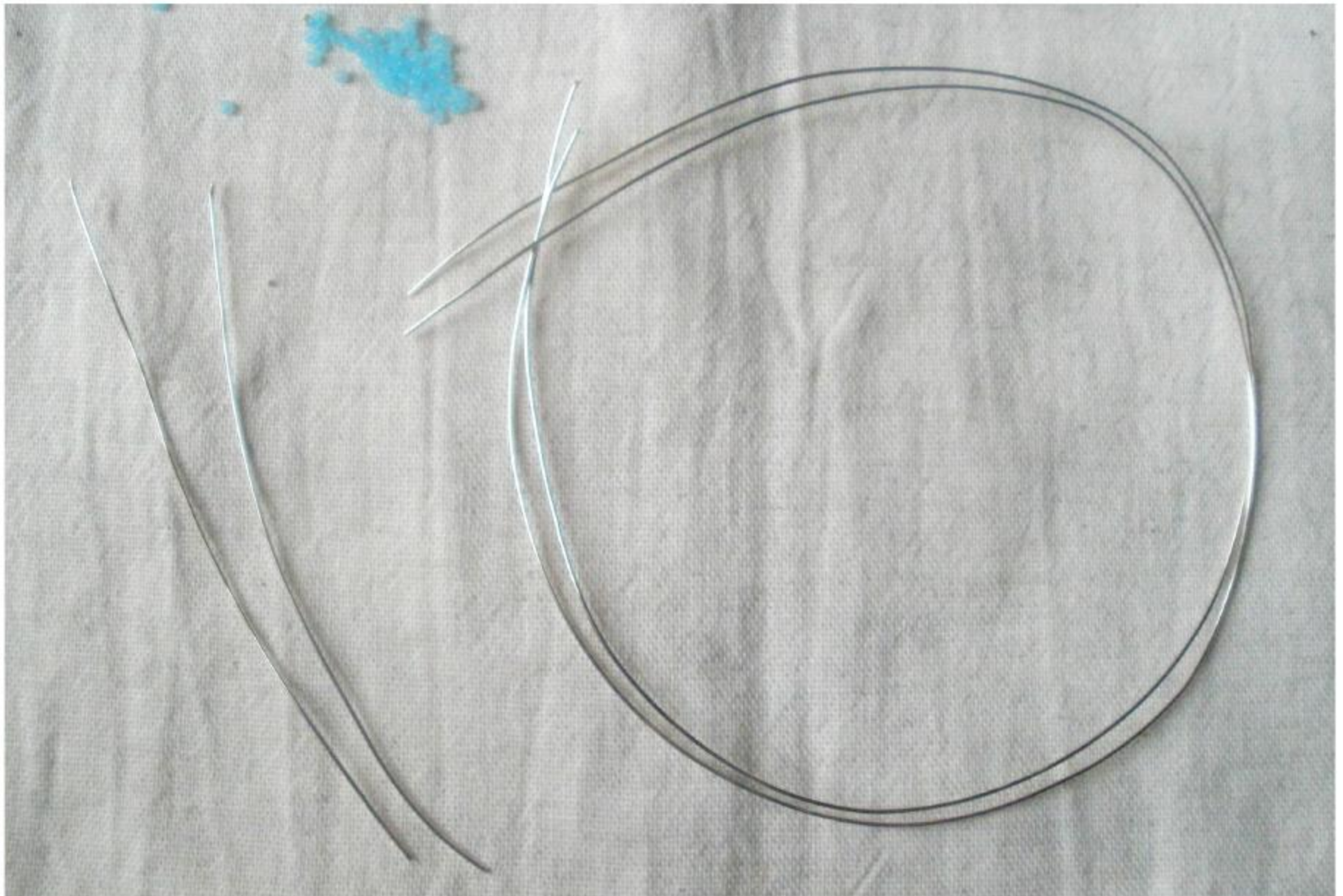

НАМ ЗНАДОБИТЬСЯ:

1. Товстий дрiт дiаметром 0,8 - 1 мм - 1,2 метри.
2. Тонкий дрiт дiаметром 0,3-0,4 мм - 1-1,2 метри.
3. Бiсер (розмiр не бiльше 1,5 мм).
4. Чотири намистини дiаметром 4-6 мм.
5. Кусачки (будь-якi, можна i манiкюрнi).
6. Тонкогубцi або пласкогубцi. У цьому майстер-класi використанi першi.
7. Круглогубцi.
8. Плеер iз хорошою музикою — для натхнення;)

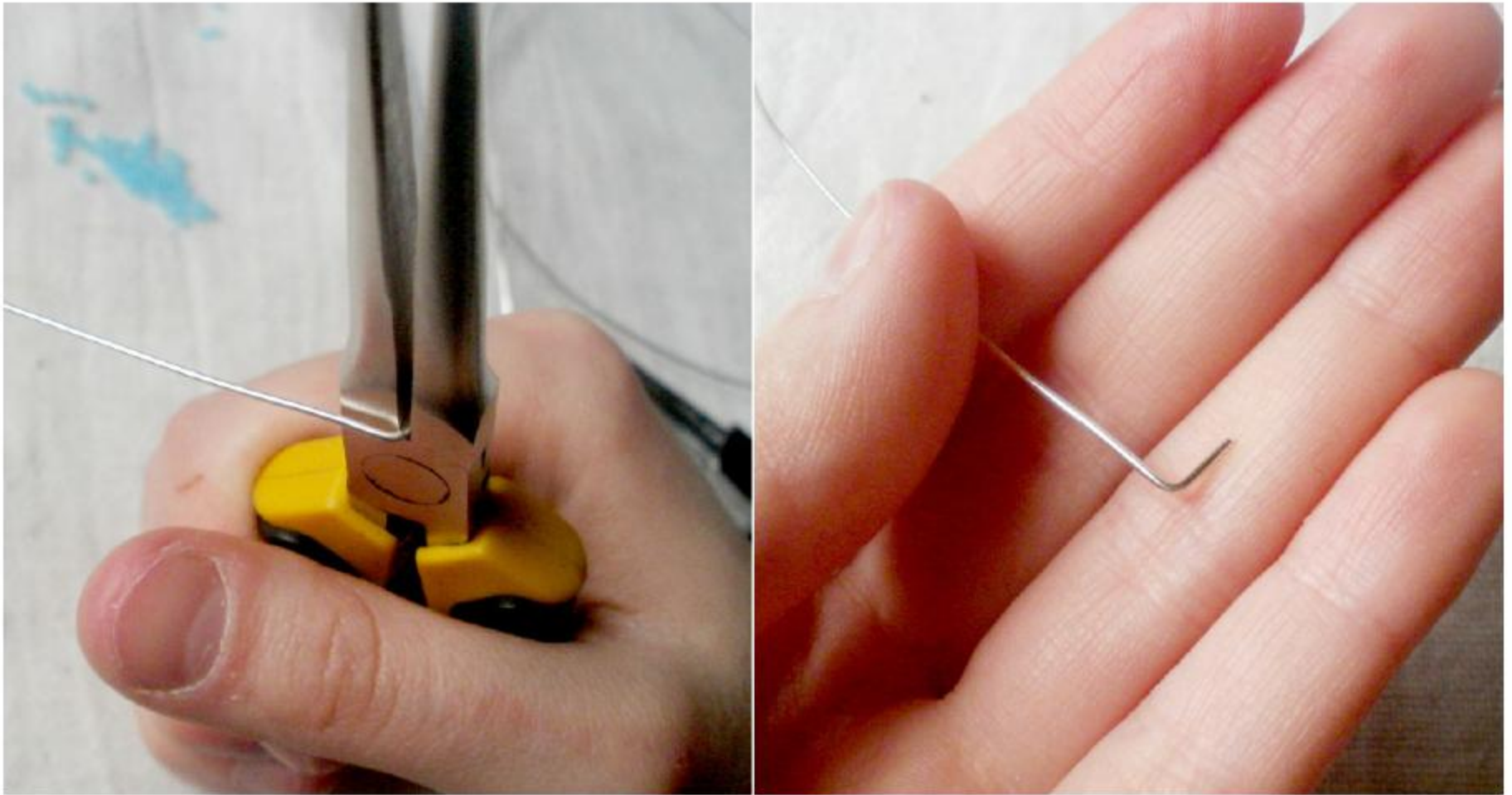
КРОК 1

Беремо товстий дрiт, вiдрiзаємо 2 шматки по 40 см (для каркасiв) i 2 шматки по 20 см (для вiзерункiв).

КРОК 2

Починаємо робити контур. Беремо один із відрізків по 40 см, згинаємо під прямим кутом кінчик. Його довжина визначається діаметром намистини.

КРОК 3

Потім навколо загнутого кінчика формуємо кільце. Відгинаємо кінчик, одягаємо намистину і разом з нею загинаємо назад.

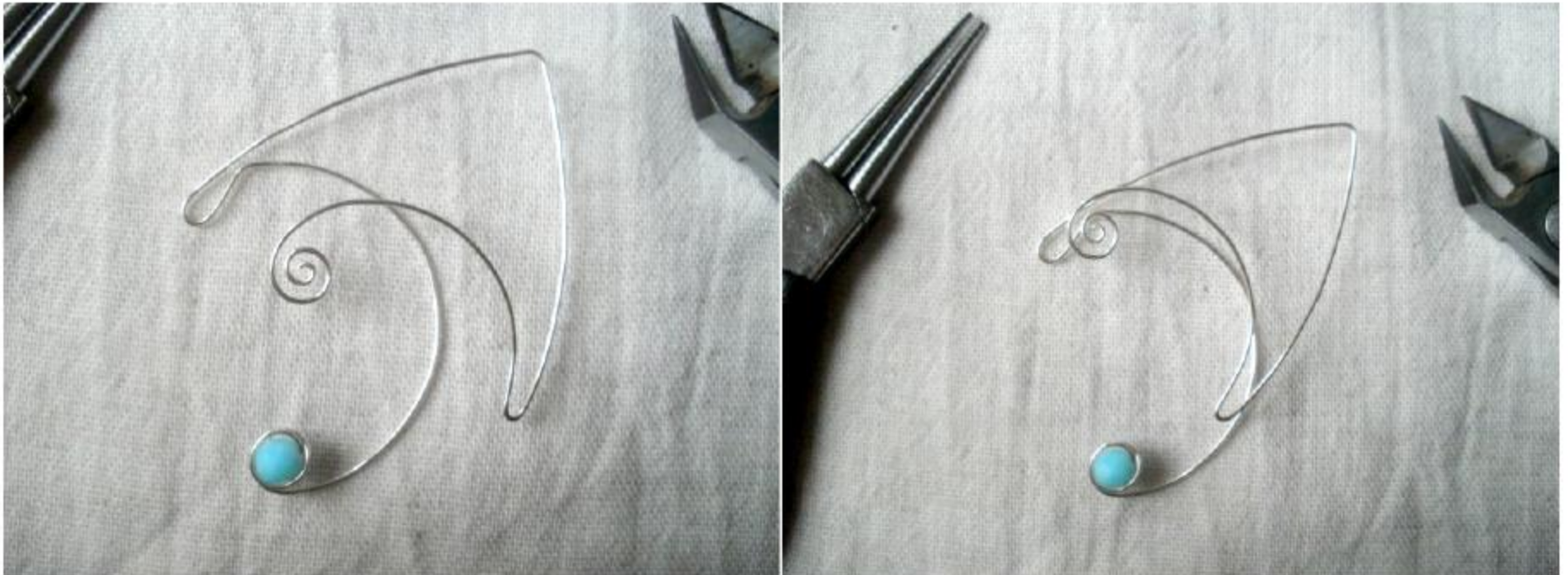
КРОК 4

Формуємо контур каффа. Прямі та гострі кути робимо тонкогубцями, більш плавні повороти — круглогубцями або руками, без інструментів.

КРОК 5

На лівій частині фото — як і куди має бути закручено, праворуч — повністю готовий контур. Зробіть другий контур як перший, тільки дзеркально.

КРОК 6

Починаємо робити візерунок. Беремо шматочок довжиною 20 см і робимо як на фотографії. Також можна вигадати свій візерунок — спробуйте помалювати, підібрати.

КРОК 7

Також відразу зробимо другий візерунок. Намагайтеся робити однакові візерунки та форми до того, як перейдете до інших операцій: так буде простіше створити максимально точні копії.

КРОК 8

Контури та візерунки готові!

КРОК 9

А тепер алхімія! З'єднаємо все разом! Беремо 50-60 см тонкого дроту, поміщаємо його хвостик між верхньою дугою контуру і дугою із завитком та іншою частиною тонкого дроту, обмотуємо все це разом (на фото це виглядає більш зрозуміло). Вплітаємо перші бісеринки і наш візерунок.

КРОК 10

Коли дійдемо до першої петлі візерунка — підхоплюємо її, обмотуємо кілька разів із зовнішньою лінією візерунка.

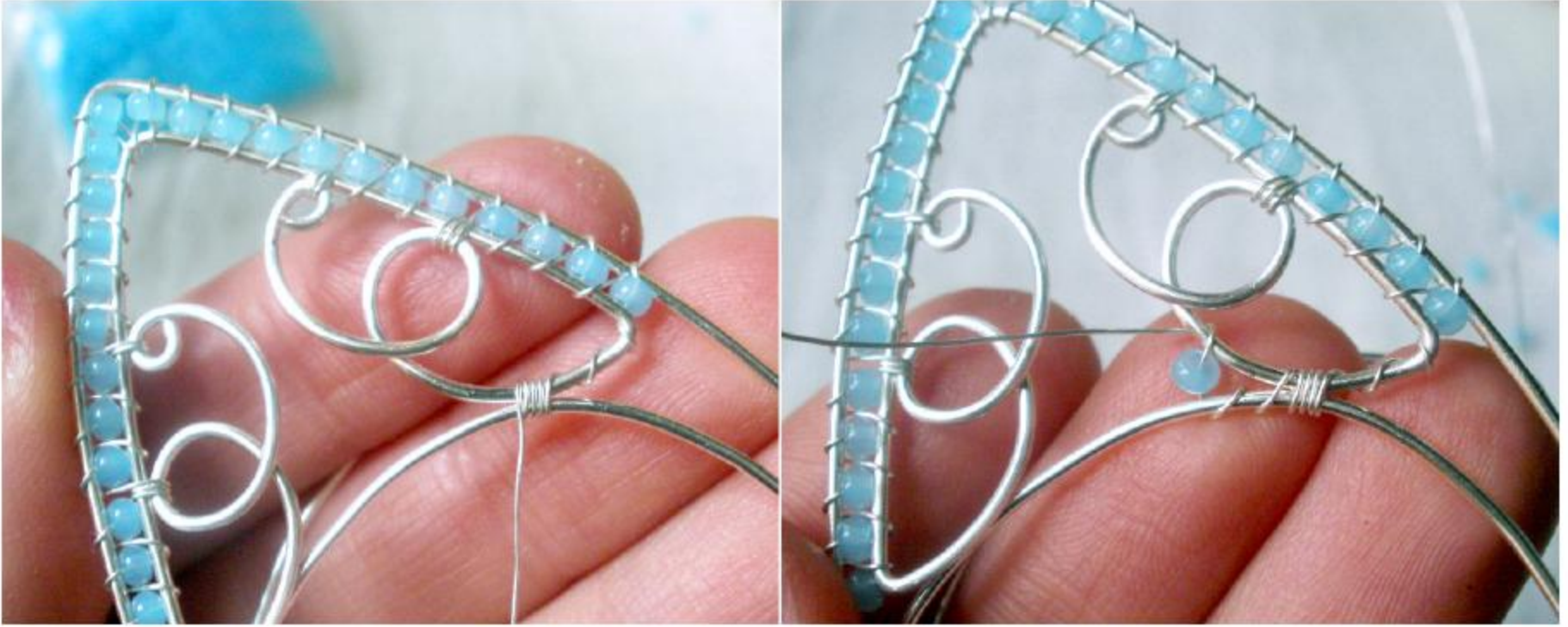
КРОК 11

Продовжуємо з'єднувати контур каффа і візерунок бісером, не забуваючи водночас примотувати петельки візерунка.

КРОК 12

Далі — майже без бісеру. Пам'ятайте, коли ви обмотуєте дротом інші частини з дроту, не можна, щоб нові витки потрапляли на попередні.

А ви знаєте, що...

- Каффи набагато зручніші за кліпси тим, що вуха через них майже не втомлюються, а також дозволяють прикрасити усе вухо, а не тільки мочку.
- Перші каффи датуються 2300 роком до нашої ери (бронзова доба).
- Із стародавніх часів і донині в індійському весільному обряді використовують традиційні каффи.
- У 2000-2010 роках каффи широко входять у моду. Дизайнери прикрас зі всього світу неодмінно використовують їх у власних колекціях. Разом з тим стає популярним виготовлення каффів власноруч.

КРОК 13

Приєднаємо намистину. Якщо у вас дрiт 0,3 мм, а не 0,4, раджу протягнути дрiт ще раз туди-назад (тут різниця в міцності дроту). На фото так і зроблено.

КРОК 14

Після того, як ви повністю закріпили візерунок до контуру, поверніться в початкову точку і ще раз перемотайте поверх попередньої намотки, підхоплюючи на цей раз і третю дугу товстого дроту, після цього заправте хвіст під обмотку і відкусіть зайве.

Порада. Якщо обмотка в початковій точці здається вам занадто громіздкою — на самому початку з'єднання елементів обмотайте всі три дуги з товстого дроту і хвостик тонкої, а в кінці — просто заправте кінчик під уже зроблену обмотку.

КРОК 15

Один кафф готовий. Зробіть так само і другий. Носіть із задоволенням! ;)

Ніщо ніколи
не відбувається так,
як було.

ЦЕ - НЕ СПРАВЖНЯ ІСТОРІЯ.
ЦЕ - СПРАВЖНЄ КОХАННЯ.

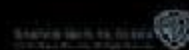
КОЛІН ФАРРЕЛ, ДЖЕННІФЕР КОННЕЛІ І РАССЕЛ КРОУ

ЗИМОВА ФАНТАЗІЯ

ЦЬОГО РОКУ ДИВА МОЖЛИВІ

WintersTaleMovie.net #WintersTale

У КІНО З 13 ЛЮТОГО

ДАНИЛА
КОЗЛОВСЬКИЙ

ЗОЇ
ДОЙЧ

ЛЮСІ
ФРАЙ

ДОМІНІК
ШЕРВУД

АКАДЕМІЯ ВАМПІРІВ

У КІНО З 27 ЛЮТОГО

RELIANCE ENTERTAINMENT PRESENTS IN ASSOCIATION WITH IM GLOBAL AND KINTOP PICTURES A DEEPAK NAYAR PRODUCTION IN ASSOCIATION WITH PREGER ENTERTAINMENT AND MONTFORD/MURPHY PRODUCTIONS A WATERS BROTHERS FILM "VAMPIRE ACADEMY" ZOÏ DEUTCH LUCY FRY DANILA KOZLOVSKY DOMINIC SHERWOOD CAMERON MONAGHAN SAM GAYLE SARAH HYLAND SPECIAL APPEARANCE BY JOELY RICHARDSON WITH OLGA KURYLENKO AND GABRIEL BYRNE CASTING BY MARCI LIROFF AND REG POERSCOUT-EDGERTON CSA AND JILL HOWARD PAAR AND BOB PAMELA HADDOCK PRODUCTION DESIGNER FRANK WALSH EXECUTIVE PRODUCERS RUTH MYERS AND ROUFE KENT WITH CHRIS BILL, A.K.A. PRODUCED BY TONY PIERCE-ROBERTS, BSC PRODUCED BY PAUL SARONY AND STUART FORD BOB WEINSTEIN HARVEY WEINSTEIN PRODUCED BY DON MURPHY SUSAN MONTFORD MICHAEL PREGER AND DEEPAK NAYAR PRODUCED BY RICHELLE MEAD SCREENPLAY BY DANIEL WATERS DIRECTED BY MARK WATERS

© 2013 IM GLOBAL. ALL RIGHTS RESERVED.

IM GLOBAL

PREGER ENTERTAINMENT

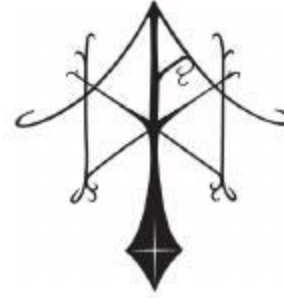
KINTOP PICTURES

RELIANCE ENTERTAINMENT

UFD

Теормагія

Задача 1

Кожен із чотирьох королів та королев Нарнії має свою улюблену місцину — це Кер-Параваль, Самотні острови, Ліхтарна Пуща та брід Беруни. До того ж відомо, що Пітер часто нудьгує в приміщенні, а дівчатка надають перевагу добре знайомим місцинам над мандрівками морем. Едмунд грає в шахи з любителем Ліхтарної пущі та часто вправляється на мечях із прихильником прогулянок через брід Беруни. Любитель Кер-Паравалю весь час свариться з Едмундом, але добре ладить із Люсі. Пітер не грає в настільні ігри, та в стрільбі з луку може позмагатися з любителем Ліхтарної Пущі. Яка улюблена місцина кожного з дітей?

Задача 2

Гогвортський сторож Аргус Філч конфіскував у гурту слизеринців велику торбу, повну небезпечних жартів із крамнички «Зонко». Тепер ображені п'ятикурсники вирішили помститися товаришу Філчу й заманили його в ретельно сплановану пастку в Гогвортському експресі. Трохи магії, і поїзд тепер стоїть на рейках у вигляді кола, перший вагон причеплений до останнього, причому всі вони однакові й не розрізняються між собою, у деяких горить світло, в інших — ні, а кількість всіх вагонів невідома. Всі двері та вікна магічно запечатані, і щоб старому сквибу вибратися на волю й покарати нахаб, потрібно голосно сказати число всіх вагонів. Філч, рахуючи, може пересуватися по вагонах вперед-назад, вмикати та вимикати в них світло. Як сторожу достеменно дізнатися кількість вагонів у Гогвортському експресі?

Задача 3

До командора Семюеля Ваймса надішли різноманітні скарги від 12 гномів, 10 аристократів, та 8 купців. Він склав загальний документ із основними вимогами незадоволених громадян Анк-Морпорка і прикріпив до нього 5 випадкових скарг. Яка імовірність того, що кількість скарг від гномів більша, ніж від аристократів?

Задача 4

Хтось залишив чарівну паличку на столі без нагляду, і в блокноті, поруч із нею, у написаних на сторінці словах переплуталися всі літери. Розгадай фентезійні анаграми:

<<Φ INK.

АНЛСА

НЙЕПС

РАОСУН

ЗА ПАГЛЯДАННЯ В БЛОКНОТ

<<Φ INK.

ДЕОЕТН

РВЧАІКНИ

ЛОЕСЬБМУМ

АВАДА КЕДАВРА В ЛОБ

РОЗМІР НЕ МАЄ ЗНАЧЕННЯ.

- З тобою мій меч!
- І моя сокира!
- І мій лук!
- Ну, дякуємо, але ми очікували більш значної допомоги від Євросоюзу.

☺ ☺ ☺

Викладач зі леваріння взяв чашку, насипав туди ложку чайного листа, додав дві ложки цукру, залив окропом та перемішав. Учні подумали, що він маґл і спалили його.

☺ ☺ ☺

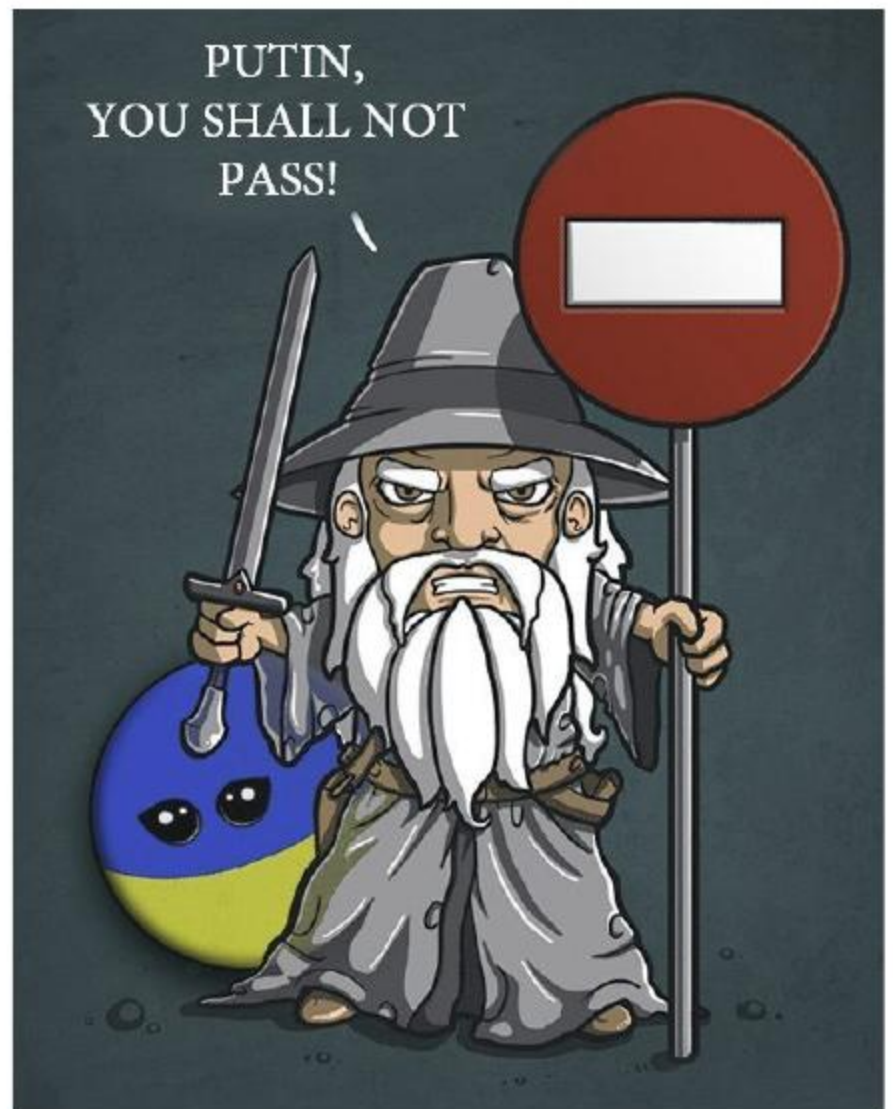
Молодий талановитий письменник п'ять років сумлінно вчився на філфаці, чотири рази був на літературних майстер-класах, три тижні ретельно переписував своє оповідання, врешті тремтячою рукою надіслав його в «Amazing Fantasy» та трагічно помер від щастя, коли йому зателефонував Стівен Кінґ.

☺ ☺ ☺

Джорджу Мартіну наснився кошмар, що Роб Старк вчив стріляти з лука своїх синів, Кетрін плакала на весіллі Санси, а Даєнеріс наввипередки літала на драконі разом із Серсеєю Ланістер. Потім він прокинувся в холодному поту і з полегшенням згадав, що всіх убив.

☺ ☺ ☺

Сем Вінчестер довго думав, чим зайнятися замість «сімейної справи» наперекір батьку, і врешті вирішив влаштувати апокаліпсис.

Один день із щоденника Рона Візлі, або День Бабака

5.30 Прокинувся через вереск вбитого комара. Добив його.

7.00 Прокинувся.

7.05 Прокинувся ще раз.

7.15 Прокинувся зовсім.

7.20 Розбудив Гаррі.

7.25 Шукав зубну щітку.

7.35 Не знайшов...

7.40 Я ж чарівник! Почистив зуби чарівною паличкою.

7.50 Побіг на урок.

7.52 Наступив на кішку.

7.53 Вибачився перед кіш... професоркою МакГонегел.

7.55 Прибіг у клас.

7.56 Привітався зі Снейпом.

7.59 Втратив 10 балів.

8.00 Вийняв паличку із зубів.

8.02 Непомітно витер паличку об робу Снейпа.

8.03 Втратив 15 балів.

8.05 Помішав у казані.

8.10 Помішав у своєму казані.

8.15 Перешкодив Невілу кинути Тревора в казан.

8.20 Втратив 20 балів.

8.30 Обережно понюхав зілля.

9.15 Опритомнів.

9.20 Втратив 30 балів.

9.25 Додав в казан сушеного хробака.

9.55 Опритомнів.

10.00 Це ж треба! Не втратив жодного бала!

10.03 Сховався за казаном.

10.05 Показав Снейпу язик.

10.10 Показав Снейпу свій язик.

10.20 Показав Снейпу свій язик з рота.

10.30 Показав Снейпу свій язик зі свого рота.

10.40 Показав Снейпу.

10.50 Втратив усі бали. Був залишений відшкрябувати Невіла зі стелі. Руками! Без палички!!!

11.00 Скрутив Невіла в рулончик та пішов до виходу.

11.01 Бурмотнув правду про Снейпа.

11.02 Втратив 10 балів у борг.

11.10 Перерва.

11.15 Наступив на Тревора.

11.17 Скрутив його в рулончик.

11.20 Прийшов на віщування. Рулончики поклав на крісло, щоб їм було м'якше.

11.30 Вийняв рулончики з-під Парваті Патіл.

11.40 Побачив у кришталевій кулі смерть із круглими очима.

11.42 Відігнав Гаррі від своєї кулі.

11.50 Отримав від професорки Трелоні 25 балів за смерть.

11.55 Отримав від Гаррі за смерть.

12.00 Домалював собі лінію життя.

12.05 Скінчилися чорнила. Шкода, не вистачило на лінію розуму.

12.10 По синій лінії життя професорка Трелоні передбачила мені смерть від задушення.

12.20 Вирішив не ходити в душ.

12.30 Вирішив не ходити в душі.

13.10 Прокинувся.

13.15 Видряпав на столику «Снейп — злий, сам свої зілля пий!»

13.20 На столику надряпалось « 50 балів Грифіндору!!!»

13.30 Виправив «-» на «+».

13.35 Спробував накласти Дуте закляття на Невіла з Тревором.

13.40 Попав у Гаррі.

13.45 Попав...

13.50 «Подумати тільки! Мій улюблений розмір!» — вигукнула професорка Трелоні.

14.00 Урок закінчився. Прихопивши рулончики, копняками погнав надутого Гаррі з кабінету.

14.10 Зустрів професорку МакГонегел. Пояснив, що транспортує друзів до Великої зали.

14.13 «Друзів?! — вигукнула вона. — Це що, учні?»

14.15 Взяв на плечі непритомну професорку МакГонегел та погнав копняками Гаррі далі.

14.20 Наздогнала Герміона. Дала книгу «Бабаки та вироби з них».

14.25 Герміона привела до тьми професорку МакГонегел та пішла з нею геть.

14.30 Дісталися до обіднього столу.

14.50 Заморив черв'ячка.

14.55 Відпустив його на волю.

- 15.00 Кулеподібний Гаррі запитав, що йому робити.
- 15.05 Фред (хоча, може, це був Джордж) багатозначно кивнув на Герміонин значок.
- 15.06 Гаррі зробив круглі очі.
- 15.10 Привітав Гаррі з поверненням до колишньої форми.
- 15.15 Близнюки надули Невіла через соломинку.
- 15.20 Тревора надувати не стали — він прекрасно заміняв серветочку.
- 15.30 Пішов до бібліотеки.
- 15.35 Старанно обійшов кіш..., а ні, все-таки кішку.
- 15.40 Роздумав іти в бібліотеку.
- 15.50 Повернувся та наступив кішці на хвіст.
- 15.51 «20 балів з Грифіндору!» — рывкнула кішка.
- 16.00 Зустрів Креба й Гойла.
- 17.00 Опритомнів.
- 17.05 Хто я?
- 17.10 Де я?
- 17.15 Якого?..
- 17.20 Прийшла Герміона.
- 17.25 Я ненавиджу моралі!!!
- 17.30 Герміона пішла. Язык мій — ворог мій.
- 17.35 Лежати на підлозі не так вже й неприємно.
- 17.40 Неприємно, коли по тобі ходять.
- 17.45 Неприємно, коли по тобі ходить Геґр...
- 18.15 Опритомнів.
- 18.30 Відліпив себе від підлоги.
- 18.32 Встав.
- 18.35 Пішов до вітальні Грифіндору.
- 18.50 Виявилося, що Гладка Пані запросила в гості Гладкого Пана.
- 18.51 Не чекаючи приходу Гладкого Монаха, протиснувся до вітальні.
- 19.00 Вирішив викупати Криволапика.
- 19.10 Знайшов Криволапика.
- 19.30 Спіймав Криволапика.

Ілюстрації: О. Pelaez

- 19.40 Знову спіймав Криволапика.
- 19.55 Вирішив попросити Гаррі набрати води.
- 20.00 Спіймав Гаррі.
- 20.02 Спіймав Криволапика.
- 20.15 Запхнув цю банькату бридоту в тазик.
- 20.20 Запхнув Криволапика в тазик.
- 20.30 Отримав от Гаррі за «банькату бридоту».
- 20.35 Опритомнів.
- 20.36 Виліз із тазика.
- 20.40 Спіймав мильного Криволапика.
- 20.50 Віддав його Герміоні.
- 20.51 Отримав від Герміони Криволапиком.
- 21.00 Дістав збірник заклинань.
- 21.20 Збірник заклинань дістав!
- 21.29 Дістав Гаррі збірником заклинань.
- 21.30 Дістав від Гаррі збірником заклинань.
- 21.35 Пішов у спальню.
- 21.40 Знайшов спальню.
- 21.41 З вереском був випханий Герміоною з дівчачої спальні.
- 21.45 Висмикнув з Невіла забуту близнюками надувальну соломинку.
- 21.46 Невіл здувся.
- 21.50 Без сил упав на ліжку.
- 21.51 З вереском Гаррі випхав мене з його ліжка.
- 21.55 Дійшов до свого ліжка.
- 21.56 З криком випхав Діна зі свого ліжка.
- 22.00 Ліг спати.
- 3.25 Прокинувся через те, що в бік щось кололо.
- 3.26 Викинув зубну щітку й заснув.
- 5.30 Прокинувся через вереск вбитого комара. Добив його.
- 7.00 Прокинувся.
- 7.05 Прокинувся ще раз.
- 7.06 Розгледів пісочний годинник у себе на шиї.
- 7.08 Викинув часоворіт і знову заснув.

Оригінальний текст:

А. Кураєв «Гарри Поттер» в Церкві: между анафемой и улыбкой

Переклад:

Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ

/IV МІЖНАРОДНИЙ
ФЕСТИВАЛЬ /

КНИЖКОВИЙ АРСЕНАЛ

09 – 13.04
2014

ДАТИ КНИЖКОВОГО АРСЕНАЛУ:

9 – 13 квітня, 2014 (8 квітня – урочисте відкриття
за запрошеннями та акредитацією)

ГОДИНИ РОБОТИ КНИЖКОВОГО АРСЕНАЛУ:

8.04, відкриття – 16:00 до 21:00 (вхід за запрошеннями та акредитацією)

9.04 - 12.04 – з 11:00 до 20:00

12.04 - Ніч Книжкового Арсеналу – з 20:00 до 24:00.

13.04 – з 11:00 до 18:00

ВАРТІСТЬ ВХІДНИХ КВИТКІВ:

Дорослий - 20 грн.;

Пільговий (пенсіонерам, студентам) - 10 грн.;

Абонемент на всі дні фестивалю - 50 грн.

ПРОГРАМА ЛОЯЛЬНОСТІ:

У будні з 11.00 до 14.00 - вхід безкоштовний.

Для дітей вхід безкоштовний.

Музейним працівникам, членам спілки художників, військовослужбовцям строкової служби,
інвалідам 1,2 групи – безкоштовний (за наявності посвідчення).

МІСЦЕ ПРОВЕДЕННЯ:

Мистецький Арсенал

Київ, вул. Лаврська,12

тел.: +38 044 288 51 22

expo@artarsenal.in.ua

ЧИТАЛЬНЯ

ЗМІСТ

Інна Ковалишена

Зоряна Зоряна

• 63 •

Анастасія Шнайдер

Марта і Годинникар

• 70 •

Сергій Пильтяй

Повелитель драконів

• 75 •

Оксана Кришталева

Місто під повнею

• 77 •

Художник: NiseSk

ЗОРЯНА ЗОРЯНА

Інна Ковалишена

Розділ 6

Ассуана

(Початок у попередніх номерах)

Вони прийшли до замку, що був ще й міською ратушею, і Зоряна отримала змогу краще роздивитися його. Замок, напевне, був збудований у стилі бароко, з химерним переплетінням башт, балконів та вікон. Біля входу стояли два кам'яні леви, статуї звичні для старовинних замків. А от статую вгорі над воротами звичною було важко назвати. То був велетенський орел, що тримав у дзьобі великий барвистий камінь.

Самі ж ворота були розмальовані випуклим візерунком у формі переплутаних стебел винограду. Стіни замку вражали сліпучою білизою. Та й не дивно: ті, хто володіє чарами не мусять вручну чистити стіни. Те що це саме замок, а не палац, було зрозуміло через вузькі бійниці, котрі заміняли вікна на двох перших поверхах.

— Все, зараз розбиратимемося з охороною. — рішуче мовила Ліна, стоячи біля воріт. — Діти, відійдіть подалі, вам не треба цього чути. Хтозна, як далеко дійде суперечка.

Її брат пирхнув:

— Можна подумати, я матюків не знаю!

— Знаєш чи не знаєш, а слухати їх зайвий раз не варто.

На цьому й порішили: Ліна з Андрієм пішли розбиратися з охороною, а Максим та Зоряна zostалися чекати на вулиці. Дівчинка заворожено дивилася на замок. Той стояв у незвичному для замку місці — вклинившись поміж будинків на одній з центральних вулиць міста. Не на площі чи біля входу, поміж будинків, навіть без захисного муру навкруги. Така безпечність мала прояснення — хто захоче нападати на летюче місто?

— Зоряно, пам'ятаєш, ти запитувала як створюються веселкові сходи? — несподівано озвався Максим.

— Пам'ятаю. Ти ще говорив про якийсь кристал.

— Еге ж. І обіцяв показати його тобі. Він он там, у дзьобі орла.

Дівчинка придивилась і зрозуміла, що предмет, який вона сприйняла за камінь насправді є великим кристалом.

— А як він діє?

— Коли смикаєш за важіль, орел піднімає голову і сонячні промені проходять крізь кристал. У результаті з'являються веселкові сходи. — пояснив їй друг.

— Ясно...

— Щось сестра там довго розбирається. Пішли послухаємо.

— Як? — оживилась Зоряна княгиня. Таки спілкування з Максимом на неї погано впливало.

— Дуже просто. Ти помітила, що в ратуші замість нижніх вікон бійниці. Через них добре підглядати. Щоб побачити шпигуна, треба підійти до бійниці впритул. А доти ми встигнемо втекти.

— Ну гаразд. — погодилась Зоряна

Удача сприяла друзям. Вони знайшли підходящу бійницю, сховану під куцем бузку, через яку було видно Ліну, котра сперечалася з охоронцем, широкоплечим чоловіком років тридцяти п'яти.

— Як це ви не можете мене пропустити?! — обурювалась дівчина. — Андрію можна, а мені ні?

— Але ж ви не являєтесь одним із Хранителів Світозару... — намагався заперечити охоронець.

— Ну то й що? Ви знаєте хто я? І хто мій батько?! — у Ліниних очах, схожих барвою на море, починався шторм.

— Максиме, що вона має на увазі? — пошепки спитала Зоряна.

— Наш тато — посол України у Франції з якихось там магічних питань. — нехотя відповів їй друг.

— Ого... — почув він у відповідь.

— Я розумію, але нічим не можу допомогти... — намагався заспокоїти розлючену дівчину охоронець.

Але Ліна заспокоюватись не бажала:

— Ну то я зателефоную тому, хто може! — вона схопила зі стійки, за якою стояв охоронець, телефон і стала яро натискати на кнопки.

— Куди ви дзвоните?

— До українського посольства у Франції!!

— Н-не треба! — злякався чоловік. — Згода, я пропущу вас до архіву. Тільки не треба нікому дзвонити!

— Домовились. — змилювалась Ліна. — Я за мить повернусь.

— По нас йде. — прошепотів подружці Максим. — Повертайтесь туди, де нас залишили.

Ліна справді вийшла до друзів і простягнула їм дві дерев'яні ложки.

— Навіщо це нам? — здивувався її брат.

— З цими ложками ви станете непомітними для приладів стеження і зможете пройти повз охоронця. Я не хочу, щоб про Зоряну дізналися ті, хто тринадцять років тому бажав її смерті.

— Звідки в тебе такі речі? — поцікавився у сестри Максим.

— Мама дала. Про всяк випадок.

Зоряна стиснула простягнуту їй ложку так, що аж пальці побіліли. Вона затамувала дихання і видихнула, лише опинившись у архіві.

— Щось ви довго... — тільки й мовив Андрій.

— Треба було розбиратись самому, — огризнулась Ліна. — Тоді було би скоріше.

— Давайте посваритесь пізніше! — втрутився її брат — Зараз не найкращий час для в'яснення стосунків.

Закохані мовчки кивнули і взялися до роботи.

— Спершу перевіряйте праці дослідників та мандрівників. Беріться за давніх, якби про те, як потрапити на острів Ассуани дізнався наш сучасник, про це б вже б знали всі, кому не ліньки. — повчав друзів Хранитель.

Зоряна ходила вздовж безкінечних стелажів і видивлялася потрібні книги. Вона так захопилася цим заняттям, що спіткнулася об ніжку стелажа і з її кишені випав мішечок, знайдений у Мармуровій кулі.

— Обережніше! — тихо гукнув Андрій. — А що це в тебе? — він підняв з підлоги мішечок.

— Не знаю... він був у кулі. Я його пробувала відкрити, але шнурок не розв'язується... — це була чиста правда: скільки дівчинка не докладала зусиль, вузол не піддавався. Перерізати його теж не виходило, тож Зоряна облишила марні зусилля і сама не могла відповісти на питання навіщо взяла мішечок із собою, вирушаючи до Максима.

— Гм.. Справді? — Андрій уважно роздивився мішечок, просунув пальця під вузол і смикнув. Той наче за помахом чарівної палички розв'язався і з нього на долоню Хранителя висипалися округлі пласкі камінці з дивними кривулястими знаками на обох сторонах.

— Що це таке? — спитала Зоряна, вражена побаченим.

— Це камені правди... — пролунала відповідь.

— Камені чого?

— Правди. Їх створили ще до нашої ери чарівники Ефіопії. Знаки на каменях належать мові Геєз, наразі мертвій. Ці камені можуть дати відповідь на будь-яке питання, потрібно лише розтлумачити їх послання.

— Яким чином? — дівчинка все ще не розуміла.

— Досить лише подумки запитати і кинути камені на стіл чи підлогу. Той, хто вміє тлумачити знаки на каменях, отримує правдиву відповідь на своє питання. Їх надзвичайно мало, зо два десятки комплектів, чи навіть менше. І лише одна людина на мільярд здатна розтлумачити ці знаки.

— А ти не вмієш? — спитав Андрія Максим.

— Звісно що ні! — огризнувся Хранитель.

— А Зоряна? — мовчання.

— Може варто спробувати... — протягнула Ліна — Не даремно ж у тебе ці камені опинилися?

Зоряна мовчки взяла камені. Вона була певна, що з цього нічого путнього не вийде. Але за спробу грошей не беруть...

— Що треба робити? — невже цей хрипкий голос належить їй?

— Подумки запитай щось і кинь камені на стіл. — проінструктував Андрій.

Що ж такого запитати? Звісно, те, через що вони тут. Як знайти Царицю змії...

Питання поставлено, камені кинуто. От лише серед хаотичного розсипу знаків відповіді не було.

«Ну де ж він, цей мій дар, про який всі торочать? — думала Зоряна — Чому він не хоче мені допомогти?»

Волосся дівчинки розвіяв сильний порив вітру. «Звідки він тут узявся, в зачиненій кімнаті без вікон?» — майнула думка і майже одразу погасла, бо Зоряна вже знала — вітер прийшов їй на допомогу.

Вітер був старим, він пам'ятав всіх людей, над котрими проносився. І тих, що писали знаки на Каменях правди, теж пам'ятав. Вітер зашепотів дівчинці на вухо значення візерунків. Потрібно було враховувати не лише знак на камені, а й ті, що поруч і ще й візерунки, у які викладалися камені.

«Ось цей знак, — шепоче вітер лагідним і водночас сумним голосом — Означає моє ім'я. Але тобі його знати не треба. Лише вимовлене рідною мовою слово має Силу, все інше — просто засіб спілкування. Просто пам'ятай, що цей знак — моє ім'я.»

Вітер розповідав їй про кожен знак, про кожен камінь, вітер грався її волоссям, цілував щоки і відгородив дівчинку від навколишнього світу. Вона не бачила, як побіліла Ліна, як судома болу звела Андрієве обличчя, як Максим метнувся до неї, але його зупинила рука сестри. Нічого цього Зоряна не бачила. Вона знак за знаком розшифровувала таємниче послання каменів.

Коли ця робота нарешті скінчилася, вітер прошепотів «Щастя тобі!» — і покинув архів. Зоряна втерла чоло і глянула на своїх друзів:

— Що це було? — запитав Максим.

— Це?... Вітер допоміг мені розшифрувати знаки. — ледь чутно пробурмотіла його подружка

— Вітер? — не йняла віри Ліна.

— Так. Він.

— І що він тобі сказав?

— Він лише пояснив мені знаки. Камені правди розповіли мені, як дістатися до Ассуани.

— І що вони розповіли? — запалився Максим. Він вже зрозумів, що із Зоряною все добре і заспокоївся.

Зоряна не відповіла. Натомість вона підійшла до карти, що висіла на стіні і тицьнула пальцем в Атлантичний океан якраз навпроти славнозвісного Ріо-де-Жанейро:

— Тут знаходиться острів Ассуани? — Андрій кивнув.

— Ого! — присвиснув Максим. — Це ти так у Штати летів?

— Я ж казав: шторм тоді був страшенний! — огризнувся Хранитель.

— Відмазка так собі. На трієчку за дванадцятибальною системою. — не вгавав хлопчик.

Зоряна не звертала увагу на сварки за своєю спиною, вона довго вдивлялась у крихітну цяточку на карті, а потім озвалася:

— Вхід на острів знаходиться на лінії заходу сонця. Хто-небудь знає, що це означає?

— Я знаю. — відповів Андрій.

— Чудово. Щоб пройти на острів потрібно поставити запитання, на яке не можеш знайти відповіді.

— А в тебе є такі питання? — поцікавився Максим.

— Ціла купа. То що будемо робити?

— Андрій зараз дістане великого човна і ми полетимо до Ассуани. Не можна гаяти ні хвилини! — безапеляційним тоном заявила Ліна.

Хранитель не заперечив. Кохана дівчина завжди права, навіть якщо помиляється.

Тож він просто запевнив усіх, що вони вирушать, як тільки зможуть і пішов по човна.

Протягом кількох хвилин очікування Зоряна не знаходила собі місця. Коли не знаєш, що тебе очікує, таке відчуття нормальне. Однак, щоб зрозуміти це, потрібно хоча б заспокоїтись.

Андрій повернувся з човном та якимось великим пакунком. У пакунку виявився теплий одяг для всіх учасників подорожі. Воно й правильно — дорога до цариці змії значно довша, ніж шлях до Світозару. А вітер над океаном безжальніший. На мить дівчинка захотіла назад додому, але згадавши про Серце світу твердо вирішила не сходити з обраної дороги.

Друзі тепло вдяглися і сіли у човна. Той був чималенький, місця вистачило всім. Хранитель став за штурвал, а Ліна вместились поряд із ним. Зоряна й Максим розташувалися на кормі. Подорож на острів Ассуани розпочалась.

Вітер знов засвистів у вухах. Проте цей політ був значно стрімкіший за попередній і Зоряна не ризикнула виглянути назовні, щоб поглянути на краєвид. Вона опустила на дно човна і заплющила очі, готуючись до довгої подорожі.

Навіть теплий одяг не рятував од холодного вітру. Дівчинка з подивом відзначила, що від її друга просто віє теплом, хоч сама вона промерзла до кісток. Зоряна деякий час мучилась над цією загадкою, а потім спитала:

— Максиме, тобі не холодно?

У відповідь хлопчик посміхнувся:

— Це заклинання таке — *ego gentiam*. Воно дає змогу підтримувати температуру тіла так, щоб не мерзнути, але й не перегріватись.

— А на мене ти це заклинання накласти не можеш? — поцікавилась дівчинка, в якій вже зуб на зуб не потрапляв.

— Ні. Це заклинання заборонено використовувати відносно інших людей. Може піднятися температура, обгоріти шкіра. Тож краще притулися до мене. Так тепліше буде.

— Гарзд. — відповіла йому подружка, підсовуючись ближче. Їй одразу стало тепліше. Чи то від *ego gentiam*, чи то від чогось іще...

Як добре було так сидіти заплющивши очі і прихилившись до Максимового плеча. Зоряна забула про все на світі, забула про ціль своєї подорожі, аж раптом човником труснуло.

— Що сталося? — перелякалась дівчинка.

— Нічого страшного. — заспокоїв її друг. — Це був лише портал.

— Який ще портал?

— В небі на великій висоті існують місця, з допомогою яких можна швидко подолати чималу відстань. Ними можуть користуватись лише чарівники. Прості люди їх навіть не помічають. Не хвилюйся, за кілька хвилин ми будемо на острові Ассуани.

Зоряна послухалась, бо розуміла, що від хвилювання все одно користі не буде. Натомість вона перевела погляд на Ліну. Дівчина стояла поруч із Хранителем, вдивляючись у далечінь. Їхні фігури майже зливалися на фоні неба.

На обрії з'явилась маленька цяточка і Андрій озвався:

— Я бачу острів Ассуани! Всім приготуватися до спуску! — і він почав опускати човник, слідуючи за рухом сонця.

Зоряна вперше замислилась, яке ж питання вона ставитиме, при вході на острів. Питань було багато і всі вони з'юрмилися в її мозкові, вимагаючи відповіді. Яке ж питання обрати?

Несподівано вона згадала подію, що сталася близько року тому і майже стерлася з пам'яті дівчинки. Та подія не мала під собою нічого страшного чи надзвичайного. Але...

Того дня вони з мамою зайшли до великої книгарні у обласному центрі. Зоряна довго блукала поміж стелажми, шукаючи книги зі слов'янської міфології. Але крім міфів давніх Греції та Риму нічого не було. Зорянина мама потроху втрачала терпіння:

— Навіщо тобі ті слов'янські міфи? — сердилася вона.

— Я хочу знати хто я! — відповіла дівчинка. Ці слова вирвалися у неї випадково, Зоряна думала зовсім про інше. Чи, можливо, то її душа, котра знає значно більше ніж розум поставила це питання?

Справді, хто вона, звідки прийшли її предки, яке її місце в цьому світі? Зоряна не знала. Як дивно, що таке просте питання не має відповіді... А можливо має, от тільки знати цю відповідь дано не всім.

Як би там не було, коли Хранитель оголосив: «Ми на місці!», вона вже знала, яке питання ставитиме.

— Хто я?! — це питання пролунало в завислому над водною гладінню човні.

Максим та Ліна з Андрієм дивилися на неї, як на божевільну. Вони, мабуть уявляли питання без відповіді інакше. Однак Зоряна була як ніколи певна у своїх словах. І справді, вода заискрилася всіма барвами веселки і просто під човном виник острів.

Човник опустився на зелену траву і завмер, даючи своїм пасажиром змогу огледітися. Максим першим вискочив з нього і подав Зоряні руку. Дівчинка вибралася з човна слідом і завмерла, засліплена красою. Квіти стелилися їй під ноги різнобарвним килимом, рої метеликів кружляли над головою, немов вітаючи гостей Ассуани. Птахи співали так чарівно, що хотілося забути про все на світі і полинати вслід за цими прекрасними звуками. Зоряна вже майже забула причину свого приїзду до цариці змії, аж раптом перед її очима постало Серце світу і тихі слова: «Я помираю, Зоряна княгине!».

Дівчинка миттю отямилася від солодкого туману і вигукнула:

— Де ти, Ассуано, царице змії?! Виходь, я маю до тебе справу!

Запала моторошна тиша. З-за дерев вилетіла зграйка маленьких барвистих пташок і закружляла навколо мандрівників.

— Здається, вони кличуть нас йти за ними. — висунув версію Максим.

— Спробуймо. — погодилася Зоряна. Тут, на цьому острові вона почувалася впевненіше, ніж у летючому місті чи у власному домі.

Друзі рушили за пташками. Попереду йшов Максим, далі Зоряна, а насамкінець Андрій та Ліна. Максим тихо бурчав щось про те, що ці двоє зовсім від любові збожеволіли, пташки весело щебетали, аж раптом у цей щебет увірвався сповнений болу зойк. Усі враз зупинилися. Зоряну наче щось вдарило в груди: все це до добра не доведе!

Але катастрофи не сталося: просто Ліна підвернула ногу. Вона оступилася і тепер сиділа на землі, розтираючи ступню.

— З тобою все гаразд? — сполошився Хранитель.

— Нічого. Я просто ногу підвернула. Посиджу пару хвилин і все минеться.

— Я залишусь з тобою. — Зоряна помітила, як в очах юнака засвітилися радісні вогники.

«Дивно — подумала дівчинка — Чого він так радіє?»

Ліна заперечно похитала головою:

— Не треба, хай зі мною залишиться Максим. А ти веди Зоряну до цариці змії.

Вогники в очах Андрія згасли.

— Ходімо, — кинув він Зоряні і попрямував углиб острова.

Андрій раз по раз озирався, але зовсім не для того, щоб поглянути на Зоряну — у нього було стурбоване обличчя і ця стурбованість зростала з кожним кроком, зробленим у напрямку від Ліни. Навколо нього повітря майже тремтіло від напруги. Зоряна спробувала зазирнути йому в очі, але нічого не вийшло. Хранитель не зупинявся ні на мить.

Пташки привели їх до струмка на березі якого було накидано купу каміння, підозріло схожого на коштовне. Тут крихітні співачки покинули своїх гостей і полетіли геть. Дівчинка розгублено озирнулася: ну і де ж Ассуана? Вона вже хотіла запитати про це в Андрія, але злякано відступила, глянувши на його обличчя.

Очі Хранителя Світозару були абсолютно порожні, а зіниці набули криваво-червоного кольору. Обличчя юнака немов перетворилося на маску, за якою ховався жорстокий язичницький божок із тих, хто вимагав собі кривавих жертвопринесень.

Минула всього секунда і Зоряна зрозуміла — це й справді так! Веселого і доброго Хранителя, який кохав Ліну і зірвався серед ночі на перший заклик допомогти більше нема. Перед нею лише оболонка в якій сидить божок, що прагне крові. Крові Зоряної княгині...

Зоряна не помітила коли в руці Андрія з'явився ніж. Вона просто побігла геть від цього монстра з людським обличчям. Рука, холодна мов лід, спробувала зупинити її, але дівчинка вирвалася.

Бігти, бігти... Не зупинятись і не озиратись. Просто бігти вздовж струмка, тікати від смерті, котра невблаганно наближалася. Дихання збилося, сили танули. Бігти, не зупинятися, продиратися крізь зарості, не звертати уваги на подряпини і не думати, що монстр позаду гарчить кожного разу, коли краплини її крові скакують на траву. Він хоче всю кров, всю, до останньої краплі. Навіщо? Не зараз, Зоряно не зараз. Потім над цим поміркуюеш. Якщо лишишся жива...

Несподівано вона перечепилася через вузлуватий корінь і гонитва завершилася. Андрій був вже поряд. Точніше не Андрій а той, інший. Як його звуть? Самаж. Звідки вона знає? Не зараз, Зоряно, потім розберешся. Паніка огортає її, мов тютюновий дим. Пальці бігають по землі у пошуках хоч якоїсь зброї, натикаються на камінець. Краще це, ніж нічого.

Дівчинка кидає камінь у свого переслідувача: той потрапляє йому в руку. На мить зіниці Андрія втрачають червону барву, він скрикує: «Зоряно! Тікай!». Але вже через секунду його погляд гасне, зіниці червоніють — Самаж повернувся...

«Він боїться болу!» — проноситься в Зоряниному мозку. Що ж, у неї знайдеться достатньо болу, щоб не стати покірною жертвою. Вона мусить боротися до кінця. Заради Серця світу, заради мами, заради Максима. Та й заради самого Андрія теж.

Дівчинка збрала весь біль, який тільки був у її тілі. Як вона це робила, Зоряна не могла зрозуміти, проте продовжувала збирати. Біль у м'язах, що з'явився після шаленої гонитви; біль від подряпин на руках та обличчі; біль у нозі, яка перечепилася через корінь... І, нарешті, біль у серці, ладному вискочити з грудей.

Вона збрала весь цей біль у пульсуючу темно-синю кулю і шпурнула у ворога в подобі друга.

Куля влучила Андрію просто в серце.

Юнак впав і з його грудей вирвався глухий стогін. Зоряна піднялася на тремтячі ноги, але зробивши пару кроків упала на коліна перед розпластаним на землі Хранителем. Несподівано в її руці виник кинджал. Він, здавалося, був зітканий з самого лише повітря, прозорий від леза до руків'я і надзвичайно смертоносний. В голові у дівчинки зазвучав скрадливий голос:

«Він хотів убити тебе, але ти перемогла. Убий його, інакше не зможеш спати спокійно!»

«Ні! — відчайдушно пручалася дівчинка, лякаючись власних думок. — Це зробив не він. Мене хотів убити Самаж!»

«Самаж нині у цьому тілі й беззахисний. Убий його!!

«Але ж Андрій!»

«Андрія більше нема! Самаж знищив його душу. Давай. У твоїй руці кинджал! Чого ти чекаєш?»

Рука з кинджалом піднялася і знову опустилася. Перед очима крутилися червоні плями. Зоряну біла пропасниця:

«Ні! Я цього не робитиму! Не робитиму! Чуєш?!» — останні слова вона прокричала в повітря. Тієї ж миті кинджал у її руці розтанув.

Червоні плями перед очима зникли. Спершу Зоряна чула тільки шалене биття свого серця, якому чомусь стало затісно в грудях, але згодом до її слуху пробився тихий стогін. Живий! Андрій живий! Йй наче камінь з пліч впав.

Але чому він не приходить до тями? Дівчинка все ще з острахом схилилась над Хранителем. Серце б'ється, пульс, хоч слабкий, але є, дихати дихає. Що ж сталося?

— Він не отямитьс-ся. Принаймні найближчим час-сом. — Зоряна обернулася на голос і побачила у траві сріблястий потічок.

Придивившись, дівчинка зрозуміла, що то велетенська білосніжна змія. Її луска не мала жодної темної цяточки і мерехтіла, наче місячне сяйво на водній гладіні. Трикутну голову вінчала така ж білосніжна корона.

«Якщо в неї на голові корона, то це явно не проста змія.» — подумала Зоряна.

— Ти Ассуана? — тільки й запитала вона.

— Так. — Цариця змій підповзла до дівчинки впритул, наче дозволяла роздивитись себе краще. Дівчинка скористалася цим, щоб помилуватися короною на голові Ассуани.

Корона була така ж сліпучо-біла, як і її володарка. Її поверхню вкривали сотні горбочків та ямок, схожих на місячні кратери. Зоряні пригадався шматочок коралу, котрий лежав на її полицці вдома і виглядав так само, хоч і не був так вишукано різьблений.

На короні переплелися змії, виноградні лози та квіти. Поміж них виднілися фігурки людей та тварин, а над усім цим сяяло сонце: могутнє і добре. Світ у мініатюрі!

— Чому ти кажеш, що Андрій не прокинеться? — дівчинка відірвалася від споглядання корони.

— Бо ти не прогнала С-самажа, а тільки ос-слабила його. Душа цього юнака бореться з ворогом і лише від нього с-самого залежить хто переможе у цій битві...

— Чому? Чому саме він? Я ж з ним до сьогодні і знайома не була... — дівчинка нічого не розповідала Цариці змій про себе, бо була певна, що та все знає і так. І справді, Ассуана не потребувала пояснень.

— Він був близький тій, що оберігала тебе. С-самаж обрав його, щоб підібратис-ся до тебе якомога ближче.

— Навіщо?

— Його пос-слала Ліреа, пообіцявши за це твою кров.

— Яка ще Ліреа? — відповіді Зоряна не почула, бо тієї ж миті з-за дерева вийшла, трохи накульгуючи, Ліна:

— Нарешті ми вас знайшли! — зраділа вона. — На цьому острові заблудитися — раз плюнути. А чому ти сама? Де... — дівчина запнула на півслові, бо побачила непритомного Хранителя на землі.

Вона тихо підійшла до коханого і схилилась над ним, слухаючи биття серця. Тоді перевірила пульс, нагадуючи Зоряні її саму кілька хвилин тому.

— Що з ним? — Ліна намагалась говорити спокійно, але голос її зрадливо тремтів.

— Його тіло полонив С-самаж. — озвалась Ассуана.

Ліна, здавалося, щойно її помітила:

— Хто такий Самаж?

— Дрібний африканський божок, а якщо бути точним, то злий дух. Він черпає с-силу в крові. І с-саме крові йому нині не вис-стачає.

— І що тепер робити? — губи дівчини тремтіли.

— Чекати. — цариця змій не відзначалась багатослівністю. — Він боретьс-ся, бо нього є ти... — прошелестіла вона, підповзаючи зовсім близько до Ліни.

— Ми можемо чимось йому допомогти? — пролунало в Зоряні за плечима. Максим. Вона зовсім забула про нього. Дівчинці стало соромно за свою коротку пам'ять.

— Ні. — просичала Ассуана. — Поки що ні... Пізніше...

— Коли? — видихнула Зоряна. Вона відчувала провинув. Якби не вона, Самаж ніколи б не вселився в Андрія.

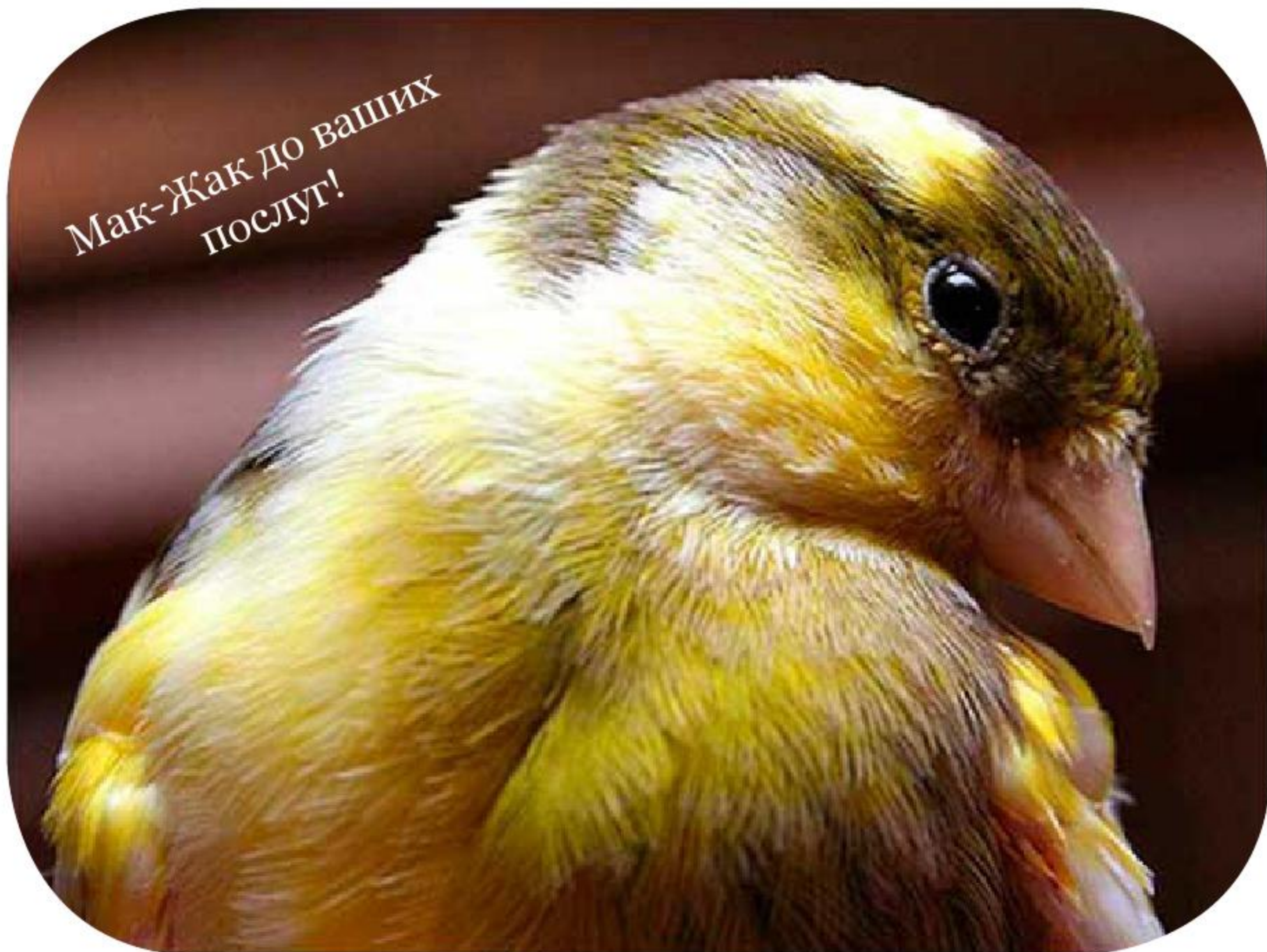
— Ти це відчуєш, Зоряна княгине.

Ліна більше не зронила ані слова. Вона дістала з кишені мішечок з якимсь порошком і сипнула пушку на Андрія. Тіло юнака піднялося в повітря і полетіло туди, звідки щойно прийшла Ліна. Дівчина встала і пішла слідом.

— Куди вона? — пошепки спитала Зоряна.

- До човна. — відповів Максим — Ти зрозумій, їй важко усвідомити те, що сталося...
- Я розумію... — прошепотіла Зоряна і тихо схлипнула — Це я винна!
- Зовсім ні! — Максим, як міг намагався заспокоїти свою подружку, але сльози все одно потекли по її щоках.
- Зараз не час-с для с-сліз... — озвалася Ассуана.
- Я знаю — схлипнула дівчинка.
- Тоді зас-спокійс-ся. Ти вс-стояла перед С-самажем, зможеш вс-стояти і перед влас-ним с-страхом.
- Перед Самажем?! — Зоряна миттю забула про сльози. — То це був він? Його кинджал?
- Авжеж. С-самаж хотів щоб ти вбила с-свого друга, тоді він зміг би вс-селитис-ся в тебе.
- Жах, — тільки й спромоглася відповісти Зоряна.
- Що нам тепер робити? — запитав Максим, дивлячись на заціпенілу подружку.
- Ти маєш право обирати с-свій шлях. А от вона вже обрала. — цариця змії повернула голову до Зоряни — Ти прийшла до мене дізнатися-ся с-своє призначення. Тож с-слухай: ти повинна знайти Зірку Любові, котру злі с-сили заховали від людей майже с-сто років тому.
- Яку ще Зірку Любові? Я про таку не чув! — втрутився Максим.
- Цариця змії замислилась, потім підповзла до струмка і ткнула головою в невеликий камінь, який стирчав із води. Камінь розкрився, наче скринька і звідти виглянув корінець книжки.
- Візьми її... — наказала Ассуана дівчинці.
- Зоряна підняла книгу. Та мала середні розміри і була доволі пухкою. Сторінок десь на триста-чотириста, прикинула дівчинка. Її обкладинка була витримана в зелених та червоних кольорах. Великі готичні літери склалися в назву: «ЛІТОПИС ЧЕРВОНОЇ РУТИ». З чого ця палітурка? Явно не зі шкіри, шкіра не пасує до червоної рути. Напевно ляна. Так, саме ляна. Хоча...
- Зоряна машинально розгорнула книгу. Папір був незвичайним на дотик, шурхотів і здавався дуже ламким. Пергамент? Ні, пергамент не такий. З чого ж тоді ця книжка?
- Це папірус-с. — пояснила Ассуана, немов прочитала думки дівчинки.
- Папірус? — здивувалася Зоряна — Скільки ж їй років?
- Вс-сього трис-ста. Майже нова. Прочитай її.
- Я не можу. Вона така стара... А раптом вона в мене у руках розсиплеться?
- Не розсиплеться-я... На неї накладено с-спеціальне заклинання, що оберігає від плину час-су. Бери, читай. Те, що тут напис-сано, с-стос-суєтьс-ся нас-самперед тебе.
- Зоряна підкорилася і почала читати вголос.

Далі буде...

МАРТА І ГОДИНАМІЖКА

Анастасія Шнайдер

Розділ 6

Тумани згушуються

(Початок у попередніх номерах)

Марта удвох із Гортензією підіймалися старими сходами на горище. Остання тримала в руках засвічену лампадку.

— Тихенько-тихенько, тримайся за перила! — застерігала Марту Гортензія. Коса її розплелася — десь у метушні загубилася стрічка. Краплі лампадного масла забризкали поли білого фартушка, бліде лице у відблисках тьмяного світла здавалося замученим і втомленим, але попри все милим та ніжним.

— То тут живе пан Мак-Жак? — спитала дівчинка зі сміхом.

— Пан?! О так! Там збирається шановане товариство! Ти з ним пізніше познайомишся, — відказали їй.

Гортензія відчинила тяжкі скрипучі двері. Перед ними простягалася величезна, але дуже темна і захаращена кімната. То і було горище.

Марту оточили цілі вежі, цілі купи цікавих, але покинутих речей. У майже цілковитій п'ятмі все здавалося ще дивнішим та химернішим, ніби в загадковій міській легенді про дім з привидами. До речі, в таких легендах привиди завжди живуть на горищах. Взагалі, це ідеальне місце для пошуку пригод на свою неспокійну голову.

— Ходи сюди! — шепнула Гортензія і повела Марту в самісінькій край кімнати між коробок та стосиків книг, до дальшого з двох невеликих зашторених вікон. Може, через це на горищі стояла така задуха і темінь?

Тоді на широкому підвіконні дівчинка побачила нерозбірливий силует чогось громіздкого. Гортензія підійшла і нарешті скинула тканину з тої великої клітки. Там спокійно на жердинці дрімав птах — розкішний жовтий кенар. Знаєте, вам ніколи не доведеться побачити такого яскравого, навіть кислотного кольору птахів. Марті аж очі заболіли, кенар сам ніби світився, як та свічечка.

— Мак-Жак! Мак-Жак! — прошепотіла Гортензія, торкнувшись пташки мізинчиком.

— К-к-крах!!! К-к-крадуть!!! К-к-кіт! КІТ! Сюди крадеться той кігтястий кошкодлатий к-кошмар-р?! Ой, к-к-крик! — заголосив раптом птах. Весь його «спів» нагадував сварку старої ворони-заїки і картатої сороки.

— Заспокойся, Жаку! Ото вже істерична птаха!

— Ой, крик! — не втихав Мак-Жак. — Я думав, вже лапи відкину з такого нещастя. Будити опівночі! Ніякої нема совісті у вас, хазяєчко! — дорікнув їй кенар.

— Хто б мені тут про совість кукурікав, га? — обурилася Гортензія. — Як просо хазяйське їсти і Брумові монетки красти, то ти — найперший у черзі! А як мені знадобилася твоя допомога, то вже й не турбуйте, великий пан знайшовся! — дівчина так розкричалася, що на її бліденьких щоках враз розквіт рожевий румянець. Видно, кенарова гордовитість їй добряче таки допекла.

— Ха-ха-хазяєчко, Мак-Жак не хотів засмучувати вас... Мак-Жак лише висловив своє невдоволення таким пізнім візитом, — підозріло покірним та ввічливим тоном защебетав раптом птах.

— Невдоволення? — Гортензія сердито насупила брови. — Ось поселю вас із Брумом в одній комірчині, знаєш, по чім нині пуд лиха!

— З Брумом? Ви смерті моєї хочете, хазяєчко? Зовсім не поважаєте... — кенар явно тиснув на жалоці.

— Як будеш вести себе по-свинськи, то так і буде. Нема мені часу з тобою балакати, ось записка, віднесеш її начальнику варті. Віднесеш — і миттю повернешся. Дивися, зайвого не накукурікай! Якщо тобі, звісно, хоч щось вдасться зробити мовчки! — сказала Гортензія, прив'язуючи до лапи кенаря маленький сувійчик паперу.

Дівчина тихенько відкрила віконечко. Прохолодний, живий вітер увірвався в задушну кімнату і під звуки власних шурхотливих кроків затанцював з розкиданими підлогою поживклыми аркушами.

— До речі, вітаю вас, юна пані! — кенар встав на самому краєчку підвіконня і низько вклонився Марті. — Пан Мак-Жак, до ваших послуг! — відрекомендувався птах.

— Дуже приємно! Мене звуть Мартою, шановний пане! — промовила вона, кинувши у бік Гортензії легку посмішку.

Почувши слово «шановний», кенар аж підтягнувся і виріс на цілу голівоньку.

— Знаєш, Марто, іноді мені здається, що я готова його пустити на суп! Але тутешнє життя без Брума та Мак-Жака втрачає увесь гумор. Так смішно спостерігати їхні сварки! — сказала Гортензія, опершись ліктем на підвіконня та поглядом проводжаючи у ніч янтарно-жовтий вогник силуету птаха.

— То хто такий той Брум?

— А, ти ж із ним ще не знайома. Б'юся об заклад, що він уже господарює унизу.

Спускаючись сходами донизу, Марта тільки те й чула, що брязкіт розбитого скла і нестерпне, нерозбірливе буркотіння, спричинене, здавалося, добрячою юрбою.

— Химжливі, поганючі жахрюки! Якого лихого бісеняти вони осюдечки прибгалися? — нарешті пролунало з «блакитної» кімнати щось хоч трошки розбірливіше за бурмотіння. Голос того, хто говорив, був низький, хриплий і на диво зловісний...

— Що він каже? — спитала Марта, не знаючи, лякатися чи ні.

— Га? — неуважно відгукнулася Гортензія. — Щось про химерних і жахливих тварюк.

Двері до кімнати відчинилися, і при світлі кришталевих люстр Марта нарешті побачила того, кого називали Брумом. Це був низенький-низенький старий гном з носом-картоплиною, великими сірими очима, зморшкуватим лобом, густими нахмуреними бровами й біло-сивими закрученими вусами, що сягали йому за коліна. Він, скося поглядаючи на нещодавно завдану шкоду, проходився кімнатою, час від часу наступаючи на хвіст зачаклованому віникові, який, розмітаючи пил, плентався по його слідах.

— Ах ти ж зачагорисько, ах ти ж нещастя чакловане! Ану, осьь, брись відси, берися за роботу! — заверещав він віникові, спіткнувшись врешті так, що мало не залишився без добрячого шматка правого вуса.

— Гортензіє, — прошепотіла Марта, — що таке «зачагорисько», то про віник, чи, може, про нас?

— Ні, не про нас, — відповіла дівчина, прямуючи на допомогу роздратованому гному. — «Зачагорисько» — це «зачакловане горисько».

— Ти певна?

— Я здогадуюся.

— Злидниська б тебе взяли! — закричав гном, відбиваючись від мітли кочергою. — Осьдечки ви, пані! Я, почувши, мало гепнувся! Тіні тут, у нашому домі! Яка страшлива подія!

«Страшлива» — це «страшна й жахлива», я, здається, починаю його розуміти!» — з раділа про себе Марта.

— Де поділася Хризантема, Бруме? — спитала Гортензія.

— Вона.. Та згинь же ти, потороччя непутяще! — закричав гном, коли той злощасний віник штурхнув його держакон попід ребра. Потім Брум ухнув, хухнув, грюкнув кулаком об сервант з порцеляновими чашечками так, що вони аж затрусилися, і віник розчинився в повітрі. — Вона, пані, схопила плаща, ліхтар з бенгальськими світлячками, наказала мені лишатися тут і вибігла з дому якраз тоді, коли ви піднялися на горище.

— Що?! Куди вона пішла, Бруме? — спитала дівчина, високо піднявши брови і втупившись очима в низеньку постать гнома.

— Та звідки мені знати, пані?

— Як? І вона більш нічого не сказала тобі?

— Ні словечка!

— Цього ще бракувало! Хризантема побрела кудись серед ночі сама в той час, коли містом блукають десятки Тіней! — промовила Гортензія, гепнувшись на стільчик біля Марти. — Що ж нам робити?

— Думаю, варто чекати вісточку від начальника варти. Може, господиньочка до нього й пішла? — розмірковував Брум, накручуючи на палець лівого вуса.

— А як вона потрапила у якусь біду? Це ж треба таке вчинити! — Гортензія трохи покричала, а потім вже стала думати про те, що могло б витягнути Хризантему при здоровому і ясному розумі цієї ночі на вулицю. — Я їду її шукати! Ти зі мною, Бруме? — сказала вона врешті, коли вже урвався терпець.

— Гортензіє! Я не боюсь прийти на допомогу, але... Може, все ж почекаємо Мак-Жака? Хай би його лихі кігтехвости бісенята схопили! Де він вештається, куди його ненасна година понесла!? — виявився гном. — От ледур!

«Ледар і бовдур», — механічно перекладала Марта. В її голову лізли зовсім неприємні думки. Їй було майже страшно. Добре, хоч Брум вносив трохи веселого настрою. Доки дівчина дивилася на його дивні вуса, що мало не підмітали підлогу, коли він крокував туди-сюди кімнатою і слухала гномову недоладну мову, вона знала, все перед нею — сон, вигадка, чийсь невмілий жарт. Якби Марта дозволила собі хоч на мить заглибитися у ту порожнечу, що залягла їй тоді у грудях, мову заклясти, вона сказала б, що передчуває щось лихе.

— Добром це не скінчиться... — констатувала Гортензія десять хвилин опісля.

— Пані... — почав було Брум.

Гримнули вхідні двері. Троє голосів одночасно прогрімали:

— Хризантемо!!!

Вона влетіла у кімнату, як вихор. Капюшон злетів їй з голови, хвилі мідного волосся, розтріпаного божевільним нічним вітром, подекуди спадали на плечі, звільнившись з-під розкішної зачіски, що так сподобалася Марті зранку на Сонячній площі. У руках вона тримала одну-єдину червону рукавичку. Хризантема з байдужим виглядом минула Гортензію, що намагалася потрясти її за плече, вимагаючи пояснень. Жінка ступала швидко, але тихо, сунучи запиленою підлогою багрянний шлейф свого плаща. Її великі карі очі сльозилися, а коли вона стала просто перед Мартою, та помітила в них дивний вогник. Хризантема переживала якийсь печальний, але все ж тріумф.

— З вартовим Північної вежі сталося велике нещастя... — процідила крізь зуби жінка, впершись наскрізним поглядом у вічі Марти.

— Я знаю... Я не встигла розказати вам, коли прибула... — виправдовувалася дівчина.

— Ні, — зупинила її Хризантема, — цього ти ще не знаєш. Це сталося близько години тому під Північними воротами.

— Невже... Його убили? — нарешті наважилася спитати Гортензія, тоді як Марту охопив німий жах.

— Ні, — прозвучала коротка відповідь.

Марта полегшено зітхнула.

— Його заклили... — повільно промовила Хризантема, все ще не зводячи очей з юної гості. — Тепер північний берег крім гладеньких каменюк білосніжного кольору прикрашає не менш білосніжна статуя полярного ведмеда у натуральний зріст. І знаєте, вона, як то кажуть, на диво реалістична! — спокійно сказала пані.

- Тобто, — мовила Гортензія, дивлячись на господиню дому, — вартового хтось обернув на каменюку? Місто ніхто не захищає?!
- Не захищав, — виправила її жінка, — саме тоді, коли Тіні вдерлися у мій дім. Зараз там начальник варти, пан Ханс.
- Ви були там, біля вежі? — спитала Марта
- Ні, я була у домі начальника варти. Мені про це повідомила його дружина. Вона отримала листа від Ханса, — пояснила пані.
- Але чому ти туди ходила, це ж безумство, брести отак серед ночі, а якби тебе схопили Тіні чи, ще гірше, тумани б зненацька нависли над містом. Що тоді? Ми б уже тебе не врятували! — знов почала читала нотації Гортензія.
- Пані, чому ви не дочекалися Жака, до речі, де він? — озвався нарешті Брум, що весь цей час тільки сидів у куточку, слухав і буквально мотав на вус (правий, той, що не постраждав при сутичці з вінником).
- Я... — замешкалася Хризантема, — не хотіла чекати, пан Ханс живе наприкінці бульвару, він же майже наш сусід. Краще було б повідомити особисто, — сказала жінка, нарешті відступивши від Марти на пару кроків і всівшись у крісло поруч Гортензії.
- І тільки зараз при світлі люстр Марта вже досить чітко бачила крапельки води на плащі та косах Хризантеми, що непримітно іскрилися, наче дрібненькі блискітки. Від жінки віяло холодом і свіжістю нічного бризу.
- Вона...
- Була біля моря — нарешті випалила Марта.
- Що? — здивувалася жінка.
- Ви були біля моря. Скажіть правду, пані, куди ви ходили? — зневаживши манери, спитала Марта, впершись у Хризантему тим же гострим поглядом, що спостерігала хвилини тому.
- Ні-ні-ні... — заперечила Хризантема, подарувавши присутнім лукаву посмішку, таку солодку, що Марті аж стало неприємно. — Я ж не доказала, спочатку я пішла до дому начальника варти, де пані Емеліна люб'язно розповіла мені про недавні події, а потім... Не буду приховувати, у мене були особисті справи у місті, але це не обов'язково знати геть усім. Скажімо, я відправляла деяке важливе послання декому втаємниченому в ці страхотливі події. Отак-от. Це всі питання до мене? Добре. Тоді у мене є питання до тебе, Марто, але про це також уже потім.
- У моєму домі колись буде порядок? Чи мені самій слід узятися за мітлу? — пригрозила жінка, піднявши високо брови, але все ще усміхаючись.
- Останній докір явно стосувався Брума. Той нарешті вийшов зі стану німого і глухого слухача й ще хвилину думав над тим, як йому сховатися від господині.
- Прийнявши зауваження, гном вибачився і почовгав кудись до старого комоду готувати чари для прибирання. Вже за хвилину кімнатою шугало з півдесятка вінників, совків, ганчірок і тому подібного краму.
- Ходімо, любонько, я покажу тобі твою кімнату, — мовила Хризантема, підіймаючись сходами. В одній руці тримала якийсь ліхтарик (де він узявся — загадка, напевно, і саме отой, з бенгальськими світлячками), у другій — довгий шлейф своєї багряної сукні.
- Марта боязко ступала сходишками червоного мармуру, тримаючись за позолочені перила у вигляді віття виноградної лози, що брала початок від самої підлоги за гобеленом з китицями у тій кімнаті, де палав камін. Це був зовсім не той шлях, яким ішли вони з Гортензією.
- Під стелею у кінці сходів на другому поверсі виноградні пруття утворювали арку. При виході з неї Марта побачила темний коридор і багацько дверей. Вона вже тоді була певна, більшість з них — зачинені на вічні замки. Марта любила двері. А точніше, ті несподівані таємниці, що за ними зберігали. А в такому домі, безперечно, їх чимало.
- Вікно, що знаходилося за двоє дверей від Марти, було досить велике, проте навіть його тусклого світла бракувало, бо до іншого — на протилежному кінці коридору — була ціла вічність, тим паче пішки.
- Дивний у вас дім... — захоплено мовила Марта, вдивляючись у витончений профіль обличчя Хризантеми на фоні повного місяця по той бік скла. — Всередині він набагато більший, ніж ззовні. Чи не так?
- Зовнішність взагалі оманлива, дівчинко. Те, що прекрасне на вигляд, рідко буває такої ж суті. Інколи й в одній кришталевій сльозі можна сховати цілий океан пекучого горя... — повільно, по слову проказала пані. — Так мені колись сказала одна мудра людина.
- Хризантема повернулася до Марти обличчям, тримаючи попереду ліхтар, і тут дівчині здалося, що очі пані спалахнули якимось дивним вишневим світлом, чи то, може, іскристі блиски світлячків відбилися у їхній карій глибині...
- Ось твоя кімната, — сказала Хризантема, вказуючи рукою на шості двері від вікна. — З твого дозволу, я задам тобі кілька питань, а разом допоможу тут облаштуватися. До речі, чого ми стоїмо у темряві? «Ігніс!» — крикнула Хризантема, голосно ударивши в долоні, й тринадцять кришталевих люстр заграли променями кольорового світла. Довгий коридор тепер здавався ще довшим, тиснувши на Марту з боків яскравими малахітовими стінами зі сріблястим візерунком.
- «Ігніс» — значить «вогонь»? — поцікавилася Марта і, замружившись, почала роздивлятися люстру вгорі, бо та була схожою на підсвічник, де горіли довгі язички біло-смарагдового полум'я, що більше нагадували згустки якогось неймовірно яскравого, неприродного світла.
- Так. Цим закляттям запалюють чарвогонь. І ще, коли ти будеш заходити сюди надалі, роби як я, неодмінно удар в долоні, та лише раз. Один-єдиний раз, Марто, без цього світло буде видно у вікнах на бульварі. А ти вже й сама зауважила особливість мого дому, — мовила вона, підморгнувши Марті.
- Тобто знадвору не видно засвічених вікон?
- Видно лише ті, які можна бачити стороннім, — пояснила жінка.

Потім Хризантема витягнула з правого рукава срібний ключ химерної форми і з тихеньким шурхотом відчинила перед дівчиною темні, майже чорного кольору двері. З просторої кімнати за ними уже лилося зеленкувате світло чарвогню. Там, як і в коридорі, все було у срібно-малахітових барвах, котрі Марта неймовірно любила. Посеред кімнати стояло велике ліжко з безліччю м'яких подушок, гаптованих сріблом, а над ним, ніби просто з повітря, звисав балдахін з легкої блідо-смарагдової тканини.

— Тобі подобається? — поцікавилася Хризантема.

— Так, пані! Тут просто казково! — зраділа Марта, наблизившись до одного з двох великих венеціанських вікон, що займали майже усю східну стіну. — Значить, і цих вікон також не бачать?

— Ні. Але ти з них можеш бачити чи не увесь бульвар, — сказала Хризантема, відгорнувши блідою ручкою перед Мартою запону напівпрозорої тканини.

— Яка краса... — прошепотіла дівчина, вдивляючись у туманні вогники нічного бульвару Флоріс. Там, під місяцем, переливалися й іскрилися сотні кольорових скелець — вікон та дахів. — То про що ви хотіли поговорити? — нарешті наважилася спитати дівчинка.

— Не буду робити довгих ліричних відступів... — зітхнула жінка, притулившись рукою до вікна. — Скажи мені правду: ти — чаклунка?

— Ні, пані, клянуся! Я не маю поняття, чому саме мене обрав Північний вітер. Я ніколи не зналася на магії, — почала виправдовуватися Марта.

— Добре-добре... Я вірю тобі, інакше б не привела до свого дому. Я, знаєш, трохи розуміюся на людях. Чи ти чула щось про чаклунку Тернової долини? — карі очі жінки знову вчепилися у зелені Мартині. Здавалося, Хризантема могла б ними й душу випити.

Марта подумки перебрала усі відомі їй казки, повісті та мамині міські легенди, так і не виявивши у якійсь із них чорнильних слідів загадкової чаклунки та Тернової долини, сказала:

— Ні. Ні слова. Навіть не чула про таке.

— Добре... — повторилася жінка. Її фрази були гострими та уривистими й, на перший погляд, не становили логічної послідовності. — Отже о восьмій у нас сніданок, — раптом затараторила Хризантема, ніби читаючи з листочка розклад руху залізничних потягів. — О десятій ми підемо до крамниці. Я якраз позавчора бачила на вітрині у панни Дюваль чудесний капелюшок, що прекрасно пасуватиме до сукні, яку я тобі вибрала. А об одинадцятій, Марто, тебе під Північною вежею чекатиме пан Ханс, щоб допомогти нам розв'язати справу твого повернення додому і звільнення вартового від дії чар. Досить вірогідно, ці дві речі взаємопов'язані. І ще, туди ти підеш сама, такі умови. Тому прошу, не вибовкай чогось зайвого, пташечко. Це особливо стосується застосування магії у межах маєтку. А зараз, люба, бігом спати! У тебе попереду важкі часи. Тобі багато всього доведеться пізнати. Щось налякає, щось шокує, будь готовою до всього, коли втрутилася у чари, — суворо промовила Хризантема, занурившись у роздуми. Її густі брови насупилися, а погляд байдужо блукав по кімнаті.

— Панно, ви так мене оберігаєте! Я обіцяю віддячити! Не знаю поки, як... — забелькотіла дівчинка.

— О, не варто, — відмахнулася Хризантема. Це все лише початок. Ти ще зустрінеш багато добрих людей. І лихих ще теж побачиш. Тому лягай скоріше спати, щоб наблизити день, коли пізнаєш магію, — прошепотіла жінка, сипнувши в повітря жменьку зеленкуватого пилу... Запах полину і вересу розійшовся кімнатою. Хмари химерного кольору клубилися під стелею і танули одна за одною. Марта позіхнула...

— Пані, я вас засмутила чимось? — спитала вона крізь сон, торкнувшись щогою гаптованої сріблом подушки. Здається, ніколи ще їй так не хотілося спати, забути всіх і все, що тривожить розум...

— Ні, пташечко, — відповіла байдуже Хризантема, зачинивши двері. У темній кімнаті згасло магічне світло, а мертву тишу сонного маєтку тривожив хіба звук кроків панни, яка йшла коридором, й глухе сичання хижих туманів, що шкребли кігтями у віконце Марти...

Далі буде...

Художник: Сергій Пильтяй

ПОВЕЛИТЕЛЬ ДРАКОНІВ

Сергій Пильтяй

Мене звать Мітрим. Я є членом ордену Сірої магії. У мене є мрія — стати повелителем драконів. Ось уже близько двох місяців я втілюю її в життя.

Протягом цього часу я прочитав усі трактати про драконів, досконало вивчив їхні магичні здібності і нарешті створив своє закляття, яке дасть змогу контролювати цих створінь. Я не тішу себе ілюзіями: до мене це вдалося зробити лише одному чаклуна з ордену Чорної магії — великому Тервіну Оберону, і хоча охочих було вдосталь, але ніхто з них не повернувся з Вогняних гір.

І ось я стою в передгір'ї, розмірковуючи над тим, що мені влаштувала доля, що мене чекає попереду? Зібравшись із силами, я починаю рухатись в сторону гір до найближчого перевалу.

Вогняні гори — то нагромадження високих скель та вогнедишних вулканів. Свого часу одне з племен гномів спробувало оселитися тут, але постійні виверження вулканів та сусідство з драконами зробили свою справу — через деякий час про них залишилася лише згадка.

Сутеніє. Час зробити перепочинок. Я обираю невелику ущелину, в якій можна сховатися на ніч, розпалюю невелике багаття, дістаю припаси їстівного. Трохи підкріпившись, витягую свою книгу і починаю перечитувати повеліваюче заклинання. Це я вже робив безліч разів, але все одно продовжую його повторювати: це закляття повинно стати моїм єством, частиною мене.

Зовні вже темно. Небо затягнуте хмарами, і жоден промінчик світла не досягає землі, лише в моїй схованці червоним сяйвом мерехтять вуглинки у вогнищі, що повільно затухає.

...Дракони... Наді мною кружляють дракони, ціла зграя драконів. Ось один з них починає знижуватись і прямує до мене. Ось він сідає навпроти мене, і я відчуваю його могутню магичну силу, що пронизує мене, немов тисячі тисяч розпечених голок. Моє тіло залякло, я не можу поворухнути бодай пальцем, всі закляття вивітрилися з голови, немов від подиху потужного вітру. А дракон уважно дивиться на мене, сонце виблискує на його золотавій лусці, і я від цього погляду здаюся дуже дрібним, нікчемним поряд з цією древньою силою. Аж раптом дракон відкриває свою пащу, я бачу, як там зароджується полум'я, і в очі мені б'є сліпучий струмінь вогню...

Я різко підхоплююся: біля мене лежить моя книга, багаття вже згасло. Це був лише сон.

Покинувши свій сховок, я прямую далі. Довкола мене оточує одноманітний скелястий пейзаж з невисокою рослинністю, і лише дуже далеко попереду на небосхилі видно темну хмару, що підсвічується знизу червоними спалахами. Мабуть, то прокинувся черговий вулкан.

Аж раптом десь поряд пролунав могутній рев. Дракон. Мабуть, він за тією невеликою скелею. Чимдуж прямую туди, гарячково згадуючи заклинання. Обережно визиркую із-за каміння. Ось він — повелитель гір. Велетенське тіло закуте в луску, як в міцні лати. Вранішнє сонце виблискує на його тілі, ніби воно усіяне мільйонами дрібних палаючих іскринок. Такої граційної і могутньої тварини я навіть не міг собі уявити. Отже, моє завдання — викрикнути закляття, доки дракон не виявив мене, і сподіватися, що воно спрацює.

Ось він — момент істини. Він покаже, на що я здатен як чарівник, чи бути мені тим одним з небагатьох, кому підкоряються дракони, і чи вдасться мені здобути вічну славу. Серце несамовито калатає у грудях. Заспокоююсь і випростовуюсь на весь зріст, одночасно рівним голосом промовляю заклинання.

Дракон повертає в мою сторону голову. Я вдруге промовляю заклинання. Дракон помічає мене і починає повільно рухатися до мене. Я втретє промовляю заклинання. Дракон продовжує до мене рухатись.

Щось не так. Закляття повинно було знерухомити істоту і привести її до покори. Натомість він все ближче підходить до мене. Ось його голова вже нависає наді мною. Все відбувається в цілковитій тиші. Навіть віддаленого гуркоту вулканів не чути. Я ніби уві сні. Мій сон справджується. Дракон уважно дивиться на мене великими очима, і цей погляд ніби пронизує мене до самого єства. Я відчуваю його магичну силу, і мене осяює думка, що такою величною істотою не можна повелівати, нею можна лише захоплюватися та поважати.

З цією думкою я схиляю голову і припадаю на одне коліно...

Фото: AbedArslan86

МІСТО ПІД ПОВ'ЯЄЮ

Оксана Кришталєва

(Уривки із казки для дорослих)

Крила синього птаха

Того дня жителі Міста спостерігали в небі над Ринком дивовижне явище: хмари-крила огорнули собою вежу найвищого Костелу і забарвились у волошкові тони. Це був знак, що Він прилетить, і всі житимуть так, як забажають. Або навіть краще...

Велика і красива Повня із циганським кульчиком у лівому вусі впливла із-за небесних крил і притулилася щокою до правої вежі Костелу. Хіба ж не зачаруєшся таким видовищем! А потім волошковий колір неба змінився на бузковий, поступово стемнів і розвіявся.

Жителі Міста умиrotворено розійшлися тьмяними вуличками. На Ринку все ще стояла Селена. Дівчину обдувало нетутешніми вітрами. Вона горнулася у срібний палантин, позирала здивованими сірими очима на темні хмари, на чисту Повню, та що ж?! Так тихо й умиrotворено було тут ще перед її народженням. І більше ніколи не буде. Хіба?!

Ось воно, ось... ті хмари... не може ж усім привидітись, що волошкові крила, що Він... що і Кавуся нарешті знайде своє маленьке фантастичне щастячко!!!

Місто напалося Тиші та й спить. Позіхає і приморгує щось. Дивується — як дотепер усі жили без музики, наче без вітаміну. Їм чогось бракувало. Кожен слухав щось у своїх навушниках, але... все то було пусте, буденне і тимчасове. Тривожилися стіни і ліхтарі — їхнє світло не співало вечорами, а камінь не мав про що розповідати.

Художник: hakimo

Циганське життя

*у долонях моїх безсонь для двох забагато місця
у камері серця катастрофічно не вистачає кисню
твій силует спалахує вогником у вологих зіницях
а мрії ще намагаються у собі відшукати пісню*

Світлана Костюк

Узвар із Ялицею одружені давно. Як то кажуть, сто років тому. І то правда — нещодавно обом легенько перевалило за першу сотню, хоч вони постійно «гублять паспорти» і намагаються помолодіти. І нема чого їх за це винити — у них он ще діти маленькі, сплять в кошечках.

Узвар, інтелект нації, постійно перебивається на позичках і віддаваннях. Про кредити Ялиці нічого не каже — вона б йому повисмикувала решту буйної чуприни, а в нього і так не густо...

Ялиця також не краща — якби друзі чи випадкові зустрічні не нагадували їй про загублені чи залишені речі, то вона б і голову загубила.

Та одного разу так і було — Ялиця летіла через усе місто, хапнувши в кожному руці по кошечку з немовлям. Пролітала над супермаркетом, а там якийсь глум, їй-богу... Подумала собі Ялиця, що то ж треба подивитися — а раптом щось файне продають, і за знижками, а їй всього треба! У неї двоє маленьких голодних дітей і безпорадний чоловік, виварений у баняку життя! Труснула головою, та так і полетіла далі безголовою. Аж самій страшно стало. І тільки коли озвалось одне із її малят, збагнула, що не має чим відповісти — довелося повертатись у супермаркет і шукати свою голівоньку десь поміж молочними продуктами і макаронними виробами.

Вчасно Яличенька вернулась, бо її голову вже приміряла якась мантеліпа. Почула серцем забембана мама-Ялиця свій голос, який лунав із чужої горлянки і полетіла на звук. Вихопила власну голову, вдягла на ший, як шапку і прожогом кинулась із супермаркету. Добре, що грудей не розгубила — не мали би що двійнята їсти.

Усі ті безголові маніпуляції — то наслідки постійної переміни помешкання. Узвар і не мріяв про власний куточок. Казав, як усі правдиві філософи, що усе в цьому світі тимчасове. І що їхнє місто навіть конкретної назви не має, то що вже казати про стале житло?! Ялиця не могла повернутись у дім своїх батьків, хоч там було місце — машиною розвертайся... Батьки сказали, що такий зять гірший за гірку редьку, і що Ялиця мала повно кавалерів, а впала, як сливка в гімно... і ще багато чого казали, але Ялиця вже того не слухала, бо втекла з Узваром на горище. Там на старому дивані вони й зробили собі двійняток. З першого разу... і таке буває...

Тоді вони думали, що все минеться, бо ще не було Повні, довкола було так тихо, що кажани не пчихали у них над головами... але такі речі вирішуються не між людьми, а десь там, угорі — в Небесній Канцелярії. І нема на то ради!

Метелик і Вишня, двоє кумедних немовлят, народилися в один день і в одну годину. Вони донедавна увесь час лежали у двох кошечках і ніколи не росли... ні-ні, вони цілковито здорові, тільки виростуть вони якось одного дня... це станеться, коли у Селени раптом перестануть рости вазони на вікні... вони не зів'януть, просто будуть стояти на місці та й дивуватись...

Навіщо Узварові великі светри й сорочки

Дорослі чоловіки також мріють. Сильно і боляче.

Майкл «Сторожі тротуару»

Зі самого ранку Узвар шукав той кантор, аби розмінити свої сімдесят на два по тридцять п'ять. (Сотню залишив у кишені плаща, на чорний день). Оббігав три квартали і таки знайшов. Стояв за рогом, рахував лишок, руки трусилися. А коли вгледів себе у вітрині, аж крила розправив. Зморшки йому розгладились, тонус піднявся, дриг з'явився. На radoщах свіжозварений Узвар завернув у генделик і гопнув собі так, як не пив уже пів життя.

Перед обідом Узвар з'явився на одну зі своїх робіт під мухою і одразу ж з порога почав чіпатися до молодої Секретарки. Наговорив їй інопланетних слів, які не міг зв'язати у жоден вузол, а ще наплів з них якихось мішків і почав розкидати усе те по офісі... жбурляти їх разом із книжками і огризками блакитних у смужечку яблук... Зчинився гармидер, але на щастя, на роботі не було більше нікого. На його, щастя, звичайно... Щоразу бідна дівчина довго терпіла, намагалась бути максимально стриманою, навіть доброю і співчутливою... Та нині зайшло про оплату, і...

— Минулого тижня ви мали виплатити мені тих чортових дві тисячі плутоніїв... — завівся Узвар

— Але ж... ми ще не узгодили з Вами усіх деталей... тим більше, що Ви наполягаєте на одиничному використанні своїх напрацювань... — по-офіційному сказала Секретарка.

— Дістало вже те ваше — а якби, а якщо... я так не працюю! — урвав її Узвар, — все має бути чітко пораховано раз і назавжди! Люблю порядок у справах!

— Але ж... так не буває!!! Завше знайдуться якісь нюанси!

— Та що ти гандулепаєш, як та папуга — «але ж», «але ж»...

— Не чіпляйтеся до слів! І нема чого до мене тикати! Ми з Вами свиней разом не пасли!

— Які свині! Я тебе питаю про дві тисячі плутоніїв! І про гарантії, що ніяка свиня не буде використовувати мою працю ні повторно, ні частково...

— То не до мене... то до начальника! — перевела стрілки Секретарка.

— Знаєш, що?! — захитався на своїх тонких довгих ногах п'яленький Узвар, — всі позаочі кажуть, який я блазень, та?

— Поговоримо про це пізніше, пане Узваре! Все одно начальника зараз немає... — стримувала себе Секретарка.

— Я забембався чекати! — випалив Узвар і рухнув у фотель, що стояв тут-таки у нього за плечима.

Узвар закуняв у фотелі, а тоді прокинувся і — знов за рибу гроші... Все би було стерпно, коли б отой Засушений Інженер-Невдаха не підвівся і не навис над Секретаркою... На своє нещастя він ляпнув Щось таке про її груди-булочки, справді нависнувши над нею, як хтивий бабуїн над досягними плодами, — АХ!!! У ту ж мить Узварові груди надулись-наповнились і...

...так він і жив з жіночими грудьми довго і нестерпно. Ходив по знахарях, прикладав компреси — і НІЧОГО! Шляк трафив! НІЧОГО НЕ ДОПОМАГАЛО! Ховав свої «булочки» за великими сорочками і светрами, з ніким не обіймався. Дружині не пояснював НІЧОГО... аж поки одного дня не попросив прощення у Секретарки. На колінах. Слізно. Щиро.

То вже потім йому зроблять операцію на дурість, яка обросла агресією. Після того він помириться із Ялицею, стане добрим другом для своїх дітей і забуде дорогу до супермаркету, де продають його улюблений меркуріальний рис. А поки що — тільки ота маленька приключка із «булочками»...

THE LORD OF THE RINGS

THE RETURN

OF THE

KING

НАВІТЬ НЕОСПІВАНИЙ ПОДВИГ НЕ ВТРАЧАЄ СВОЄЇ ЗНАЧУЩОСТІ

Розшукуються автори, журналісти, верстальники!

ХОЧЕШ ДОПОМОГТИ ЖУРНАЛУ?
МАЄШ ЦІКАВІ ІДЕЇ?
ТОДІ ПРИЄДНУЙСЯ ДО КОМАНДИ!
НАМ ДУЖЕ ПОТРІБНІ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЛЮДИ,
ЯКІ ЗА СМАКОЛИКИ БРАТИМУТЬ
УЧАСТЬ У РОЗРОБЦІ ЖУРНАЛУ!

1. ВИМОГИ ДО ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ

- 1.1. .doc варіант.
- 1.2. У документі мають бути вказані назва твору та ім'я автора.
- 1.3. Слідкуйте, щоб не було одруківок. Перед тим, як відправити, перевірте текст у Ворді.
- 1.4. Обов'язково повинні бути хоча б елементи фентезі (якщо не знаєте, що це таке, читайте Вікіпедію).
- 1.5. Виклад має бути хоча б не жахливим. Позбудьтеся беззмістовних, заплутаних, незрозумілих речень, інакше цей твір публікуватися не буде.
- 1.6. Грамотність. Частіше заглядайте у словник та перечитуйте правила.
- 1.7. Відсутність невиправданої тавтології.
- 1.8. Оформіть текст згідно зі стандартами. Абзаци ставимо не пустими рядками і табами, а за допомогою діалогу «Абзац» і лінійки. Шрифт Times New Roman чи Arial. Не треба вигадувати дизайнерських оформлень, текст має бути читабельним, а не гарним. Якщо є моменти, які хочете підкреслити, виділяйте їх жирним або курсивом.
- 1.9. Ставте повноцінні тире, а не дефіси, літеру «Г», а не «г».

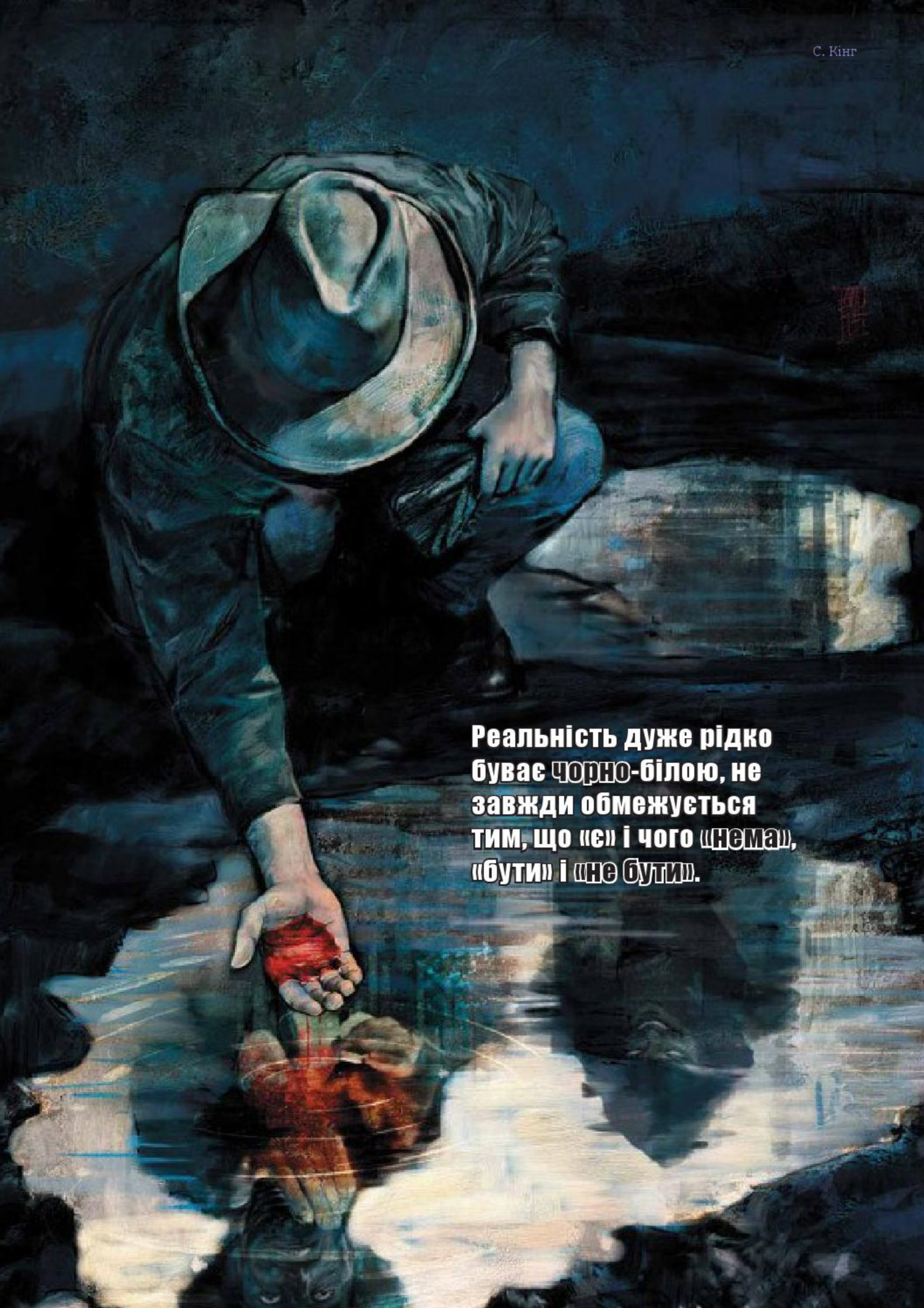
Г правий alt + г
Г правий alt + правий Shift + г
— alt + 0151 (з увімкненим NumLock)

2. ЗАГАЛЬНІ ВИМОГИ ДО СТАТТІ (ОГЛЯДУ, РЕЦЕНЗІЇ ТОЩО)

Пункти 1.1-1.3, 1.5-1.9.

- 2.1. Картинки, фото надсилати окремо від .doc файлу.
- 2.2. Обов'язково має бути ЦІКАВИЙ заголовок.
- 2.3. Якщо матеріал великий, намагайтесь розбивати його на частини і робити підзаголовки.

Матеріали надсилайте на нашу поштову скриньку: svit_fantasy@ukr.net

**Реальність дуже рідко
буває чорно-білою, не
завжди обмежується
тим, що «є» і чого «нема»,
«бути» і «не бути».**

